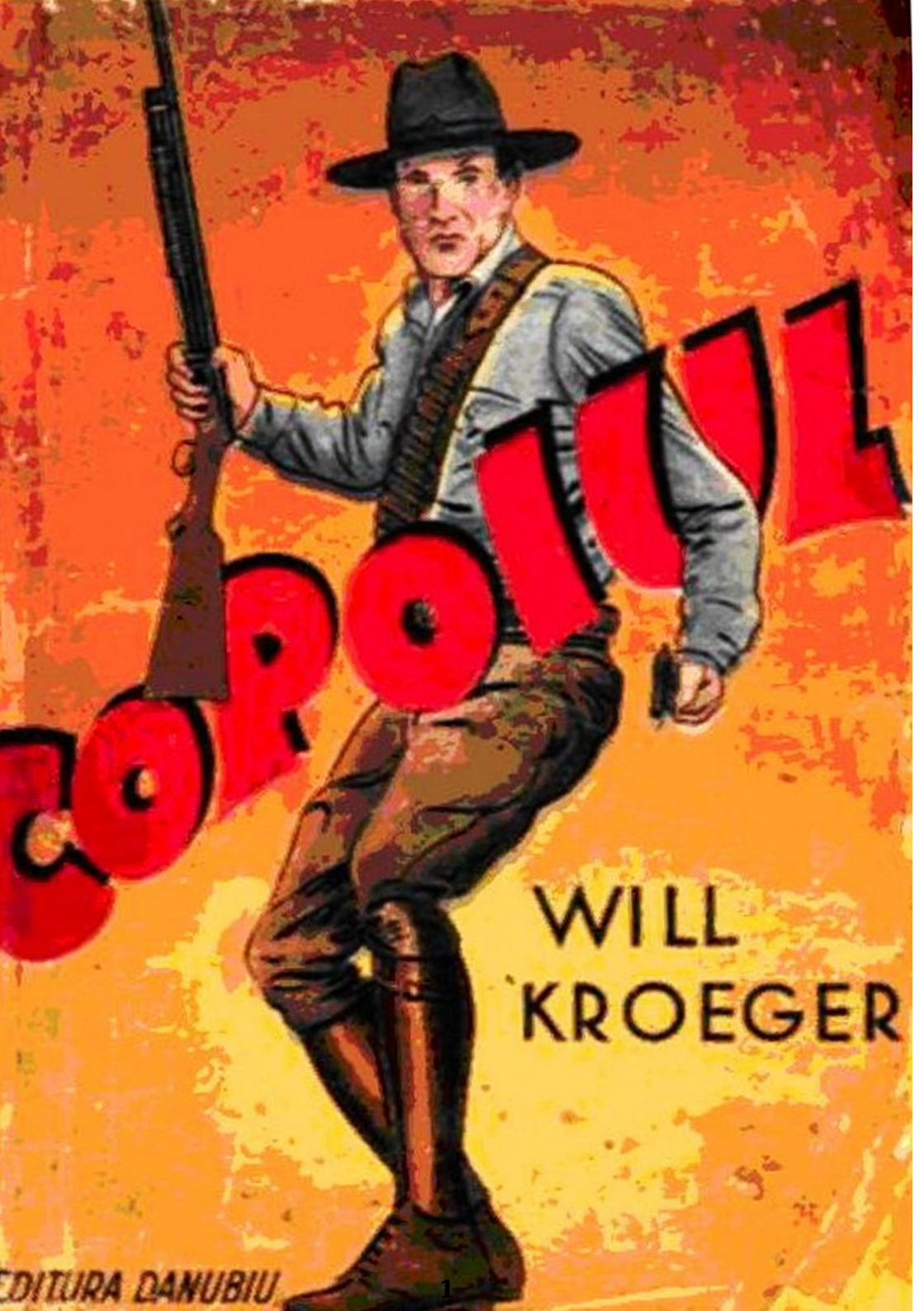
COROLUL
WILL
KROEGER
EDITURA DANUBIU

Colecţia Romanelor Senzaţionale
Nr. 11

WILL KROEGER

COPOIUL

V.1.0

Traducerea de Cleopatra Marinescu

Editura DANUBIU

COPOIUL

de Will Kroeger

— Sunt cea mai cinstită puşlama din întregul Louisville!

Dick Jeffrys o spuse cu un glas plin de convingere, lăsându-se să cadă, apoi, pe un scaun şi întinzându-şi picioarele comod, pe birou.

Cizmele lui pline de praf răvăşiră şi zgâriară sumedenie de hârtii, dar Dick Jeffrys, nu văzu asta, îşi scoase, foarte tacticos e basma din buzunar, îşi şterse sudoarea de pe obraz şi rânji, plin de voie bună lui Tim Brooker, şeriful din Louisville.

Şeriful Brooker nu se lăsă intimidat de vorbele lui Jeffrys, cu atât mai mult cu cât Dick Jeffrys obişnuia să afirme asta de cel puţin douăzeci de ori pe zi, indiferent dacă avea sau nu legătură cu tema discuţiei.

Cei doi bărbaţi se priviră tăcuţi. Ochii reci, cenuşii, ai şerifului, scânteiau. Dacă Dick Jeffrys ar fi fost un păcătos oarecare, l-ar fi zvârlit afară, fără vorbă multă.

Dar Jeffrys era putred de bogat! Cu astfel de oameni trebuie să umbli cu mănuşi altfel te mai poate scoate din pâine.

Tim Brooker se ridică de la birou.

— Ax fi bine să se lămurească chestia, Dick. Te sfătuiesc din toată inima! Dacă „Omul din noapte” se va ocupa de tine, îţi va veni cam amar pe nas!

Dick se ridică şi el în picioare.

— N-avea grijă, Tim! O să se lămurească eroarea! Cine ştie ce păcătos se mai serveşte de numele meu. Conştiinţa mea e împăcată… sunt cea mai cinstită persoana din întregul Louisville.

— Hm… de… iei o ţigară?

Jeffrys nu aşteptă răspunsul, ci scoase din buzunarul pantalonilor un teanc de bancnote, luă două hârtii, apoi, după câteva clipe de şovăială, luă şi o a treia pe care le întinse şerifului mâna stângă, în timp ce cu mâna dreaptă îi prezenta cutia de ţigări.

— Ia bătrâne! Nici eu nu fumez mai bune.

— Lasă, Dick... nu prea am poftă de fumat... azi, făcu şeriful, depărtându-se.

Când uşa se închise în urma şerifului, Dick, cu un gest furios repezi cutia de ţigări într-un colţ ai camerei, băgă dolarii în buzunar şi începu să se plimbe, enervat. Dacă Brooker refuzase ţigările, asta însemna că pentru „cea mai cinstită pielicică din întregul Louisville” treaba sta prost de tot...

Îl ameninţase cu „Omul din Noapte”... Omul din Noapte... Jeffrys se lăsă să cadă într-un jeţ, în timp ce sudoarea îi şiroia pe frunte.

Dick Jeffrys nu trebuia să-l intereseze pe Omul din Noapte... Până aici nu trebuia să ajungă. Ce era deci, de făcut? Ce era de făcut?

În mica încăpere domnea o căldură înăbuşitoare. Un birou, două scaune, un dulap pentru sertare... acesta era tot mobilierul camerei.

Căsuţa cu un etaj a lui Jeffrys era una din ultimele din mica localitate Louisville situată în Statul Texas şi numai la o depărtare de 4 kilometri de graniţa mexicană.

Regiunea aceasta de la graniţă era un important centru de contrabandişti. Pe aici pătrundeau în Statele Unite fel de fel de articole de propagandă... dar mai ales... oameni!

Pătrundeau oameni care pe cale legală nu puteau ajunge în paradisul Americi.

Fireşte că dincolo, în Mexico, se aflau destui indivizi cărora pământul începuse să li se surpe sub picioare. În schimbul unei respectabile sume – după cât era muşteriul de al dracului – treaba se făcea şi Statele Unite numărau un nou cetăţean.

Contrabanda... de oameni se făcea cu avionul.

Nu de mult. Poliţia pusese mâna pe un om în stare de ebrietate, care, la interogatoriul ce i se luase, mărturisise că fusese „importat” cu avionul.

Îl costase o sumă frumuşică – 750 de dolari. Drumul fusese foarte anevoios, deoarece în micuţa carlingă se mai aflau încă doi tovarăşi de mizerie.

Continuându-şi cercetările, poliţia descoperi că un oarecare Jeffrys din Louisville se ocupă cu contrabanda aceasta. Şeriful Brooker primise o telegramă ţi ancheta fu deschisă.

Cineva bătu în uşă şi, peste o secundă, prin întredeschizătura

uşii, se ivi capul lud Bud Small, ajutorul lui Jeffrys:

— Pot să?…

— Da, cârâi Jeffrys.

Bud Small, un băieţaş cu mii de pistrui şi chica roşcovană, pătrunse în cameră şi întinse o telegramă şefului său, spunând:

— Abia a sosit, Mister Jeffrys.

Şeful o deschise şi citi:

„Trimis pe drumul obişnuit de două ori două sute dolari”.

WATSON.

Telegrama fusese dată într-o mică localitate mexicană, nu departe de graniţa americană.

Îşi luă blocnotesul. Îl frunzări o clipă, apoi lovi cu pumnul în masă:

— A înnebunit Watson ăsta!

Precaut, Bud Small făcu un pas înapoi:

— De ce, Mister Jeffrys?

— De ce? Şi tu mai întrebi? De ce-ţi plătesc bani atât de frumoşi? Ca să nu pricepi ceva aşa de simplu? V-am comunicat tuturora că Omul din Noapte are acum un alt centru! Şi, mâine, tocmai mâine când Omul de Noapte e de serviciu, blestematul acesta de Watson îmi trimite doi pedestraşi! Mare prost! Am poruncit aşa: atunci când Omul din Noapte e de serviciu, transportul să se facă numai pe calea aerului!

După o cupă de gandin, Jeffrys continuă:

— Small, trimite imediat telegrama asta:

„De două ori două sute de dolari, trimiteţi poimâine”

Şi cum băiatul nu se clintea, Jeffrys urlă:

— Haide, şterge-o! Ce mai stai la îndoială? Mai spune-i să-mi confirme telegrafic ordinul ce i-am dat. Am să-i trimit o scrisoare şi-o să-l fac cu ou şi oţet. Ori lucrează corect, ori se duce dracului. Sunt destui oameni pe aici care cunosc graniţa şi ar vrea să câştige 25 la sută!…

Bud Small o şterse spre a expedia telegrama. Confirmarea urma să-i parvină lui Jeffrys abia a doua zi seara.

Dar trecu ziua, trecu şi cea următoare… Şi nici o telegramă nu veni de la Watson.

În dimineaţa zilei a treia, pe când Dick Jeffrys se afla încă la

dejun, apăru Bud Small.

Era împins din spate de un bărbat înalt, îmbrăcat în uniforma grănicerilor.

Dick Jeffrys sări în sus şi un nume ţâşni de pe buzele lui:

— Omul din Noapte!

Acesta râse sarcastic şi luă loc la masa încărcată cu mâncăruri.

— Tii, dar bine mai ştii să mănânci, Dick Jeffrys!

Dick redeveni iar stăpân pe nervii săi. Se reaşeză la masă, deşi mâinele îi mai tremurau încă.

— Iertare, inspectore Frec…

— Ce trebuie să-ţi iert, Mister Jeffrys?

— Eh… am spus-o aşa într-o doară!…

— Poate pentru că mi-ai spus „Omul din Noapte?" Află atunci că porecla asta pe care mi-au dat-o prietenii mei contrabandişti, e o cinste pentru mine. Dar mai bine să revenim la chestia noastră.

— Serveşti ceva, inspectore?

James Free, inspectorul grănicerilor, un bărbat de statură atletică, în vârstă de vreo 50 de ani, aruncă o privire peste toate bunătăţile de pe masă şi înghiţi în sec:

— Mulţumesc, Mister Jeffrys. Deşi sunt în picioare de aseară, de la orele zece, n-am venit aici pentru a dejuna. Mănâncă deci d-ta, mai departe şi nădăjduiesc că întrebările mele nu-ţi vor strica pofta…

— Ei, asta-i. De ce să-mi strice mie inspectorul Free pofta de mâncare? Sunt cea mai cinstită figură din Louisville.

— Cinstită… figură, repetă Free gânditor.

Deodată câteva cuvinte, ţâşniră de pe buzele sale:

— L-am arestat astă noapte pe Watson, agentul d-tale!

Cuţitul, căzând din mâna lui Dick, sparse o farfurie.

— Cioburile aduc noroc… murmură Free râzând.

Faţa pământie a lui Dick nu arăta deloc a fi a celei mai cinstite persoane din întregul Louisville.

— Pe cine ai arestat inspectore? încercă el să râdă.

— Pe Watson, agentul d-tale.

— Pe agentul meu Watson? N-am nici un agent cu numele ăsta.

— Aşa? Atunci tustrei mint!

Faţa lui Jeffrys se lungi. Tustrei? Ce însemnau vorbele astea? Atunci, pe lângă Watson fuseseră arestaţi şi cei doi oameni care

urmau să treacă frontiera.

Inspectorul se uita plictisit, pe fereastră. Dick sta ca pe ace.

— Povesteşte mai departe, inspectore! reuşi gazda să spună.

— De ce, Mister Jeffrys? Nu mi-ai spus mai adineauri că nu cunoşti pe nimeni cu numele de Watson?…

— Nu cunosc! Fireşte că nu. Dar aşa ceva mă interesează, deşi personal sunt cea mai…

James Free îi curmă vorba ca un gest energic.

— Încetează, Jeffrys! Figura d-tale cinstită a căpătat în ultimul timp câteva zgârieturi. Încă puţin şi va ieşi la lumină adevărata d-tale faţă. Numai ca să te păcălesc, am spus mai adineauri că l-am arestat pe Watson. Păcăleala mi-a reuşit, dar arestarea nu. Nici n-au păşit bine cei trei pe pământul american, că eu şi fusei lângă ei. Raza unei lanterne luminându-mi faţa, auzii un strigăt: „Omul din Noapte” şi tipul dispăru în întuneric. Trimisei după el câteva gloanţe, zadarnic însă. „Marfa” – doi japonezi – rămase însă pe loc. Ei mi-au spus că pe dispărut îl cheamă Watson şi e agentul unui oarecare Jeffrys din Louisville. Pentru transport, plătiseră două sute de dolari de căciulă. La sosire, trebuiau să se prezinte unui oarecare Mister Small, de asemenea în serviciul d-tale.

— Minciuni! tună Dick. Minciuni! Am duşmani care îmi vor pierzania. Dovedeşte inspectore, că eu am vreo legătură cu contrabandiştii. Aş vrea să-l văd şi eu pe judecătorul acela cam în ar putea aresta pe mine, cetăţean liber al Americii, pe baza dovezilor a doi japonezi!

— Ai dreptate… răspunse inspectorul Free, foarte liniştit. Deoarece încă n-am dovezi, mai stai, după cum vezi, la masă şi dejunezi. Altminterea te scoteam din pat de cu noapte! Acum, însă stimate Mister Jeffrys, şti ce te aşteaptă dacă „Omul din Noapte” va strânge dovezile. O să-ţi procur o cură de slăbire în una din drăguţele noastre închisori!

Jeffrys tăcea chitic. Nu-i mai ardea de vorbă.

— Bună ziua! Vezi să nu ţi se răcească ceaiul, Mister Jeffrys! mai spuse inspectorul, ieşind.

Edd Griggle sforăia în înaltele ierburi ale preriei. Noaptea era călduroasă şi stelele luceau pe cer.

Privindu-l la lumina stelelor, vedeai că Edd Griggle era un flăcău pasabil. Nu era o frumuseţe ca Ramon Novarro… puteai însă să-l asemeni cu Tom Mix. Era lat în umeri, simpatic şi pe cap

avea o chică neagră.

Era îmbrăcat într-un costum de cowboy, iar la brâu îi atârnau obişnuitele revolvere. Pălăria sa mare, cu borurile largi, pentru moment, îi servea de pernă.

Până în ajun, Edd fusese fecior de fermă la o crescătorie care se afla la vreo depărtare de zece kilometri de locul unde dormea acum.

Pierzania lui Edd fusese ochii frumoşi ai fiicei fermierului. Săptămâni de zile îi făcuse fata ochi dulci. Însfârşit, fata şi cu dânsul rămaseră singuri în grajd... ieri. Şi atunci se întâmplă nenorocirea. O luă în braţe şi-i acoperi buzele cu sărutări pătimaşe.

În acel moment, intră în grajd bătrânul, care găsi că partenerul de sărutări al fetei, târâie brâul acela, nu era ceva potrivit pentru dânsa. Edd îşi primi deci simbria şi primi poruncă să-şi ia îndată catrafusele.

All right. Îşi băgă deci pasta de dinţi în buzunar şi voi s-o ia din loc. Dar în dosul casei îl aştepta fata, care, la despărţire, îi întinse gura. După ce o sărută mult şi bine, după ce văzu o lacrimă de părere de rău în ochii ei, plecă vesel şi bine dispus, în timp ce îi mai susurau la urechi vorbele fetei:

— N-o uita pe Daisy a ta!

Când veni noaptea – se trânti pe patul cald al preriei. Ultimul lui gând fu pentru mica aventură cu Daisy. Dacă mai dura încă vreo câteva săptămâni, era tocmai bine.

Daisy!... Adormi cu gândul la dânsa.

Trei ore de somn recreator trecură astfel.

Brusc, deschise ochii. Ceva îl trezise.

Un zgomot, din ce în ce mai puternic, sfârteca aerul, trezindu-l din somn.

Un avion! Începu să zboare în spirale mari, apropiindu-se din ce în ce, de pământ. Deodată, ceva alb scăpă de pe avion, lăsându-se spre pământ.

Pilotul aruncase câteva corpuri luminoase, cu o paraşută. Câmpul se ilumină pe o rază de un sfert de milă.

Astfel luminat, aparatul putu ateriza în cele mai bune condiţii.

Un aviator sta acum lângă Edd Griggle. Străinul, a cărui faţă nu se vedea din cauza ochelarilor, lăsă să cadă lă pământ două pachete, apoi îl mişcă pe Edd cu piciorul.

— Ei, ai adormit? În loc să-mi facă semnale... el doarme. Mai

are şi alţi oameni ca tine şeful tău?

Edd, care se prefăcuse că doarme, îşi frecă ochii ca un om trezit din somnul său cel mai dulce, privi, uimit, întunecata mutră din faţa sa.

— Dar ce e? Te tentează cei câţiva dolari ai mei? Te-aş povăţui să-ţi vezi de drum. Băieţii pretind că sunt un ţintaş de rasă…

— Nu vorbi prostii! Sau poate eşti beat? Uite pachetele!

— Ce fel…

— … nu mă mai ţine cu vorba! Într-o oră trebuie să fiu acasă, în Mexico. Nu vezi ce se luminează orizontul? De ce mi-a trimis Jeffrys un burete ca tine? Cu mititelul acela de Small o sfârşim mai repede!

Spunând aceste vorbe, străinul îi întoarse spatele şi se îndreptă spre avion, care se afla la o depărtare de vreo 100 de metri.

Edd se sculă, buimăcit încă de somn şi voi să alerge după străinul care-i lăsase cele două pachete. Deodată însă se auzi un zbârnâit de motor, o matahală neagră se repezi înspre dânsul şi dacă băiatul nu s-ar fi aruncat la pământ aripile avionului l-ar fi făcut să simtă din plăcerile spitalului.

Edd privi avionul până ce acesta deveni un mic punct dincolo de graniţa mexicană.

El era înclinat să creadă că visase, dar lângă dânsul găsi cele două pachete. Şi vezi, nu prea exista vise care să lase astfel de urme palpabile!…

Pachetele erau grele. Edd îngenunchiă alături de „darurile cerului” şi aprinse un chibrit spre a vedea mai bine.

Conţinutul, deşi moale, era totuşi greu. Băgând degetul în pachet simţi ceva parcă ar fi fost sare… sau zahăr…

Pe deget se vedea un praf uşor, alb. Fătă miros… Era însă primejdios să-l miroase prea mult. Te pomeneşti că era otravă.

Edd aprinse iar un chibrit ca să examineze mai atent substanţa.

Să fi fost praf de strănutat… Foarte curios, Edd duse degetul la nas.

Dar nu strănută. Simţi întâi puţină răceală în nas, apoi îl luă cu călduri…

Ciudat… Un avion aterizând, i-a lăsat două pachete cu prafuri necunoscute… şi a dispărut, în negura nopţii…

Afară de asta ce-i mai spusese străinul? „Uite pachetele”. Şi grăbit mai era! Voia să ajungă acasă, în Mexico, înainte de a se

lumina bine de ziuă. Mă drace! Cine putea fi nebunul acela care să vină tocmai din Mexico spre a-i lăsa lui, lui Edd Griggle, două pachete cu praf de... strănutat (păi altceva ce putea să fie?).

Edd sări în sus şi constata că se află într-o bună dispoziţie, direct uimitoare... Nici urmă de oboseală, deşi, când se trântise jos, era mai mult mort decât viu.

Ciudat! Se simţea ca după o baie bună. Edd izbucni într-un hohot vesel de râs. Ciudată aventură...

La al treilea chibrit, Edd putu să citească o adresă:

JEFFRYS LOUISVILLE.

Edd îşi aminti acum că aviatorul pomenise şi de acest nume. Pachetele or fi aparţinând, poate, acestui Jeffrys din Louisville.

Hm! Orăşelul acela nu prea era în drumul lui, dar n-avea importanţă. Ducându-i pachetele acestui Jeffrys, poate că va câştiga vreo câţiva dolari.

Praful ăla alb era un praf de strănutat foarte simpatic, dar... poate... că praful nici nu era praf de strănutat... poate că era... Cum, dracul i-o fi spunând, oare? Acum vreo câţiva ani i se oferise într-un bar asemenea praf. Un camarad de lucru, recent înapoiat din război, îi spusese că o priză din acest praf te face un om nou.

Edd refuzase praful, dar camaradul lui luă o priză. Şi Edd simţea acum, acelaşi lucru ce simţise şi camaradul său atunci.

Se trântise jos obosit de moarte şi acum se simţea proaspăt ca un peşte în apă!

Fredonând un cântec vesel, Edd o luă spre Louisville.

Se crăpa de ziuă.

„Cocainã” aşa numise camaradul lui praful ce-l luase. Şi cocainã ducea Edd Griggle acum, spre Louisville.

Cocaina fusese adusă din Mexico în Statele Unite de către unul din agenţii lui Dick Jeffrys.

Bud Small, aghiotantul lui Dick Jeffrys, urma să ridice transportul. Dar Dick Jeffrys nu cutezase să-l trimită pe flăcău.

De când avusese convorbirea aceia cu inspectorul James Free, casa lui era spionată de un agent secret din serviciul grănicerilor şi el o ştia prea bine.

Soarele era sus pe cer, atunci când ajunse în Louisville. Edd Griggle lăsă pachetele jos şi îşi şterse sudoarea de pe frunte şi

praful de pe cizme.

Ridică apoi de jos pachetele, le strânse sub braţ şi-şi văzu de drum, fără să bage de seamă să praful se scurgea printr-o gaură, lăsând o dâră albă în urma lui.

Pe primul om întâlnit îl întrebă de adresa lui Jeffrys şi acesta îi arătă, fără să-i spună, însă, de dunga albă ce-o lăsa în urma lui.

Agentul secret al grănicerilor se retrăsese pentru vreo câteva clipe, într-un bar din apropiere. Oricât ai fi tu agent secret, dar când ţi-e sete, trebuie să te răcoreşti…

Edd intră deci în casa lui Jeffrys, fără să fie văzut de cineva. Bud Small îngălbeni complet atunci când văzu pachetele necunoscutului.

— Hello! îi strigă Edd. Dvs. sunteţi Mister Jeffrys? Am adus două pachete al dracului de grele. Afară de asta praful acesta nu-l deloc rău! N-am strănutat nici măcar odată, deşi l-am tras pe nas…

Praf de strănutat…? Străinul luă cocaina drept praf de strănutat?… Sau poate îşi bătea joc? Poate că străinul era un agent secret care-l arestase pe aviator? Nu prea arăta să fie… Agenţii secreţi nu rânjesc aşa prosteşte şi nu râd atât de ironic.

— Vreau să-i vorbesc lui Mister Jeffrys? Dumneata eşti?

Înainte ca Bud Small să-i poată răspunde, uşa se deschise şi în cadrul ei apăru Dick Jeffrys. De teamă, devenise roşu vânăt la obraz.

— Cu ce te pot servi, gentleman?

— D-ta eşti Mister Jeffrys?

— Da…

— Păi de ce n-ai spus-o imediat? Ia-mi pachetele astea de pe mâini, Mister Jeffrys… Ale d-tale sunt!…

— Ale mele? întrebă Jeffrys, întingând mâinele, deşi îi era frică să le atingă.

Se răzgândi însă şi luă o poziţie de defensivă.

— Dar poate că e o greşeală, gentleman? Nu-mi pot închipui cine… Dar ce e în pachete? Ceva alb, văd… uite curge prin gaura aceia… Zahăr poate. Cine-mi trimite mie, oare, zahăr?

— E praf de strănutat! râse Edd. Nu sunt sigur, dar este ceva asemănător. Ceva bun când eşti obosit…

Edd intră în casă, iar Bud Small încercă să şteargă urma albă. Privind peste verandă, constată că agentul nu era acolo.

Deodată, însă, înlemni! Din depărtare se vedea venind Omul din Noapte, inspectorul urmărise dunga albă.

Bud se năpusti spre Dick Jeffrys:

— Vine Omul din Noapte! Urmăreşte dâra albă lăsată de cocaină.

Ca scos din minţi, Dick se repezi în casă, vrând să ascundă pachetele. Dar nici o ascunzătoare nu-i prea sigură. Bud Small îi şopti atunci un cuvânt, doar.

— Da, da, făcu Dick, drept răspuns.

Bud luă pachetele şi-l pofti pe Edd să-l urmeze.

Peste două minute, Free se afla în faţa lui Dick Jeffrys.

— Lucrezi cu mijloace neîngăduite, inspectore! i-o luă Dick înainte. Deoarece nu mă poţi dovedi, îmi trimiţi în casă un provocator care să-mi ofere cocaină de contrabandă! Ha! Ha! Ţi-am apus că eu sunt cea mai cinstită figură din întregul Louisville, aşa că pe mine nu mă poţi prinde cu trucurile astea! L-am dat afară pe băiatul acela cu cocaina lui blestemată! N-a fost frumos din partea d-tale să încerci să mă bagi, aşa, în cofă. Am să mă plâng celor în drept. Guvernatorul Texasului va afla că m-ai bănuit pe mine, cea mai de seamă persoană din întregul Louisville, acuzându-mă de contrabandă!

Pauză. Dick îşi şterse sudoarea de pe frunte. Pe faţa lui Free schiţă un râs uşor.

— Aşadar... l-ai dat afară?

— Şi încă cum... A zburat, nu alta!

— Şi pachetele? Le-a luat cu el?

— Fireşte! Pentru asemenea lucruri nu e loc în casa mea!

— Curios, totuşi...

— Ce găseşti curios?

— Că dunga albă duce spre casă... şi nu din casa d-tale! Dacă într-adevăr a plecat, unde e urma care să ne-o arate? Spuneai, mi se pare, că l-ai dat afară?

— Da, da!

— Ei vezi, atunci unde e dâra lăsată de el? D-ta l-ai dat afară, Mister Jeffrys?

— Desigur, inspectore... eu în persoană! Small, ajutorul meu a plecat călare, de vreo două ore, spre Beverly!

— Atunci probabil, ştii în ce direcţie a luat-o omul acela?

— Desigur. A apucat-o într-acolo!

— Ghinion, băiete, râse Free. În direcţia aceia nu se vede nici o urmă albă. Din partea cealaltă, dâra este vizibilă. Ea m-a adus până aici. Şi ca şi nu mai încerci să invoci alte surprize, află că urma începe tocmai departe, din preerie. Din curiozitate am vrut

să văd unde începetează... şi am văzut! Scurt! Sunt convins că praful se mai află în casa d-tale... şi poate chiar şi omul care l-a adus! Trebuie să fie vorba de un transport mai mare, deoarece dacă ar fi fost mai mic, omul ar fi constatat paguba.

Inspectorul respiră adânc şi continuă.

— Fără împuternicire specială n-am dreptul să-ţi percheziţionez casa, de aceea te întreb: îmi îngădui să-ţi percheziţionez casa, sau Ea viu cu vreun ordin scris?

— Ha! ha! Ha! Ha!... râse Dick. Eu sunt cea mai cinstită figură din Louisville! Părăseşte imediat casa, inspectore! Şi dacă mai vii vreodată pe aici, vino numai cu un ordin în regulă!

Omul din Noapte, spaima contrabandiştilor, se îndreptă spre uşă.

— Pe ce punem rămăşag, Mister Jeffrys. Că în mal puţin da patru săptămâni te bag la închisoare?

*

Inspectorul se îndepărtă grăbit, după ce dădu câteva instrucţiuni agentului secret, însărcinat cu paza casei.

Jeffrys nu ştia de unde şi până unde ajunsese Edd la cocaină, încuie uşa în grabă şi coborând scările pivniţei, pătrunse într-o cameră bine amenajată unde găsi pe Edd şi Bud stând la taifas.

Edd începuse să se întrebe de-acum ce rost aveau toate lucrurile astea încâlcite? De ce coborâse în pivniţă? Dorinţa lui cea mai vie era să capete un bacşiş şi să fie lăsat în plata lui Dumnezeu.

Şi Jeffrys ar fi făcut asta cu plăcere, dar îi era teamă că Edd de îndată ce va părăsi casa, va pica în mâna copoilor şi fireşte că flăcăul va vorbi despre... „praful de strănutat”!

Bud Small aflase de la Edd cum ajunsese în posesie cocainei şi, în puţine cuvinte, povesti şefului său cele aflate.

Frumoasă încurcătură! Nu mai exista acum decât o singură soluţie: omul să fie umplut cu dolari ca să nu sufle nici o vorbă.

— Spune-mi, tinere, vrei să câştigi câţiva dolari?

— Cu plăcere... depinde însă despre ce fel de treabă e vorba! Dar de ce stăm de vorbă aici, în pivniţă?

Dick se făcu că n-aude.

— 100 de dolari dacă nu sufli o vorbă despre cale două pachete. Fie vorba între noi: pachetele sunt de contrabandă. Ştii, n-am vrut să plătesc vama şi de aceia le-am adus cu avionul din Mexico. Am nevoie de praful alb ca să-mi liniştesc nervii...

Mulţumit de explicaţia ce găsise, Jeffrys râse satisfăcut, apoi

continuă:

— Asta e, tinere! Acum hotărăşte-te: ori primeşti 100 de dolari şi nu sufli o vorbuliţă, ori povesteşti totul poliţiei şi atunci voi fi silit să plătesc o amendă de vreo câteva mii. Vrei să mă denunţi? Nu-mi faci impresie de denunţător…

În naivitatea sa, Edd Gribble îl credea cuvânt cu cuvânt. Nu, denunţător nu era! Şi odată ce sărmanul Jeffrys întrebuinţa praful pentru sănătatea lui… *all right!* Atunci îi părea bine că-l servise.

Nu constatase, chiar el personal, cât de mult ajută praful acesta sănătăţii!

— Ai cuvântul meu, Mister Jeffrys: nu voi spune nimic! 100 de dolari îmi dai pentru tăcerea mea? Nu primesc banii! Dacă vrei însă neapărat să mă plăteşti, dă-mi 5 dolari şi voi fi foarte bine plătit.

Mai exista, oare, pe lume un tip atât de tâmpit? Jeffrys şi Small stăteau cu gura căscată de mirare. I se oferea 100 de dolari şi el pretindea numai 5!

— Bine, tinere, ţine 5 dolari… dar o să taci?

— Ţi-am dat cuvântul meu, răspunse Gribble, simplu.

Cei doi contrabandişti se priviră liniştiţi. Ştiau că Gribble se va ţine de cuvânt.

Peste un sfert de oră, Edd se afla în faţa inspectorului Free.

— Ce-ai căutat la Dick Jeffrys? întrebă „Omul din Noapte”.

— L-am vizitat pe prietenul meu Bud Small!

Arătă inspectorului sumedenie de hârtii de legitimaţie şi Free, care era un bun cunoscător de oameni, văzu că are de-a face cu un om cinstit.

Cu puţin înainte, omul lui se înapoiase din prerie, comunicându-i că dunga albă începea la vreo depărtare de zece minute de Louisville.

Edd fu întrebat de unde venise şi răspunse foarte sincer, ocolind însă drumul pe care-l făcuse prin prerie.

— L-am vizitat pe prietenul meu Bud Small! repetă Edd, trecându-şi mâna prin păr. Dar repede ca fulgerul, Free i-o apucă.

Sub unghia arătătorului se vedea o urmă albă.

Inspectorul nu-i lăsă mâna, decât atunci când scormoni albul de sub unghia tânărului. În el se născu convingerea că Edd nu era îngeraşul nevinovat ce se dădea.

Free examină praful de sub unghia lui Edd şi ajunse la o

concluzie sigură: cocaină.

Inspectorul îi porunci să ia loc pe un scaun şi oferi tânărului o ţigară, pe care acesta o luă, deoarece nu se mai simţea în apele lui.

— Aş putea să-ţi fiu tată, tinere... dar dacă aş fi, ce săpuneala ţi-aş mai trage! începu Free, puţin cam înfuriat.

— De ce, inspectare?

— Pentru că minţi! Şi încă cu neruşinare! Îi deajuns să te privească cineva în ochi, ca să ştie că minţi.

Inspectorul trimise un rotocol de fum drept în Edd.

— Îmi pare rău, tinere! Contrabanda cu cocaină cea mai grozavă fărădelege. E crimă, tinere, crimă!...

— Cum asta? întrebă Edd, sincer mirat.

— Îmi face impresie că habar n-ai de lucrurile astea?

— Ştiu doar că poate însănătoşi oameni! Am văzut asta cu ochi mei.

Şi Edd povesti ceea ce văzuse. Inspectorul Free trase gânditor, din ţigară:

— Ce-ai văzut, n-a fost nimic, tinere! Omul pe care l-ai văzut tu atunci, se alin în începutul intoxicări lui. Aş vrea să-l vezi acum? Dacă şi-a dus păcatul mai departe, acum e un cadavru ambulant... sau poate chiar c-a murit. Mii de oameni mor anual din cauza acestui praf. La început, acel care practică aceste obiceiuri, când îşi dau seama de urmele ce lasă acest praf în corpul lor, vor să se dezveţe. Dar, în douăzeci şi nouă dintr-o sută de cazuri, e de-acum prea târziu! Corpul s-a obişnuit cu otravă şi are acum nevie, încontinuu de ea. Şi patima asta pentru cocaină îl duce la crimă, furt, spargere. E în stare să facă totul, numai să primească otrava. În cele din urmă, omul devine o epavă. E dus la spital unde curând înnebuneşte şi moare. Uneori se mai însănătoşeşte vreunul, dor asta înseamnă c-a pus mâna pe lozul cel mare...

Inspectorul făcu o pauză, se uită atent la Edd şi continuă:

— Cocaina nu poate fi întrebuinţată, decât numai cu avizul medicului. Din această cauză oameni certaţi cu justiţia aduc cocaina prin contrabandă şi fac astfel afaceri strălucite. Toată lumea luptă împotriva ilegalului import de cocaină. Mister Dick Jeffrys şi ajutorul său Bud Small, aşa zisul prieten al d-tale, sunt învinuiţi de a fi conducătorii contrabandei de cocaină de aici. Şi nu numai cocaină aduc prin contrabandă, ci şi oameni! Fireşte că pentru astfel de contrabande preţurile sunt considerabile. Afară

de aceasta, Jeffrys mai e bănuit că are avioane.

La această ultimă frază, Edd tresări fără de voie.

— Hallo! Ce-i, tinere? De ce-ai devenit aşa de neliniştit? întrebă inspectorul.

— Nimic, inspectore! răspunse Edd, începând să se frământe pe scaun.

— Da, aşa cum ţi-am spus, aduce otrava cu avionul... Pe tine, tinere, te bănuiesc că ai preluat pachetele de la vreun avion, în prerie, spre a le transporta lui Jeffrys. Spre ghinionul tău, unul din pachete fiind găurit, cocaina a lăsat o dâră albă în urma ta. O urmă mai bună nici nu mi-aşi fi putut dori. Înainte de a începe să vorbeşti, îţi atrag atenţiunea că „Omul din Noapte" – aşa am fost poreclit – are un miros fin. Şi mirosul ăsta îmi spune că un contrabandist nu poate avea ochii aceştia sinceri şi aerul nevinovat, cu tine, Edd Gribble. Eşti nou în meserie. Ai nevoie, probabil, de parale şi de aceia ai căzut în ghearele lui Jeffrys. Am... sau n-am dreptate?

Sângele i se urcă lui Edd la cap. Nici o clipă nu se îndoise că Inspectorul îi spusese numai şi numai adevărul.

Dar îşi dăduse cuvântul! Cuvântul e cuvânt şi dacă şi-l calcă, era un om de nimic atunci!

Răsuflă greu. Deschise şi închise gura. Inspectorul, fumând, îl privea liniştit.

— Inspectore!

— Hm? Ai ceva să-mi spui?...

— Nu sunt un om rău!

— Cred... murmură inspectorul, ai o figură deschisă.

— N-am nici în clin, nici în mânecă cu afacerea asta!..

— Hm... Să te cred?...

— Totuşi, ceva e... Fără să vreau...

— ... căzuşi în mreje...

— Da, inspectore. Bine ai spus! Potlogarul!

— Cine? Dick Jeffrys sau Bud Small?

— La Jeffrys m-am referit! Este un bandit.

— De ce? Te-a indus în eroare?

— Chiar aşa, m-a dus cu vorba! Da, d-le inspector, mi-a dat 5 dolari! Ia-i d-ta! Banii ăştia îmi ard degetele!

— Dă-i încoa! Şi acum povesteşte-mi totul, tinere. Dar să nu mă minţi.

— Mi-am dat cuvântul c-o să tac... şoväi Edd.

— Ştiai că ai de a face cu un bandit, atunci când ţi-ai dat

cuvântul?

— Nu. Nu! Nici prin cap nu mi-a trecut.

— Ei. Dă-i drumul, atunci! Nu-i nici un rău să-ţi calci cuvântul dat unui tâlhar.

Şi Edd vorbi…

Se făcuse seară târziu. Orăşelul Louisville părea mort, doar perechi de îndrăgostiţi străbăteau pe ici pe colo uliţele.

Edd Gribble sta în faţa casei lui Bud Small, dar uşa şi ferestrele erau zăvorite.

Trebui să repete de vreo câteva ori bătaia în uşă. Până ce fu auzit de Bud Small:

— Cine-i acolo?

— Eu! şopti Edd.

— Spune-ţi numele, omule, altfel nu viu să deschid.

— Edd! Prietenul vostru de azi dimineaţă!

— O clipă!

Se auzi zgomot de zăvoare şi uşa se deschise.

— Te-a văzut cineva? Agentul secret se plimbă pe aici?

— N-am văzut nimic şi pe nimeni.

— Cum ţi-a mers cu „Omul din Noapte?”

— M-a crezut pe cuvânt. În cele din urmă a trebuit să-mi dea drumul.

Edd aruncă o privire prin încăpere şi întrebă:

— Dar unde este Mister Jeffrys? Vreau să-i povestesc şi lui cum mi-a mers cu Omul din Noapte.

— Mister Jeffrys?… Are o… vizită… Stai să-l întreb mai întâi dacă vrea să vorbească cu tine. Aşteaptă aici până mă înapoiez.

Da, Dick Jeffrys avea o vizită. Pe Mister Alfred Watson, care locuia în orăşelul mexican Zacates, de lângă graniţă. Watson era acela care-i trimisese pe cei doi japonezi şi scăpase din ghearele inspectorului.

După cum se ştie, japonezii fuseseră arestaţi de inspectorul Free, iar Watson dispăruse.

În Mexico nu se mai putuse înapoia, deoarece toate punctele de graniţă fuseseră înştiinţate de isprăvile sale.

Venise în Louisville de vreo jumătate de oră. Nu primise telegrama lui Jeffries, altminteri n-ar mai fi „expediat” japonezii.

Convorbirea fu întreruptă de Small:

— Mister Jeffrys, Edd Gribble a venit iarăşi!

— Şi ce vrea? N-am timp de vorbă.

— E la uşă. Griggle ăsta trebuie să fie un om şi jumătate…

— De unde deduci asta?

— Pentru că Omul din Noapte i-a dat drumul.

— Hm… da… Nu-i uşor să scapi din mâna inspectorului.

— Da! Să vedem ce are să ne spună!

În timp ce mânca, Edd povesti celor trei complici cum decursese întrevederea sa cu inspectorul Free.

— Ce impresie ţi-a făcut Omul din Noapte?

— Am mare necaz pe el! A vrut să mă lovească cu o cravaşă. Ca să vorbesc. Credea c-o să mă înfricoşeze… pe mine! N-am să-i iert niciodată această purtare…

Pauză Edd goli un pahar cu vin. În fine Jeffrys vorbi:

— Şi ce ai de gând să faci acum, Edd?

— Ştiu eu? făcu el, ridicând din umeri.

— Vezi, tinere, aş vrea să-ti arăt recunoştinţa mea…

— Oh, Mister Jeffrys! Nu mi-ai dat oare, cei 5 dolari?

— Doamne, câtă naivitate.

Pe faţa lui Watson se zugrăvi un rânjet drăcesc.

— Cum sar spune, ţi-ar place să-i joci o festă blestematului acesta de inspector? întrebă Dick mai departe.

— Numai una? Spune mai bine o duzină.

— Vrei să-ţi dau eu prilejul?

— Ai putea asta, Mister Jeffrys?

— Cred că da…

— Dacă Mister Jeffrys poate! făcu Bud Small aruncând o ocheadă admirativă şefului său, care cu o privire, îl rechemă la ordine.

— Ai putea să dobori două muşte cu o lovitură, Edd!

— Cum asta? se miră Edd.

— Să-ţi lichidezi socoteala ce-o ai eu Free şi să mai câştigi vreo câţiva dolari.

Edd rânji satisfăcut, pocnindu-şi degetele de bucurie.

— Asta e straşnic, Mister Jeffrys! Ce am de făcut?

— Uite ce e. Eşti dispus să treci cu acest gentleman – Watson îi cheamă – dincolo, peste graniţă?

— Da, sigur… Dar or să mă lase oare, fără paşaport?

— Nu-i nevoie de paşaport. Cu Watson treci dincolo şi fără hârtiile astea meschine

— Dincolo… în Mexic?

— Asta o să-ţi lămurească Mister Watson când veţi ajunge în Zacatos. Acum însă nu mai vă pierdeţi vremea cu vorba. În ce te

priveşte, vei fi foarte mulţumit cu noua ta ocupaţie.

Peste câteva minute, Alfred Watson şi Edd Griggle părăseau casa lui Jeffrys.

Cu tot întunericul ce domnia, inspectorul Free, care spiona nu departe, recunoscu în însoţitorul lui Edd, pe acela care „importase" japonezii.

Se luă după cei doi oameni şi când văzu direcţia spre care se îndreptau, alergă la un telefon şi porunci funcţionarilor săi ca în caz că se vor vedea, două umbre în noapte, să le lase în pace, fără a lua vreo măsură.

Trecuseră de abia 6 ore de când inspectorul Free şi Edd Griggle ajunseseră la o înţelegere pentru a-l distruge pe Jeffrys şi organizaţia sa de contrabandişti.

6 ore... Edd Griggle îi făgăduise că-l va ţine la curent cu tot ce va face şi, acum, deodată, îl văzu în tovărăşia unui om urmărit de justiţie. Se înşelase oare în privinţa tânărului? Nu, nu se putea încă îndoi de el. Edd Griggle îi câştigase încrederea!... Trebuia să aibă, deci, răbdare.

*

Douăzeci şi patru de ore mai târziu, inspectorul Free primi o scrisoare din Zacatos O scrisoare ciudată, alcătuită numai din cifre. Dar tocmai aceste cifre aştepta inspectorul.

După ce descifră scrisoarea, Omul din Noapte sări în sus. Pentru miezul nopţii îi era anunţată o surpriză.

*

La vreun kilometru depărtare de locul unde adormise Edd Griggle, în noaptea când primise pachetele, se afla o fermă părăsită de mai mulţi ani

Numai stelele cerului şi iarba preriei puteau dovedi că în unele nopţi, nenumărate făclii luminau casa părăsită... Şi în noaptea aceea 3 făclie licărea în casa părăsită. Bud Small, ajutorul lui Jeffrys, se plimba de colo până colo, consultându-şi, din când în când, ceasornicul de la mână.

Era 12. Nervos, Bud Small îşi aprinse o ţigară, trase câteva fumuri, o aruncă, apoi îşi aprinse alta.

12 şi un sfert! O nelinişte pe care Bud nu şi-o putea lămuri îi udă tâmplele de sudoare.

Blestematul acela de Dick Jeffrys! Stătea acasă şi-l trimitea pe el, pe Bud Small, să scoată castanele din foc...

Deodată, de undeva, din ceruri, se auzi zbârnăit de motor. Când în cele din urmă, descoperi sus în văzduh o mică scânteie,

lansă câteva artificii, spre a arăta pilotului unde se află casa.

Din avion coborî acelaşi pilot care încredinţase lui Edd Griggle, mai deunăzi, cele două pachete. Din avion mai coborî Alfred Watson şi o a treia persoană care-l salută pe Bud cu multă prietenie

Alfred Watson deschise o mică uşiţă şi din strâmtul loc ţâşniră afară trei siluete.

— Să intrăm în casă! propuse Bud.

Ajunşi în casă, Small vorbi astfel noilor cetăţeni ai Statelor Unite:

— Aşa, acum sunteţi în America, în Statul liber Texas. Dacă veţi fi oameni cumsecade, nimeni nu vă va cere hârtiile. De aici trebuie, însă, s-o ştergeţi imediat. Vă voi arăta eu în ce direcţie s-o luaţi.

Watson luă cuvântul la rândui.

— După cum ne-am înţeles, trebuie să plătiţi câte 700 de dolari de căciulă. Deoarece în Zacatos aţi plătit numai jumătate, rămâne să-mi mai daţi fiecare câte 350 de dolari.

Doi indivizi plătiră imediat, fără să spună o vorbă, al treilea însă făcu pe deşteptul:

— Acum sunt în Statele Unite. Ce mi s-ar putea întâmpla dacaşi refuza plata restului? Afar de asta eu gândeam că prin cei 350 de dolari plătiţi la Zacatos, suntem chit. Vă pot mărturisi, acum, sincer, că nici n-am mal mult de 100 de dolari în buzunar şi am nevoie de ei ca să mănânc şi să-mi plătesc biletul de tren. Nu, nu voi plăţi mai mult de 350 dolari.

— Prietene, răspunse Watson compătimitor, nu vreau să crezi că ai de a face cu bandiţi, dar nici cu nişte proşti. Dacă nu banii, nu-i nimic. Mai aşteaptă o oră şi te ducem îndărăt în Mexico, absolut gratis.

— Vreau să rămân aici! M-oi descurca eu cu cei 100 de dolari ai mei

Compătimirea lui Watson se ilustră îndată sub forma unui revolver pe care-l îndesă sub nasul îndrăzneţului.

— Nu face pe nebunul, tinere! Ori plăteşti cei 350 de dolari, sau în cel mult două ore te afli îndărăt în Mexico, unde poliţia arde de dorul tău.

O mică şovăială şi Watson încasă şi restul de 350 de dolari.

— De ce n-ai plătit imediat, tinere? Ţi-era teamă că vei şoma în Chicago? Haideţi, băieţi, să vă arăt acum drumul spre gară.

Cei trei părăsiseră ferma de vreo zece minute numai, când deodată trei uniforme apărură ca prin farmec, lângă ei:

— Sus mâinile! Poliţia!

Ascultători, oamenii ridicară mâinile în sus

Repede ca fulgerul, grănicerii dezarmară oamenii.

— Culcaţi-vă la pământ! porunci un funcţionar. La cel mai mic zgomot, vă împuşc!

Cei trei tăcură chitic: plătiseră 2100 de dolari şi nici nu ajunseseră bine în America şi grănicerii îi prinseră.

Inspectorul Free avea o misiune mult mai grea. Se afla acum la vreo 50 de metri depărtare de fermă, numai cu trei ajutoare lângă el.

Târându-se, în cele din urmă cei patru oameni ajunseră pe verandă. Din spre casă se auzea zgomot de glasuri. Domnii hoţi discutau liniştiţi, fără teamă de a fi surprinşi.

Din câţiva paşi inspectorul străbătu veranda, se repezi asupra uşii pe care o trânti cât colo şi cu revolverul în mână se trezi în faţa celor trei contrabandişti care se certau de zor.

— Sus mâinile! lună el. Nimeni să nu mişte!

În acelaş timp, pătrunseră în cameră şi ceilalţi poliţişti.

— Omul din Noapte... horcăi Bud Small.

— Omul... din Noapte., spuse şi Alfred Watson, dar în vocea şa nu se citea frica ce-o arăta Bud.

— Da, chiar eu sunt! Băieţi, spuse el apoi ajutoarelor sale, uşuraţi-i de arme!

După o amănunţită percheziţie corporală, apărură sumedenie de revolvere şi pumnale. Ultimul cercetat fu Alfred Watson.

Cum sta, aşa cu mâinele în sus, cu o mişcare fulgerătoare se năpusti asupra poliţistului care-l percheziţiona şi-l aruncă peste inspectorul Free, care se prăbuşi peste măsuţa pe care se afla lampa. Se făcu întuneric şi o tăcere apăsătoare. Nici un poliţist nu cuteza să tragă, de teamă să nu nimerească într-un camarad.

Contrabandiştii se repeziră spre uşă, dar aici se afla de-acum Free cu arma în mână:

— Lumină, lumină! Cine încearcă să fugă, îl ucid ca pe un câine!

— N-o să tragi de teamă să nu-ţi nimereşti oamenii! vorbi Watson.

Contrabandiştii se repeziră spre uşă, să iscă un mic tărăboi şi în cele din urmă un poliţist izbuti să aprindă lampa.

Văzând lumina, bandiţii trebuiră să recunoască partida ca

pierdută. Dar unde era al treilea contrabandist Watson?

Free se repezi spre avion, dar nici acolo nu-l găsi pe Watson. Unde era, oare?

N-avea nici o noimă să-l mai caute prin noapte. Cele câteva minute de întuneric fuseseră suficiente banditului ca să dispară fără urme.

Inspectorul Free ordonă reîntoarcerea în Louisville… după ce uşură motorul avionului de câteva piese, spre a-l face inutilizabil.

La trei kilometri depărtare de casă, se aflau caii poliţiştilor, lăsaţi în paza unui coleg.

Free lansă un semnal luminos şi peste zece minute trupa era în păr, inclusiv cei trei proaspeţi cetăţeni ai liberei Americi.

Escortaţi de către poliţişti, cei şase arestaţi îşi începură drumul spre închisoare.

În urma lor, rămase avionul şi lampa aprinsă pe masă, într-una din camerele fermei părăsite.

Albert Watson gonea pe drumul care ducea la Louisville. Acolo era salvarea lui Dick Jeffrys! Dick trebuia să-i dea bani şi mijloace ca să-şi ia tălpăşiţa.

Până în Louisville, erau 20 de kilometri. Străbătuse de abia trei kilometri şi simţea că nu mai poate s-o ducă. Prea fugise repede.

N-avea însă timp de pierdut. Poliţiştii erau desigur pe urmele lui. Deodată, Watson se opri, înlemnit.

Da, nu se înşela. Auzise nechezat uşor de cai.

„Un cal şi sunt salvat”, îşi spuse banditul. Dar el mai ştia că acolo unde sunt cai, trebuie să fie şi oameni. Îşi luă în mână ama pe care poliţistul n-avusese vreme s-o confişte şi se târî cu atenţie. În întuneric, desluşi conturul unei siluete. Omul fuma. Nu departe de el se aflau vreo opt cai.

Câţiva paşi uşori şi Watson se repezi ca o săgeată asupra omului:

— Sus mâinele!

Porunca fu executată întocmai şi nu mică fu uimirea lui Watson când văzu că necunoscutul din noapte era îmbrăcat în uniforma grănicerilor.

După ce-l uşura de arme, Watson îl legă fedeleş cu câteva căpestre luate de pe cai.

— Să-ţi mai bag un căluş în gură?

— O să tac…

Contrabandistul îşi alese apoi cel mai bun cal şi se aruncă pe spinarea lui, nu înainte însă de a dezlega ceilalţi cai, care o luară

la fugă speriaţi atunci când Watson slobozi în aer câteva focuri de revolver.

Aşa, Omul din Noapte şi oamenii săi nu vor putea să pună mâna, aşa uşor, pe el!

Cal şi călăreţ se îndreptară, în goană nebună, spre Louisville.

La răsărit, începuse să se crape de ziuă.

Adormit încă, Jeffrys privea pe Watson, fără să-şi dea seama de realitate.

— Scoală, Jeffrys! Îmbracă-te repede! Omul din Noapte ne-a surprins! Toţi sunt arestaţi!

— Omul... din Noapte?

— Da! Pe toţi dracii! Ce, dormi încă? Dă-mi bani, repede, vreau s-o şterg! În cel mult o jumătate de oră, el va fi aici!

Watson îl împinse pe Jeffrys spre dormitor. Ştia doar că Dick îşi ţinea acolo banii.

— Aşa de prost stăm? lăcrimă şeful contrabandiştilor. Nu mi se poate pune nimic în spinare... Sunt cea mai cinstită fiinţă din Louisville...

— Du-te la dracu...

Watson descoperi cheile de la sertar, pe o măsuţă şi apucându-le, se repezi spre dulap.

Văzându-şi averea în primejdie, Jeffrys reveni la realitate.

— Dă-mi cheile!

— Am nevoie de bani!

— Nu de la mine, Watson! Ai şi aşa destule avansuri!

Cu o mişcare puternică, Watson îşi aruncă şeful la pământ şi cu un pumn, îl expedia iar în ţara visurilor.

Când Watson părăsi casa, avea în buzunar vreo 50.000 de dolari. În definitiv, ce-i mai trebuiau lui Jeffrys bani. În închisoare n-avea ce să facă cu ei.

Douăzeci de minute, mai târziu, Dick Jeffrys zăcea încă la pământ. În creierul lui mai dăinuia încă impresia lăsată de straşnicul pumn al lui Watson.

Deodată, se auzi o gălăgie şi câţiva bărbaţi pătrunseră în cameră Free şi câţiva din oamenii săi. De revolvere nu mai aveau nevoie, atât de „cloroformizat” părea omul.

Chiu cu vai, Jeffrys deschise ochii şi privi drept în faţă pe Free, care zâmbea batjocoritor:

— Hallo... inspectore... făcu el, frecându-şi bărbia.

— Poţi să-mi spui şi „Omul din Noapte” făcu Free punând cătuşe şefului contrabandiştilor.

— Ce s-a întâmplat, inspectore? De ce-mi pui cătuşe? Eu sunt cea mai…

— … cinstită persoană din întregul Louisville! întregi Free. Mister Jeffrys, te arestez! Dacă ar fi după mine, te-aş instala imediat într-un cunoscut scaun, din care nu te-ai mai scula în viaţă.

Jeffrys se prăbuşi pe un scaun, în timp ce ochii săi nu mai părăseau dulapul prădat.

— Banii mei banii mei! Watson mi l-a furat! Inspectore arestează-l!

— Cu plăcere!… Să punem întâi mâna pe el! Spune mister Jeffrys, ce s-a întâmplat aici?

Şi cu durerea în suflet. Jeffrys îi povesti atacul dat de Watson şi urmările lui.

Pentru bani şi pe dracu îl vezi dansând.

De aceia, cu toate că graniţa spre America fu păzită cu şi mai multă străşnicie, Alfred Watson izbuti să ajungă în Mexico. Graniţa o trecuse într-un elegant vagon Pullmann, cu ajutorul unui paşaport falş.

Socotind că, în Zacatos, poliţia aştepta desigur pe cetăţeanul american cu numele de Watson, îşi lipi un cioculeţ care, deşi nu era veritabil, era însă bine croit şi îşi vopsi părul în culoarea ciocului.

Ceea ce îl omora însă mai mult pe el, era întrebarea de unde ştiuse Omul din Noapte că Bud Small aşteaptă câţiva prieteni din Mexico. La mijloc era numai şi numai trădare!

Dar cine l-o fi trădat? Nici unul din bandă n-avea interes s-o facă. Vorba-i cine era trădătorul? Poate Edd Griggle! Da, numai el. Probabil că el era agentul mascat al grănicerilor şi intrase în bandă cu misiunea de a o preda poliţiei.

Jocul lui era descoperit acum. Alfred Watson îi va încurca socotelile. Atenţie, deci, Edd Griggle…

Zacatos era o localitate murdară, prea puţin interesantă, la graniţa americană. Era punctul de întâlnire a câtorva linii importante de cale ferată, iar prin mijlocul orăşelului şi o autostradă. Nenumăraţi americani veneau în fiecare zi, aici, cu automobilul, pentru a-ţi astâmpăra cu alcool setea lor arzătoare. De aceia în Zacatos găseai mai mulţi americani, decât mexicani.

Fiecare casă, se transformase într-un bar. Iar pretutindeni nu se vedeau decât garaje şi depozite de benzină.

În Zacatos, era sărbătoare în fiecare zi, deoarece la orice oră din zi şi noapte localitatea era împănată de americani doldora de dolari, care veneau să benchetuiască. Barurile nu se închideau niciodată. Cinematografele, saloanele de dans, orice local public, dar absolut toate, erau deschise în permanenţă.

Nici o mirare deci că locul era încărcat cu elemente dubioase… În Zacatos, îşi dăduseră întâlnire trişori şi borfaşi, specialişti în furturi de automobile, escroci, care locuiau în hotele de lux, dar cea mai reprezentată specie era aceia a contrabandiştilor. Contrabandişti de alcool, stupefiante şi oameni.

Locuitorii se furau unul pe altul: aceasta era deviza în Zacatos.

Zacatos mai avea şi o poliţie, dar aceasta sta întotdeauna cu ochii închişi, regretând că nu poate vedea nimic… Unde mai pui că autorităţile plătesc atât de prost…

Din când în când, însă poliţia activa cu mai multă vioiciune atunci când se punea la preţ capul vreunui răufăcător.

Tocmai din cauza asta se deghizase Alfred Watson. În caz că autorităţile americane îi vor pune capul la preţ, prin deghizamentul lui va fi de nerecunoscut. Chiar dacă toată poliţia din Zacatos s-ar fi dat peste cap căutându-l, numele lui era acum Notty şi purta un cioculeţ foarte elegant

Fireşte că Watson nu era atât de prost ca să se ducă direct la Griggle, căci acosta ar fi putut da poliţiei de veste.

Nepedepsit însă nu va putea rămâne. Îşi va aduna prietenii, cărora le va face cunoscut trădarea.

Bănuiala lui Watson în privinţa lui Griggle, nu sta pe picioare prea şubrede. Edd se afla într-adevăr în Zacatos, spionând operaţiile contrabandiştilor, urmând ca la momentul oportun să-l demaşte, predându-i inspectorului Free. Jocul lui era foarte primejdios. Dacă contrabandiştii băgau de seamă, viaţa lui nu mai valora nici o ceapă degerată.

Faptul că cei trei contrabandişti nu se înapoi ară încă, îl neliniştise, fireşte.

Chiar în ziua următoare, contrabandiştii organizară o consfătuire, la care luă parte şi Edd.

Necunoscând adevărul, făcură felurite propuneri. Trebuiau să trimeată pe cineva care să repare avionul. În acest scop, îl chemară pe Jeffrys, telefonic, dar nimeni nu se prezentă la

aparat. Curios... Jeffrys sau Small, unul din doi. Se află întotdeauna acasă...

Unul din membru bandei se urcă atunci în automobil şi cu hârtii în regulă, trecu graniţa, pe cale legală.

Dar îndărăt nu mai veni. Grănicerii americani descoperiră prompt scopul acestei plăcute vizite. Cu puţin înainte de sosirea lui, Free primise o telegramă de la Edd Griggle, din Zacatos...

...A doua zi după sosirea lui Watson în Zacatos, Edd găsi în cutia de scrisori un bileţel cu un cuprins foarte laconic:

„După amiază la ora 2 Leonidas".

Edd se înfăţişă, foarte punctual, la ora convenită în camera din fund a Barului Leonidas. Erau prezenţi patru membri din bandă; doi americani şi 2 mexicani;

Când Edd se aşeză pe scaun, un mexican luă cuvântul:

— V-am chemat, pentru oa să vă vorbesc în privinţa sorţii prietenilor noştri Alfred Watson, Steve Berger şi Allan Pool. Toţi trei sunt arestaţi. Omul din Noapte a pus mâna pe ei. Pe lângă aceştia a mai fost arestat Bud Small, precum şi cei trei oameni duşi dincolo. În cele din urmă, Omul din Noapte l-a arestat şi pe Dick Jeffrys. De asemenea Ben Higgins, care a plecat cu maşina spre Louisville, a păţit-o la fel. Ştiu toate astea de la un grănicer mexican care şi el le-a aflat de la un coleg american.

După ce aruncă o privire asupra tovarăşilor săi, continuă:

— E o lovitură grea... Nu numai că i-a băgat pe prietenii noştri la răcoare, dar Omul din Noapte a pus stăpânire şi pe avionul nostru. Treaba e grea pentru noi, deoarece nu cred că centrala noastră din Chicago ne va pune la dispoziţie un alt avion. Chicago o să ne întrebe desigur cum de s-au întâmplat atâtea aresturi, când atâta vreme toate au mers ca pe roate. Chiar dacar trebui să pun mâna în foc, nu găsesc decât o singură explicaţie: TRADARE! Inspectorul Free, duşmanul nostru de moarte şi-a întins pânza de păianjen, probabil, până aici. Altfel nu-mi pot explica lucrurile.

O nouă pauză. Oratorul respiră adânc şi reluă:

— După cum ştiţi, Centrala noastră din Chicago e puternică. Ne-a dovedit-o plasând un om de-al nostru, prin intermediul Guvernământului Texasului, într-un post important. Că omul acesta nu mai vrea să ştie acum de noi, asta-i altă chestie... Ceea ce am vrut să vă ilustrez, e că Centrala noastră e destul de puternică pentru ca inspectorul Free să fie mutat în altă parte. În acest sens voi scrie la Chicago, atunci când îmi voi înainta

raportul. Afacerile noastre, îşi vor continua, fireşte, mersul. După cum ştiţi, eu sunt urmaşul prietenului nostru Allan Pool. Controlându-i hârtiile lăsate nici, am constatat ceva ce noi nu ştiam: că un oarecare Jack Sandy, proprietarul unui depozit de benzină din Louisville este indicat drept succesor al lui Jeffrys, în caz când acesta ar fi arestat.

Altă pauză şi o nouă privire circulară:

— Îl cunoaşte careva din noi, pe acest Jack Sandy?

Cei doi americani încuviinţară. Edd negă.

Mexicanul, succesorul lui Allan Pool, continuă:

— Trebuie să ne punem imediat în legătură cu acest Jack Sandy. Tu, Sam Sunning şi tu, Bud Hugh, deoarece îl cunoaşteţi pe Jack Sandy, veţi trece graniţa la noapte. Notaţi-vă: plecarea din Zacatos la oră 11 jumătate. La orele 2, trebuie să vă înfiinţaţi la acest Sandy. Prezentându-vă la depozit, îi veţi cere lui Sandy 15 litri şi jumătate de benzină. La această cerere, Sandy trebuie să vă răspundă următoarele: „Vă dau 1,7 litri!”. Asta e parola pe care i-o voi telegrafia îndată. Dacă va răspunde aşa cum trebuie, puteţi să începeţi cu el discuţiile. Ca să nu vă duceţi cu mâinile goale, veţi lua cu voi două kilograme de „marfă albă”.

Întorcându-se spre ceilalţi doi, noul şef adăogă:

— Sam şi Bud, voi mai rămâneţi aici pentru ca să vă măi dau ceva instrucţiuni. Tu, Como Huerta şi tu, Edd Griggle, puteţi pleca. O să vă chem, atunci când voi avea nevoie. Staţi pe acasă, nu e exclus să am nevoie de voi chiar diseară!

De abia părăsiră Come Huerta şi Edd Griggle încăperea că Domingo Perez, mexicanul, se apropie de o uşă, o deschise şi strigă:

— Poţi să vii!

În cameră, pătrunse un om îmbrăcat în straie galbene. Purta un cioculeţ frumos tăiat. Un străin? Sam Sunning şi Bud Hugh săriră în sus de pe scaun. Ce înseamnă asta?

— Un străin… atunci când ei discutau chestiuni atât de importante? tună Bud Hugh.

— Domingo, nu vrei să ne lămureşti ce înseamnă? vorbi şi Sam Sunning.

Succesorul lui Allan Pool, mexicanul Domingo Perez izbucni în ras şi străinul îl imită cu atâta neobrăzare, încât cei doi americani se simţiră vexaţi.

— Cum… nu-l cunoaşteţi?

Cei doi se priviră, nehotărâţi.

— Asta mă bucură! făcu străinul. Îmi dovedeşte că masca mea e foarte bună!

Domingo Perez curmă neînţelegerea, spunând:

— Ia loc, Alfred Watson şi…

— Watson! strigară Bud şi Hugh în acelaş timp. Domingo ne-a spus mai adineauri că Omul din Noapte te-a arestat!

— Am fost nevoit să joc o comedie, lămuri mexicanul. Acum când Edd Griggle nu mai e aici, vă pot vorbi deschis. Am jucat toată această comedia asta, deoarece credem că Griggle e trădătorul! Alfred Watson, izbutind să scape din ghearele Omului din Noapte, s-a înapoiat la Zacatos cu ferma convingere că Edd e trădătorul, fiind agentul inspectorului Free! Watson o să vă povestească mai târziu peripeţiile arestări. Şi felul cum a izbutit să se strecoare printre degetele poliţiştilor. Acum toată strădania noastră trebuie să se îndrepte spre Griggle, spre a-i descoperi dublul joc. Eu şi Como suntem ferm convinşi că Griggle a comunicat toate chestiile lui Free, pe cale telegrafică. De asemenea, mai suntem convinşi că tot Griggle l-a trădat pe Hen Higgins, atunci când acesta a trecut graniţa spre Louisville, cu automobilul. Tot aşa de siguri mai suntem că şi voi, Sam şi Bud, veţi fi arestaţi de îndată ce veţi trece graniţa. Fiţi însă liniştiţi, pentru că n-o veţi trece! În ce priveşte depozitarul de benzină Jack Sandy, fireşte că el nu e succesorul lui Jeffrys.

— Dar omul acesta există, doar! vorbi Sunning.

— Adevărat! confirmă Perez, râzând. Există.

— Păi nu aruncăm un nevinovat în ghearele poliţiei? mormăi Sunning.

— Dacă Omul din Noapte află prin Edd Griggle, fireşte că-l va aresta! se amestecă şi Bud în discuţie.

— Ei şi… Sandy e un spion poliţienesc, o creatură de-a lui Free. El este acela care a deschis ochii şerifului din Louisville asupra lui Jeffrys! interveni Watson în convorbirea aceasta. În realitate, succesorul lui Jeffrys e altul. Despre el veţi afla la timp. În ce-l priveşte pe Edd Griggle, acum cred că e pe drum spre Oficiul telegrafic, spre a-i comunica lui Free marea descoperire făcută. Ce-o să mai râdem!

Domingo luă din nou cuvântul:

— În tot cazul, Griggle nu face un pas fără a fi supravegheat. Nu este supravegheat, însă de Como, ci de alţi doi bărbaţi pe care nu-i cunoaşte. Dacă Griggle transmite ceva în America, o vom afla imediat prin unul din ei, în timp ce celălalt îşi va

continua urmărirea. Dacă vom descoperi că într-adevăr el e trădătorul, o maşină pleca spre graniţă. Vom fi în ea prezenţi toţi, afară de Watson. Din această plimbare Edd nu se va mai întoarce... Acum, Watson, dacă vrei, povesteşte-ne aventurile tale. Să afle şi băieţi prin câte ai trecut

Edd Griggle şi Como Huerta străbătură, tăcuţi strada principală din Zacatos.

Sumedenie de americani veniseră în ziua aceia în Paradisul Alcoolului din Zacatos. Toată strada era plină de oameni care mergeau pe două cărări. Un poliţist mexican se plimba liniştit privindu-i râzând.

În definitiv, ce avea el cu ei? Americanii venind aici, aduceau o groază de dolari... şi Mexico avea mare nevoie de ei. Ce bine ar fi fost dacă tot Mexicul ar fi un Zacatos!

Edd şi Como intrară într-un bar, unde mexicanul obişnuia să facă partida lui zilnică de joc.

— Ştii, Como? Mie mi-o sete. Bem un păhărel?

— Cu plăcere, Edd!

Toate mesele erau înţesate de jucători. Edd comanda la tejghea două whiskyuri şi-l privi pe Como, cu coada ochiului. Mexicanul nu pierdea din vedere mesele de joc.

— Noroc, Como! Unde te uiţi? Ai chef de joc!

— Noroc, Edd. Cam aşa ceva! Am mâncărime la degete când văd cărţile de joc. Facem o partidă?

— Eu? Nu, Como. Mai bine mai beau un păhărel şi privesc pe alţii cum joacă. Dacă vrei, du-te! O să revii după ce o să pierzi!

Como nu răspunse. Se îndreptă liniştit spre o masă şi aruncă miza. Peste câteva minute, mexicanul era complet subjugat de patima sa.

Nimeni nu băgă de seamă, atunci când Edd dispăru, îndreptându-se spre colţul străzii, acolo unde ştie că se află un Oficiu telegrafic. Nici prin gând nu-i trecea că printre numeroşii trecători se aflau ochii sfredelitori ai agenţilor lui Domingo.

Cum mergea aşa, îngândurat, nici nu băgă de seamă că o maşină se alipeşte de bordura trotuarului. Din visarea lui fu deşteptat de o voce dulce, care-l umplu de bucurie.

— Daisy! Miss Sullivan! Ce cauţi aici, în Zacatos?

— Asta ar trebui să te întreb eu pe tine, ursule! Şi apoi de ce-mi spui... Miss? Devreme ce m-ai sărutat, îmi poţi vorbi cu tu! Urcă-te în maşină, ursule, altfel cine ştie ce accidente de

circulaţie mai producem!

Edd aproape înnebunise de fericire văzând că frumoasa fiică a fermierului nu-l uitase. Se urcă deci repede în maşină şi luă loc lângă Daisy. Fata puse piciorul pe accelerator.

— Stai, Daisy! Uite colo e un oficiu telegrafic. O să mă ierţi numai trei minute şi apoi sunt cu totul la dispoziţia ta.

— În regulă, Edd!

Fata îndreptă maşina spre oficiul telegrafic, în toată viteza, aşa că cei doi agenţi trebuiră să fugă în toată legea.

Edd se uită la Daisy cu ochi arzători. Era minunat de frumoasă şi roşul subit care-i colora obrajii, o făcea şi mai frumoasă. S-o mănânci, nu alta.

Fata stăpânea volanul cu multă autoritate. Edd admira braţele ei albe şi se gândi ce bine-ar sta ele în jurul grumazului său.

Daisy... ce frumoasă era ea! Şi el?... Ei, spălat şi ras mai arăta a... Dar hainele!... Erau ferfeniţă pe el... Daisy nu era fata care să se formalizeze.

Maşina se opri în fata Oficiului telegrafic.

— Trei minute, doar Daisy! strigă Edd, sărind afară din maşină.

În oficiu, mai intrară doi indivizi, foarte asudaţi. Unul din ei ieşi aproape imediat afară şi luă numărul maşinii fetei.

Din căptuşeala pălăriei, Edd scoase afară un grătar cifrat şi alcătui conţinutul telegramei ce urma să-i fie remisă lui Free.

Chestia dură cinci minute, apoi Edd băgă cifrul iar sub pălărie. Funcţionarul luă telegrama şi peste taxă, Edd mai plăti ceva suplimentar, pentru remitere urgentă.

Inspectorul Free o să aibe de ce să se bucure! Şi Edd la fel, pentru că cea mai frumoasă fată din America îl aştepta afară, în maşină.

Îndată după plecarea lui Edd, individul plin de sudoare se apropie de ghişeu:

— Senor, ai avea vreo întrebuinţare pentru aceşti 20 de pesoşi?

— Întrebuinţare? Minunată chiar! Cu ce vă pot servi?

— Uite *ce* e, senor. Sunt un om foarte curios. Dă-mi voie să citesc şi eu telegrama ce-ai primit-o acum. Uite aceia de colo, senor...

— Nu se poate! Secret profesional! N-am nevoie de banii, d-tale.

— A, crezi că sunt prea putini? Să spunem, atunci... 50!

— Nici o sută! Îmi voi pierde postul, voi fi arestat şi copii mei

vor muri de foame.

— Câţi copii ai?

— Patru, dintre care cel mai mare de zece ani.

— Straşnic! Ia gândeşte ce bucuroşi vor fi copiii d-tale, atunci când te vei înapoia acasă cu 100 de pesoşi! Soţia te va săruta cu multă plăcere şi-ţi va găti mâncarea cea mai preferată... Nu e nimeni pe aici, care ne-ar putea vedea. Ţine bancnotele şi arată-mi telegrama, aşa, din depărtare...

Convins, funcţionarul ridică telegrama în aşa mod, ca ispititorul să-i poată citi conţinutul.

Acesta îşi scosese blocnotesul şi copiii telegrama. De cheie, n-avea grijă. Văzuse doar unde o ţine Edd.

Cu o uşoară plecăciune, agentul dispăru.

În stradă, îl găsi pe tovarăşul său.

— Au şters-o amândoi. Noroc că am notat numărul maşinii. Fetei îi spune Daisy. Tu ce-ai aflat?

— Că Mister Griggle se duce pe copcă!

— N-aş vrea atunci să fiu în pielea lui...

— Lasă fleacurile. Perez ne aşteaptă. O să cam mârâie atunci când va afla că telegrama asta îl costă 200 de pesos.

— 200? Şi câţi au rămas în buzunarul tău?

— Din păcate, nimic...

— Curios... Foarte curios.

— De ce? întrebă cellalt burzuluindu-se.

— Pentru că sunt informat că ţi-au rămas şi ţie 100...

— Banditule! râse primul. Vrei deci 50. Câţi pesoşi am dat deci funcţionarului, când te va întreba Perez?

— Fireşte că 200... Am fost şi eu de faţă!

Domingo Perez primi raportul în tăcere, iar cei doi indivizi mai primiră fiecare încă 50 de pesoşi.

După ce agenţii plecară, apăru Come Huerta.

Domingo Perez luă cuvântul:

— Griggle e trădătorul. Chiar acum a expediat o telegramă inspectorului Free. Probabil că i-a vorbit de proiectatul nostru raid. Come, du imediat scrisoarea asta acasă la Griggle. Să fie aici diseară la orele 10. La 12 din noapte, trădătorul nu ne va mai putea căşuna nici un rău, iar noi vom putea să repunem organizaţia noastră pe picioare.

Rămas singur cu Watson, Domingo mai spuse:

— Watson, uite cei! M-am răzgândit. În loc să scriu Centralei, voi pleca chiar eu acolo şi tu mă vei însoţi. Ai un paşaport în

regulă şi sub deghizarea ta, nimeni nu te va recunoaşte. În ce mă priveşte, îmi voi face şi eu rost de hârtiile necesare.

Watson aprobă din cap şi ieşi din cameră zicând:

— Aşadar, pe diseară, la orele 10! Între timp, mă voi interesa cui îi aparţine maşina cu pricim şi cine e fata care răspunde la numele de „Daisy”!

Contrabandiştii părăsiră tăcuţi, camera din fund a barului Leonidas. Primul care plecă, fu Alfred Watson, care se îndreptă spre hotel. Portarul îl primi cu o adâncă plecăciune. Banditul luă loc în hol şi porunci să i se aducă ceva răcoritor.

Se simţea foarte mulţumit. Bunii lui prieteni n-aveau de unde să ştie că toată averea lui Jeffrys se află acum în buzunarele lui. De altfel, nici n-aveau nevoie s-o ştie. Garantat că ar fi devenit invidioşi!

Maşina ieşise din orăşelul Zacatos, unde alcoolul curgea în valuri, iar cocaina era luată drept… „praf de strănutat”.

Cei doi tineri n-aveau nevoie de narcotice. Inimile lor zburdau de fericire, iar viaţa pulsa din fiecare clipire a ochilor lor tinereşti.

Deodată, maşina părăsi şoseaua şi se îndreptă spre umbra unui boschet.

Se priviră în tăcere şi cum nici un ochiu indiscret nu se afla prin împrejurimi, aproape imediat căzură unul în braţele celuilalt. Şi iar se simţi Edd fericit în braţele cele frumoase ale fetei şi căldura buzelor ei moi îl transportară în al şaptelea cer.

Când se mai potoliră, Edd întrebă:

— Ei, dă-i drumul, fetiţo! Ce cauţi în Zacatos?

— Sunt cu tata! răspunse ea.

— Şi unde e el?

— La hotelul Atlantic. Rămânem aici până luni.

— Şi tu ai, şters-o?

— Nu. M-a trimis să fac o plimbare prin oraş. Mi-a spus să mă înapoiez atunci când s-o întuneca. Nu mi-a explicat de ce vrea să rămână singur, dar eu ştiu de ce… A întâlnit o veche cunoştinţă şi vrea să se mai răcorească puţin. Ştie că mie nu prea-mi place să-l văd când bea. O face foarte rar, dar când se pune pe băut… trece totdeauna măsura. Când mă voi întoarce diseară la hotel, beţia va fi în toi şi fireşte că mă va trimite la culcare, pentru ca el să poată continua cheful nestingherit.

— Şi ce va urma? întrebă Edd râzând.

— Mâine, pentru că e duminică, va dormi toată ziua şi nu se va trezi decât seara, pentru a-mi jura că nu va mai pune strop în gură, iar luni dimineaţa, vom pleca. Aşa se întâmplă mai întotdeauna când vin cu tăticul aici. Eu sunt însă nespus de fericită că te-am găsit pe tine. Dac-ar şti tăticul, ar bea şi mai mult... de necaz.

— Ne putem vedea şi mâine... Vrei?

— Mai întrebi?... răspunse ea într-un suflet.

— Să ne întâlnim mâine dimineaţă la orele 10, în faţa oficiului telegrafic.

— În regulă. Şi acum, spune-mi ce cauţi tu în Zacatos?

Edd se întrebă dacă trebuie să-i spună fetei adevărul, apoi, ocolind multe lucruri îi mărturisi că se află în serviciul inspectorului Free, şeful grănicerilor din Louisville. Şi ca să-i dovedească că nu e un terchea-berchea oarecare, destăinui fetei că el fusese însărcinat de către „Omul din Noapte” cu distrugerea bandei de contrabandişti din Zacatos.

Lui Daisy i se opri răsuflarea. Contrabandişti? Păi ăştia erau oameni foarte primejdioşi! O furtună de sărutări arzătoare acoperi faţa lui Edd. Iubitul ei era, dar, un erou!

Era foarte mândră. Dar ce căutase, oare, la Oficiul telegrafic? Repede îi puse şi această întrebare.

— Am telegrafiat lui Free că la noapte doi contrabandişti vor trece graniţa.

— Dar de unde ştii tu asta, Edd?

— De la contrabandişti.

— Doamne sfinte! Eşti în legătură cu ei?

— Da... Ei cred că şi eu sunt un contrabandist...

— Edd, pentru numele lui Dumnezeu dacă s-ar afla că nu eşti...

— O să-mi frângă gâtul, atunci...

Daisy ţipă înspăimântată şi-şi încolăci braţele în jurul gâtului iubitului, ca şi cum acesta ar fi fost ameninţat. Deodată, se desprinse de lângă Edd îngândurată.

— Edd... În timp ce tu ai intrat în Oficiul telegrafic, s-a apropiat de mine un om care m-a cercetat din cap până în picioare. Poate că şi acesta era un contrabandist!

— Cum arăta? întrebă Edd, îngrijorat.

Daisy îi descrise omul în amănunţime.

Edd se linişti. Un om care arăta aşa, nu exista în bandă.

— O fi fost unul căreia i-au plăcut ochit tăi, Daisy! Şi-l înţeleg

foarte bine! Şi mie îmi plac!

O trase spre pieptul lui şi îi risipi gândurile cu sărutările lui fierbinţi.

Când soarele începu să apună, tinerii se înapoiară la Zacatos. În faţa Oficiului telegrafic, Edd sări din maşină, fără să bage de seamă că e spionat de un om în straie galbene cu un mic cioculeţ.

— Mâine la ora zece dimineaţa aici!

— Vii sigur, Edd?

— Dacă nu vin, asta înseamnă că bandiţii mi-au sucit gâtul, glumi Edd.

Daisy se încruntă.

— Edd, dacă s-ar întâmpla asta, cred c-aş muri de durere... Noapte bună, iubitule, pe mâine, dar!

Când Daisy intră în holul Hotelului Atlantic, Watson luase de acum loc într-un fotoliu.

— Capeţi un dolar, dacă-mi spui cine e fata aceia! spuse el unui picolo.

Peste câteva minute băiatul se înapoie:

— O cheamă Miss Daisy Sullivan. Şi gentlemanul cu care vorbeşte acum e tatăl ei, fermierul Mac Sullivan din Beverly Texas.

Watson dădu băiatului dolarul promis şi îşi aprinse o ţigară.

— Daisy Sullivan... eşti foarte frumoasă şi-mi placi, gândi el. Mi-ar place să fiu urmaşul lui Griggle. Inima ta cred că nu bănuie că azi l-ai văzut pentru ultima oară... Eşti franceză, Daisy... Ţi-aş putea pune la picioare toţi dolarii lui Jeffrys... Ce roşii sunt buzele tale. Le-a sărutat oare Griggle?

Îmbătat încă de frumoşii ochi ai fetei, Edd. Când se înapoie acasă, găsi un bileţel:

„La ora 10 la mine”

Domingo

Bileţelul îl deşteptă. O fi primit oare Free telegrama lui?

Păcat că trebuia să se ducă la Perez. I-ar fi plăcut mai curând să se ducă la culcare, pentru că a doua zi, când se va întâlni cu Daisy, să fie proaspăt şi bine dispus.

La orele 10 fix, toată lumea era în păr: Perez, Huerta, Sunning, Hugh şi Griggle. Watson era invizibil, deoarece pentru Edd trebuia să treacă mereu drept arestat.

Huerta primi poruncă să aducă maşina, în timp ce Perez dădu lui Sunning şi Hugh ultimile instrucţiuni. „Marfa albă” trebuia să sosească în câteva clipe”.

Toată lumea luă loc în maşină şi Edd băgă de seamă că automobilul apucă pe acelaş drum făcut de dimineaţă cu Daisy.

După un drum de vreo douăzeci de minute, maşina se opri înaintea unei ferme şi toate luminile se stinseră.

Perez păşi, primul, în casă, poftindu-i şi pe ceilalţi să intre.

La stânga lui Edd mergea Sunning, la dreapta Hugh şi îndărăt venea Huerta. Imediat ce uşa se închise în urma lor, înainte ca Edd să poată face vreo mişcare, simţi cum ghearele aşa-zişilor săi prieteni i se înfig în vestminte, în timp ce Perez îi îndesă un pistol sub nas.

În doi timpi şi trei mişcări, Edd fu dezarmat şi legat fedeleş, după care Perez îi smulse pălăria de pe cap.

În căptuşeala pălăriei găsi cifrul secret, care îi înlesni descifrarea telegramei.

— Ia ascultaţi prieteni, ce comunică Edd Griggle inspectorului Free, glăsui el, apoi, după ce sfârşise cu citirea telegramei:

„James Free U. S. A. Louisville.

Jack Sandy, depozitar de benzină în Louisville, urmaşul lui Jeffrys. Astă noapte la ora 2, contrabandiştii Hugh şi Sunning cu Cocaină la Sandy.

Trimiţător: Edd Griggle”.

— Ei, ce ziceţi, băieţi. Uitaţi-vă bine la acest nemernic spion. Este acelaş individ trimis aici de Jeffrys, care a înlesnit arestarea acestuia, a lui Bud Small, a lui Steve Berger, Allan Pool şi Ben Higgins. Este acelaş Edd Griggle care era cât pe ce să vă livreze şi pe voi, Hugh şi Sunning, copoilor americani!

Urmă o tăcere adâncă. Indiferent, Edd răspunse rece:

— Ai uitat pe unul. Domingo Perez: eu cred că şi Alfred Watson se află în arestul americanilor. Nu vreau să mă laud, dar ceea ce e adevărat, trebuie să se ştie.

Domingo Perez se apropie de prizonier şi îi spuse batjocoritor:

— Inspectorul Free nu te instruieşte bine. Alfred Watson nu e

arestat... ci se află aici, în Zacatos! Watson e acela care ne-a deschis ochii în privinţa ta. Astăzi ai căzut în capcană. Pentru „Omul din Noapte” va fi o crudă dezamăgire. Hugh şi Sunning nu vor veni la noapte, iar Jack Sandy nu e succesorul lui Jeffrys. Dimpotrivă, Sandy e un agent poliţienesc! Multe lucruri surprinzătoare se vor petrece la noapte, în Louisville. Şi acum, Edd Griggle, te recunoşti vinovat?

— Vinovat? În felul vostru... da! Pe mine mă bucură însă că am făcut inofensivi pe vreo câţiva din voi. De altfel îmi şi pare rău...

— Ce?

— ... că nu v-am băgat pe toţi în cofă!

— Fricos văd că nu eşti. Griggle... dar ştii că răzbunarea noastră va fi cruntă?

— Vreţi să mă speriaţi? Nici nu mă aşteptam să mă pupaţi frăţeşte, pe amândoi obrajii. Haide grăbiţi-vă... Sunt obosit. M-aţi legat fără milă...

— Răbdare! Mai am să-ţi pun câteva întrebări.

— Şi dacă nu voi răspunde? O să mă ucideţi de două ori?

— Eşti foarte glumeţ, Griggle! E din cauza orelor frumoase pe care le-ai petrecut cu Miss Daisy Sullivan?

Obrazul lui Griggle se coloră. Partida se anunţa foarte grea.

— Şi asta aţi aflat? Perez te povăţuiesc să scoţi numele acesta din joc, altfel te tratez cu un picior care o să-ţi ia şi văzul şi auzul! Numele acesta e prea curat ca să se plimbe în gura ta nespălată!

— Oho... amorezul a fost atins? râse Perez, ferindu-se totuşi al nu fie atins de piciorul tânărului. Cică Daisy asta e o fată foarte frumoasă, spun prietenii noştri. Te pomeneşti că şi ea e agenda lui Free?

— Eşti prost ca oaia! Răspunsul ăsta trebuie să-ţi ajungă!

— Ei bine, fie. Admit că fata n-are nici o legătură cu Free. Altceva nu mai am să te întreb. Ai vreo dorinţă pe care ai vrea să ţi-o îndeplinim?

— Să terminaţi mai repede! Altceva nu vreau.

— Bine!

La un semn al mexicanului, contrabandiştii dădură la o parte o masă şi din golul ei se văzu o uşă fixată în duşumea, dar înainte ca Edd să fie băgat în închisoarea subterană, i se goliră buzunarele, iar Perez, băgă în buzunar hârtiile de legitimaţie şi diferite note ale tânărului arestat.

Jos, fu dezlegat de legături. Pe colţul unei mese găsi câteva lumânări. Semn că voiau să-l ţină mai mult timp acolo.

— De ce nu vreţi să terminaţi imediat cu mine?

— Pentru că nu prea ne place să vedem sânge. Şi apoi, noi tot mai nădăjduim să devii un contrabandist cumsecade. Curaj am văzut că ai. Şi dacă n-o să vrei să devii de bună voie, vom şti să te silim.

Edd Griggle rămase singur. Iată-l deci şi în închisoare. Dar ceea ce-l durea mai mult, era că Daisy îl va aştepta zadarnic a doua zi dimineaţa, la orele 10, în faţa Oficiului telegrafic...

Într-un colţ al camerei, Edd descoperi o lădiţă cu alimente. Carne, conserve, pastramă, ciocolată şi câteva pachete de ţigări. Tânărul îşi aprinse o ţigară, apoi se aruncă pe culcuşul de paie.

Ora zece dimineaţa. Străzile orăşelului erau străbătute de foarte puţini trecători... pentru că cea mai mare parte din locuitori îşi mai cloceau încă beţia de peste noapte, în paturile lor. O maşină se opri în faţa Oficiului telegrafic. La volan se afla Daisy Sullivan, veselă şi fericită în aşteptarea iubitului ei.

Când ceasul arată că e 10 şi un sfert, zâmbetul de fericire de pe faţa fetei dispăru, dând loc unei nelinişti. De ce întârzia? Daca nu venea? Nu-i spusese el, oare, în ajun, că dacă nu va fi la timp, asta va însemna că bandiţii îi suciseră gâtul?... Dar la aşa ceva nici nu voia să se gândească!

Fireşte că va veni! O jumătate de oră nu-i va adresa nici un cuvânt, drept pedeapsă pentru întârziere... Sau poate numai zece minute... În tot cazul, dac-ar veni, i-ar cădea mai curând de gât şi pici nu-i va aminti de întârziere...

— Iertare, senorita!

Daisy se înfiora. Lângă maşină se afla un individ cu pălăria în mână, care-i râdea prietenos, lăsându-o să-i admire două şiruri de măsele îngălbenite de nicotină.

— V-am speriat, senorita?

— Lasă-mg în pace, ori strig după ajutor, răspunse fata, încercând să dea drumul motorului.

Individul îşi duse laba murdară la piept şi spuse repede:

— Îl aşteptaţi pe Edd Griggle, nu-l aşa senorita?

Daisy îşi retrase mâna de pe volan şi privi, neîncrezătoare, pe omul ce-i vorbea.

— De unde şti d-ta asta? Şi de unde mă cunoşti?

— Prietenul meu Edd Griggle m-a trimis aici.

— Atunci vorbeşte!

— N-am nimic de spus, ci scrisoarea asta de predat. Edd v-o

trimite cu cele mai călduroase salutări senorita!

Daisy luă scrisoarea şi dădu individului un bacşiş pe care acesta îl primi cu o adâncă plecăciune.

— Sărut mâna, senorita Sullivan! mulţumi el, dar maşina se pierduse de acum în colbul şoselei!

Daisy opri în faţa Hotelului Atlantic, porunci să ducă maşina în garaj şi cu inima zvâcnind de emoţie se repezi pe scări, în spre camera ei. Scrisoarea era bătută la maşină, numai iscălitura era cu creionul. Şi iată ce citi ea:

„Daisy! Ai început să-mi devii o *povară, de aceia prefer să-ţi spun tot adevărul, poate c-o să te saturi astfel de dragostea mea. Tu crezi poate că eu sunt aici* trimis *de inspectorul Free să pun mâna pe contrabandişti? Ei bine, aşa* a şi *fost, dar acum fac şi eu parte dintre contrabandişti, fiind unul din cei mu; activi membri. Din partea mea, poţi s-o spui şi* lui *Free, întrebându-l dacă au sosit cei doi contrabandişti despre* care *i-am telegrafiat. Mai întreabă-l dacă Jack Sandy sa supărat pentru că l-am acuzat de a fi şi el contrabandist. Aşa, Daisy, acum ştii cine sunt. Iubirea ta a fost foarte mişcătoare, dar m-am săturat de ea. Noi doi nu ne potrivim. Eu vreau să* câştig ba*ni, mulţi bani... şi pentru asta tu-mi stai în drum.*

Edd Griggle”

Daisy căzu într-un jeţ, leşinată aproape. Toată camera se învârtea în jurul ei. Nu putea să creadă că Edd îi adresase o astfel de scrisoare. Totuşi, o scrisese, dovada semnătura lui.

Cu paşi şovăitori se îndreptă spre măsuţă şi scoase din poşetă un bileţel pe care Edd i-l trimisese pe vremea când mai era în slujba tatălui ei, atunci când schimbaseră primul sărut.

„Vreau să fiu singur cu tine doar un minut. Răspunde-mi unde te găsesc. Ard şi mor după tine, fetiţo!

Edd Griggle”

Fata confrunta semnăturile şi ajunse la concluzia că ambele aparţineau aceleaşi mâini.

Ochii i se umplură de lacrimi şi pentru că nu avea alta ce face, începu să plângă... să plângă...

Ca să-şi mai liniştească nervii, spre amiază făcu o baie rece, apoi coborî jos în salon.

La masa tatălui ei, observă un bărbat cu barbişon, îmbrăcat în straie galbene.

— Hei, fetiţo, strigă bătrânul Sullivan. Vino încoa! Îţi prezint pe Mister Edgar Notty, un om şi jumătate. L-am poftit să mănânce cu noi. Asta e fiica mea, Daisy. Mister Notty, soarele bătrâneţilor mele!

Alfred Watson se sculă, ca electrizat şi sărută mâna fetei cu prea multă căldură, chiar.

De abia acum băgă de seamă bătrânul ce schimbate erau trăsăturile feţei fiicei sale.

— Ce-i cu tine, fetiţo? Eşti bolnavă?

— Da, tăticule... de aceia te-aş ruga să-mi dai voe să mă înapoiez în camera mea. Când pleci, tăticule? Aş vrea să ne reîntoarcem acasă!

Pe faţa fermierului se întipări o grijă adâncă. Mâna lui uscată mângâie obrazul copilului drag.

— Imediat după masă, fetiţo!

— Bine, tăticule. Orânduieşte ca în cel mult o oră să plecăm de aici. Până atunci, rămân în camera mea.

Watson se strâmbă niţel. Nu prea-i convenea ca bătrânul şi fata să plece peste o oră...

Free era foarte îngândurat. Nu-i venea să creadă şi pace că Jack Sandy, omul poliţiei, putea fi succesorul lui Jeffrys.

Cu neputinţă! Totuşi, spre orele unu noaptea, el se postă în apropierea casei acestuia. Pe la vreo două şi jumătate, uşa casei se deschise încetişor şi în zorile ce se lăsau, inspectorul recunoscu silueta lui Sandy.

Free puse mâna pe armă. Sandy, după ce se convinse că nimeni nu era pe acolo, crăpă uşa mai tare şi în cadrul ei apăru o fată, de la care tânărul îşi luă rămas bun, în termeni foarte călduroşi. Free cunoaşte fata asta şi legăturile ei cu Sandy. După ce fata dispăru după primul colţ, inspectorul se apropiă de casă.

Sandy fu foarte mirat văzându-l pe Frec la ora asta, totuşi -O lăsă să intre, fără să întrebe nimic.

— Sandy, îţi supraveghez casa de peste două ore, începu inspectorul, lăsându-se să cadă pe un scaun.

— Cum asta, inspectore?

Faţa lui Sandy era un mare semn de întrebare.

— Mă supra veghezi de peste două ore?... De ce? Recunosc c-a fost o fată la mine... dar ce-i interesează asta pe domnii grăniceri?

Free examină faţa lui Sandy şi ajunse la concluzia că Edd Griggle înnebunise subit atunci când îi trimisese telegrama.

— Ei, uite aşa, deşi n-avea nevoie... Dar spune-mi de ce Hugh şi Sunning n-au venit din Zacatos. Trebuiau să fie doar la d-ta la orele unu şi jumătate!

Sandy căscă ochii la inspector. Înnebunise oare de-a binelea?

— Ei, nu te mai holba aşa la mine. Uite despre ce-i vorba. Am primit ieri o telegramă de la omul meu de încredere din Zacatos, prin *care* îmi comunică, că un oarecare Jack Sandy conduce acum treburile lui Jeffrys. Şi că la orele unu şi jumătate noaptea voi putea găsi aici doi contrabandişti: Hugh şi Sunning.

Sandy râse, înveselit:

— Omul d-tale de încredere din Zacatos o fi înnebunit!

— Mi-am spus şi eu astă, atunci când am primit telegrama. Îţi spun însă drept, că nu pot înţelege nimic...

Poliţistul se îndreptă spre o măsuţă şi umplu două păhărele cu un binecuvântat lichid interzis.

— Noroc, Sandy. Dacă vei avea nevoie de un martor la cununie, gândeşte-te şi la mine... Dar ce spui de omul meu din Zacatos?

— Mi-e teamă să nu fi fost intenţionat indus în eroare...

— DAMNED! Văd acum afacerea cu totul sub o altă lumină. Poate că simţindu-l, au vrut să-l pună la încercare? Mă duc acasă să mă culc puţin, poate că mi se vor mai limpezi gândurile. Noapte bună, Sandy, mai bine... bună dimineaţa!

Somnul lui Free nu dură mult. Fu trezit la orele 7 dimineaţa. Primise o telegramă din Zacatos.

Inspectorul se grăbi să descifreze telegrama cu următorul conţinut:

„Telegrama de ieri trimisă pentru a vă induce în eroare. La primirea prezentei un transport important de marfă a trecut graniţa... în timp ce dvs. Aţi supravegheat pe sărmanul Sandy. Sincere condoleanţe, Omule din Noapte. *Sunt acum de cealaltă parte. Se câştigă mai uşor dolarii aici.*

Edd Griggle”.

— Băiatul a înnebunit, gândi Free, deşi nu prea-mi pare convingător.

Foarte gânditor, inspectorul se băgă iar în pat, dar se gândea necontenit la Griggle.

Băiatul acesta curios prilejuise poliţiei arestarea a 5 contrabandişti, dintre cei mai de frunte, fără să se mai pună la socoteală avionul.

Cum putuse, oare, banda, să uite asemenea lovitură primindu-l pe Edd Griggle printre membrii activi? Se mai putea oare avea încredere într-un om care le dăduse o asemenea lovitură de graţie?

Totuşi telegramele fuseseră expediate cu cifrul convenit. Şi de ce insista acum Edd Griggle în privinţa înrolării sale din bandă? N-ar fi fost mai uşor pentru dânsul dacă-l lăsa pe inspector să creadă că el era mereu omul său de încredere? În ce scop îi telegrafiase Edd Griggle înrolarea sa? Cu toată străduania, inspectorul nu-şi putu lămuri punctul acesta întunecos.

Cel mai bun lucru ce avea de făcut, era să tragă o raită până dincolo şi să-l caute pe Griggle. Din păcate nu ştia unde locuieşte

În interesul cercetărilor sale, Free se hotărî să plece în spre Zacatos, dar nu în calitate oficială, ci ca simplu particular, deşi ştia că în cazul acesta n-avea să se aştepte la mare ajutor din partea poliţiei mexicane

De abia intră inspectorul Free în biroul său, că i se anunţă o vizită. Free se sculă foarte surprins de pe scaun, deoarece nu prea era obicinuit cu astfel de vizite.

— Numele meu e Daisy Sullivan. Tatăl meu are o fermă în Beverly, lămuri vizitatoarea.

— Vă rog să luaţi loc, Miss Sullivan. Cu ce vă pot servi?

Daisy respira adânc şi întrebă, agale:

— Îl cunoaşteţi pe Edd Griggle, inspectore?

Free deschise gura mare, apoi o închise iar.

— Da. Şi ce e cu asta?

— Vă aduc o veste de la Mister Griggle…

De această dată, Free închise gura de mai multe ori, până catadixi să răspundă.

— Sunt direct uluit, Miss Sullivan.

Ochii plini de lacrimi ai fetei îl făcură pe inspector să creadă că-i vorba de o tristă poveste de dragoste şi zise agale:

— Liniştiţi-vă, Miss Sullivan... Mie puteţi să-mi povestiţi toate... sunt doar un om bătrân! Ce s-a întâmplat cu acest Griggle? Şi care e vestea ce aveţi să-mi comunicaţi?

— Mister Griggle era angajat la ferma noastră. Când tatăl meu băgă de seamă că ne iubim, Edd trebui să părăsească ferma...

Free îşi reaminti că Griggle îi povestise chestiunea aceasta. Daisy continuă:

— Ne pierdusem din vedere câtva timp şi nu ne-am întâlnit decât alaltăieri, în Zacatos. Edd se grăbea să se ducă la Oficiul telegrafic, ca să vă expedieze o telegramă. Mi-a spus că a fost însărcinat de dvs. cu urmărirea unei bande de contrabandişti. Mi-a mai spus că dacă află bandiţii că el joacă un rol dublu, îi vor suci gâtul, fără milă. Da, aşa mi-a spus Edd. Asta a fost alaltăieri seara. Edd era pur şi simplu delicios. La despărţire, stabilirăm o întâlnire pentru a doua zi dimineaţa la orele 10. Îl aşteptai în faţa Oficiului telegrafic, dar el nu veni. În locul lui, veni un mexican, care îmi dădu... o scrisoare... scrisoarea asta... îngrozitoarea asta scrisoare...

Daisy tăcu. Free întinse mâna.

— Pot s-o citesc? Conţine probabil vestea pe care trebuia să mi-o transmiţi?

— Da...

Fata şovăi. Trebuia oare să dezvăluie matrapazlâcurile omului pe care-l iubea?

— Daţi-mi-o fără grijă. Ştiu să păstrez o taină. Vă rog să aveţi încredere în mine.

Daisy suspină, dădu inspectorului scrisoarea, apoi îşi ascunse faţa în mâini.

Free citi şi văzu apropierea dintre scrisoare şi telegrama recent primită.

— Când am citit scrisoarea, am crezut la început că e vreo glumă... Acum, însă... nu ştiu ce-mi spune că nu Edd Griggle a scris scrisoarea! Şi nici telegrama nu vine de la dânsul, inspectore! E cu neputinţă ca un om să se schimbe aşa în mai puţin de 12 ore! Aş putea să jur că nu m-a minţit atunci când mi-a povestii toate tainele lui. Scrisoarea a fost scrisă de un altul, sunt sigură. Cineva ştia că trebuia să ne întâlnim Duminică dimineaţa. Vedeţi inspectore? Vorbesc deşi n-am dovezi. Simt însă că Edd nu e capabil de o faptă mârşavă.

Free urmărise atent toate vorbele fetei.

— Şi eu cred în Griggle, Miss Sullivan. Deşi multe puncte din

telegramă şi scrisoare sunt întunecoase, eu cred totuşi că Edd a căzut într-o cursă întinsă de vrăjmaşii săi. Dar nu vă speriaţi, Miss Sullivan, nu l-au omorât, ci l-au făcut doar inofensiv pentru moment..

— Inspectore, eu nu pot uita cuvintele lui Edd: „Îmi vor suci gâtul”…

— Nu vă fie teamă, Miss Daisy. Contrabandiştii nu sunt oameni prea setoşi de sânge. Acum, trebuie să încercăm să lămurim taina dispariţiei sale. Mâine dimineaţă, plec la Zacatos, să-l caut pe Griggle. Ajutorul ce mi-aţi putea da, mi-ar fi de mare folos. Puteţi veni cu mine? Nu cred să avem nevoie de mai mult de două-trei zile, pentru a lămuri toate.

Propunerea inspectorului era tocmai ce dorea Daisy mai mult întrebarea era ce va spune tatălui ei? În cele din urmă, se hotărî să-i spună bătrânului că pleacă la Louisville să-şi viziteze o colegă de şcoală. Numai aşa îi va îngădui Sullivan cele două-trei zile de lipsă de care avea nevoie.

— Bine, inspectore, vă însoţesc şi eu. La ce oră să fiu aici?

— La orele 9… dacă nu vi se pare că e prea devreme.

— În regulă. Vreţi să vin cu maşina?

— Ar fi bine… căci maşina mea e foarte cunoscută. S-ar afla de venirea noastră înainte ca să ajungem acolo. Domnii contrabandişti îşi au spionii lor pretutindeni.

Grănicerii se uitară foarte miraţi la „Omul din Noapte”, atunci când acesta le prezenta paşaportul lui şi al fetei. De când luase obiceiul vajnicul inspector să facă mici escapade?

— O mică escapadă la Zacatos, inspectore Free?

— Deloc… Nu mă ispiteşte cuibul acesta de borfaşi. Plecăm mai departe!

Maşina se opri în faţa Hotelului Atlantic, unde Daisy ceru o cameră. Peste puţin, apăru şi inspectorul, care luă şi el una…

Stabiliseră că atâta vreme cât se vor afla în hotel, se vor purta ca doi străini. O femeie în tovărăşia inspectorului Free, putând trezi bănuieli.

În timp ce Free se afla în hol, un bărbat se apropie de Daisy. Purta barbişon şi haine de culoare deschisă.

Watson era tocmai pe cale să părăsească Zacatos, spre a pleca la Chicago, în tovărăşia lui Domingo Perez. Mai trecuse pe la Atlantic într-o doară şi avusese norocul să o vadă pe aceia care îi plăcuse atât de mult.

— Hallo… Miss Sullivan.. Ce surpriză! Iar în Zacatos? Dar tatăl

dvs. unde e?

— Hallo... Mister Notty... Tata a rămas la fermă iar eu am venit aici la o prietenă. Ne înapoiem mâine.

— Îmi pare rău că nu pot rămâne şi eu cu dvs.... Căci şi eu plec...

— Aşa?... întrebă ea mai mult de politeţă.

— Da, trebuie să plec la Chicago. Peste trei săptămâni mă înapoiez şi nădăjduiesc să vă fac o vizită. Cred că n-aveţi nimic împotrivă?

— Vai de mine!...

— Acum trebuie însă să plec. Expresul nu aşteaptă...

— Drum bun, Mister Notty...

Watson se îndreptă spre uşă, în timp ce Daisy rămase locului, nu-şi putea lămuri unde dispăruse inspectorul. Deodată acesta apăru pe neaşteptate lângă dânsa:

— Urcă-te repede... sus!

Daisy ascultă, uimită de tonul schimbat al omului.

— Pleacă, nu-i aşa? Am văzut servitorul cu valizele...

— Cine?

— Watson!

— Watson? Cine e?...

— Omul cu cioc...

— Păi pe ăsta-l cheamă Notty. Ce vreţi de la el?

— Să ştim încotro pleacă. A spus-o, poate?

— Da, pleacă la Chicago...

— Ciocul lui e falş. E un bandit care mi-a scăpat odată din mâini. Acum, Miss Sullivan, ascultă: ne înapoiem imediat la Louisville, cu maşina. Trebuie să fim acolo înainte de sosirea expresului. În drum, o să-ţi explic toată chestia!

Inspectorul Free puse piciorul pe peronul gării din Louisville cu patru minute înainte de sosirea expresului. Cu el mai veniră şase grăniceri, care se postară la toate ieşirile.

Şeful gării primi ordin să nu dea expresului semnalul de plecare, până ce nu va primi încuviinţarea inspectorului.

Cu un minut înainte de sosirea expresului. În gară îşi mai făcură apariţia alţi doisprezece grăniceri chemaţi telefonic de către inspector.

Când expresul se opri în gară, jumătate dintre aceşti oameni al legii se repeziră într-o parte a trenului, iar restul în cealaltă parte, neîngăduind nimănui să coboare.

Inspectorul Free începu să cerceteze trenul, compartiment cu compartiment şi în cele din urmă îl descoperi pe Watson, care citea, liniştit un magazin ilustrat. Când banditul ridică privirea se pomeni cu revolverul inspectorului sub nas.

— Sus mâinile, Alfred Watson! tună el.

Acesta ascultă, dar spuse liniştit:

— Cine sunteţi şi ce vreţi de la mine? Numele meu e Notty şi nu Watson!

— Şi eu sunt inspectorul James Free, poreclit „Omul din Noapte”. Suferi probabil de amnezie mintală, Watson. Acum, lasă arma în pace... nu-ţi mai poate ajuta la nimic!

— Vreţi să mă arestaţi?

— Da! răspunse poliţistul aspru.

— Protestez, cu toată energia!... Sunt un cetăţean onorabil!

— Fii cuminte, Watson, altmintrelea îţi smulg cioculeţul!

— Nu părăsesc trenul! Eu... eu... ajutor, hoţi şi bandiţi co sunteţi, ajutor, ajutor!

Un şuierat ascuţit şi doi grăniceri îşi făcură apariţia.

— Băieţi, ia luaţi-mi-l pe stimabilul acesta de aici.

Ferestrele tuturor vagoanelor se populaseră între timp. Toţi călătorii priveau scena. Deodată un hohot de râs izbucni printre călători; Watson îşi pierduse barbişonul. Un funcţionar ridică cioculeţul de jos şi-l întinse, rânjind, lui Free:

— Arestatul şi-a lăsat barba aici, inspectare!

Şeful gării se apropie de Free:

— Pot da semnalul de plecare? Până acum avem o întârziere de 7 minute!

— Da, da! făcu inspectorul, împachetând cioculeţul falş într-o foaie de ziar.

Când trenul ieşi din gară, un călător se îndreptă spre vagonul restaurant, cerând un pahar cu apă rece.

Domingo Perez, acesta era numele călătorului însetat. El bău cu nesaţ. Avea şi de ce! Niciodată, nu-i fusese atât de cald în viaţă!

Interogatorul lui Watson începu imediat.

— Erai aşteptat aici, Watson. Nu numai de mine, ci şi de Jeffrys. Pe Jeffrys l-ai lovit şi prădat de vreo 50.000 de dolari...

— Minte... încercă sa protesteze arestatul.

— Crezi? În noaptea când ai dispărut, am pătruns în camera lui Jeffrys şi l-am găsit pe jos în halul în care l-ai lăsat. El n-avea de ce să mintă, tot nu mai putea scăpa.

La percheziţia corporală făcută, Free adună din toate buznarele costumului galben, cocheta sumă de 48.000 de dolari.

— Într-un timp atât de scurt ai cheltuit 2000 de dolari, Watson? întrebă Free, aspru.

— Aici mai sunt vreo mie de dolari, se auzi vocea unui funcţionar care examina un săculeţ.

— Watson, Jeffrys o să se bucure foarte mult când va auzi pe ce pasăre am pus gheara. Până acum ai fost acuzat pentru contrabandă de cocaină şi oameni. Jeffrys te-a reclamat şi de tâlhărie. Frumoasa colecţie, nu? Cum ţi-ar place să fii condamnat? Pentru rănire, sau tentativă de ucidere?

Watson se frământă neliniştit, pe scaun.

— Nu vă pricep!

— NU?... Te acuz atunci formal de complicitate la dispariţia lui Edd Griggle!

— Edd... Griggle?... Pot să vă spun că am vorbit cu acest Griggle chiar azi dimineaţă. Îi merge foarte bine şi nu se consideră câtuşi de puţin „dispărut”! Dimpotrivă! Îi place printre prietenii mei. Şi nouă ne-a plăcut până acum să ne facem nevăzuţi şi după cum vezi, Edd Griggle ne imită. Un contrabandist nu se afişează public iar Griggle o ştie prea bine că nu i-ar folosi. Acuzarea asta n-o vei dovedi niciodată, inspectore, aşa că mai bine las-o moartă. Noi nu i-am făcut nimic şi nici n-a dispărut din cauza noastră. Edd v-a comunicat, dar, că merge acum cu noi. Ca să-mi careţi să vie el personal, la dvs., fireşte că nu mi-o puteţi pretinde...

— Ei bine... tocmai pentru că mi-a comunicat, nu-mi vine să cred. Când ţi-ai început cariera de contrabandist ţi-ai comunicat şi tu poliţiei planurile?

Dintr-un blocnotes al lui Watson scăpă o ţidulă. Watson se repezi s-o apuce, dar fu împiedecat de cei doi grăniceri, care îi puseră imediat cătuşele.

Free ridică hârtiuţa de jos şi citi un cuvânt scris de peste două. Zeci de ori: Griggle! Şi un copil ar fi putut să înţeleagă că cineva încercase să-i imite iscălitura şi că se trudise pe această foaie de hârtie.

Inspectorul Free nu spuse nimic, ci adresând lui Watson un zâmbet batjocoritor, părăsi încăperea.

Într-o altă cameră, se afla Daisy care aştepta să vadă ce-i va spune inspectorul şi dacă se mai înapoiază sau nu la Zacatos?

— Miss Sullivan, ai la d-la scrisoarea lui Griggle?

— Da… Poftim!…

Free compară semnătura de pe scrisoare cu acelea imitate pe hârtie, apoi înapoia epistola.

— O poţi păstra cu grijă, sau vrei să mi-o încredinţezi mie?…

— Păstrează-o d-ta: dacă crezi de cuviinţă…

— Mulţumesc. Drept mulţumire îţi aduc la cunoştinţă că Griggle nu numai că n-a iscălit scrisoarea, dar nici habar n-are de ea. Poftim dovada. Alfred Watson a scris-o. Probabil or avea vreun specimen de semnătură al lui Griggle şi a încercat s-o imite. După cum mi-ai spus pe drum, „Notty” se invitase la ferma tatălui d-tale. Cu scrisoarea asta, el urmărea două scopuri: mai întâi, voia să motiveze dispariţia lui Griggle, apoi socotea că prin ea va nimici dragostea ce i-o păstrezi flăcăului. După cum cred, Watson te iubeşte şi venind la fermă scopul lui era să te cucerească.

Daisy făcu ochi mari.

— Dar Edd… unde e Edd? L-or fi ucis, bestiile… Dacă Watson voia într-adevăr să mă cucerească, atunci Griggle trebuia să fie pentru el o piedică prea importantă ca s-o neglijeze…

Free tăcu. Fata avea perfectă dreptate.

— Voi examina mai întâi hârtiile lui Watson, poate c-o *şi* găsesc ceva. În tot cazul, părerea mea e că Edd, mai e încă în viaţă. Cred că în cel mult două ore voi afla de la Watson tot ce trebuie să ştim. Vrei să mă aştepţi? Vom pleca apoi din nou, împreună, la Zacatos.

— Da… vreau să fiu acolo unde şi Edd e! Trebuie să-l găsim negreşit, inspectore!

Free se înapoia la Watson.

— Cunoşti scrisoarea asta?

— Nu… adică da. Edd ne-a citit-o!

— Şi cine a iscălit-o?

— Edd Griggle, fireşte.

— Şi cine a încercat să-i imite semnătura?

— Tot Griggle.

— Ce interes avea să-şi imite propria semnătură? Şi de unde şi până unde se află hârtiuţa asta în blocnotesul tău.

— Habar n-am… Am pus-o acolo fără să bag, probabil de seamă.

Pauză. Free frunzări blocnotesul şi râse:

— Poftim, aici stă scris tot conţinutul scrisorii! Şi e scris de mâna ta. Ce spui de asta, Watson?

Inspectorul Free începu să examineze mai atent hârtiile lui Watson. Care devenea din ce în ce mai neliniştit. În cele din urmă. Free găsi ceva foarte interesant:

„M-am răzgândit: ne vom întâlni la Chicago, dar nu la Centrala din Michigan Avenue. Aş vrea să stăm mai întâi noi doi de vorbă. Nu departe de gară se află un restaurant italienesc Acolo ne vom întâlni imediat după sosirea trenului.

Domingo”.

Free întoarse foaia şi citi pe verso data. Purta data din ziua aceia.

Din rapoartele lui Edd. Free cunoştea pe toţi membrii bandei. Domingo era desigur mexicanul Perez Domingo.

Inspectorului îi venea să-şi tragă palme. În tren se aflase şi mexicanul. Acum îşi aminti de el. Un tip bronzat cu o cicatrice deasupra ochiului drept; părea să fie lăsat de un glonte.

— Luaţi prizonierul de aici, porunci Free gânditor. Rămâne deocamdată la noi… nu-l trimitem la închisoare!

Alfred Watson fu băgat într-o celulă special amenajată în clădirea Corpului Grănicerilor.

Free se îndreptă spre gară, unde avu o scurtă convorbire cu şeful gări. Voia să ştie la ce punct ajunsese expresul. Toate staţiile primiră ordin telegrafic să caute călătorul cu faţa bronzată şi cicatricea deasupra ochiului drept.

Şi Chicago fu încunoştinţat. Perez asistase probabil la arestarea lui Watson, aşa că nu mai era de crezut că, după sosirea sa la Chicago, se va duce la restaurantul italienesc.

Poliţia din Chicago primi de asemenea instrucţiuni pentru supravegherea restaurantului italienesc şi Centralei din Avenue Michigan.

Free ar fi vrut să se repeadă el până la Chicago, dar cel mai important acum era să găsească vreo urmă de-a lui Edd. Se îndreptă deci spre închisoare şi porunci ca toţi contrabandiştii arestaţi să-i fie aduşi de a le vorbi.

— Edd Griggle a căzut în ghearele prietenilor voştri din Zacatos, le spuse el. Îmi puteţi da vreo indicaţie care să mă ducă la descoperirea lui?

Dar nici unul nu vorbi. Nici măcar atunci când aflară că şi Watson fusese arestat. Numai Jeffrys arăta o mare bucurie la

auzul acestei ştiri… şi întrebă, foarte firesc, despre soarta banilor săi.

Peste o oră, în timp ce inspectorul discuta cu Daisy, sosi o telegramă. O staţie din drumul expresului, comunica:

„Călătorul cu cicatricea sărit pe fereastră În momentul arestării Pus în urmărire. Bagajele retrimise la Zacatos – primiţi cu primul tren”.

Măgarii! mormăi Free. Aşadar, a fost totuşi Perez Domingo! Să vedem ce va face acum Chicago!

Dădu imediat o telegramă la Chicago şi se înapoie la Daisy.

— Acum putem pleca spre Zacatos! îi spuse el.

În a patra zi a deţinerii sale, Edd Griggle fu deşteptat din somn. În faţa sa, cu revolverele pregătite, se aflau Sunning, Hugh, cei doi americani şi Huerta, mexicanul.

— Ţi-am adus prânzul. Grăbeşte-te, căci peste o jumătate de oră te luăm de aici.

— Pot să întreb, unde? căscă Edd.

— Vom călători vreo câteva ore cu automobilul… apoi îţi vom da drumul.

— Adevărat? Foarte frumos din partea voastră.

Cei trei contrabandişti îl lăsară singur şi el începu să mănânce. Când se înapoiară peste douăzeci de minute, Edd părea adâncit în somnul cel mai greu. Mai mult de jumătate din mâncare rămăsese neatinsă.

Contrabandiştii începură acum o operaţie foarte curioasă. Edd fu dezbrăcat cu desăvârşire şi îmbrăcat cu alte haine, iar părul tăiat foarte scurt.

Astfel transformat, captivul fu scos de către doi oameni la lumina zilei.

Como Huerta îi băgă în sân un portofel foarte murdar, iar în deget îi puse un inel. Sunning privi în dreapta şi-n stânga: pe stradă nu se vedea nici un om, nici o maşină.

— Aduceţi-l încoa! spuse.

Cu mare greutate, Huerta şi Hugh îl târâră spre un Ford rablagit pe care un negustor de antichităţi n-ar fi dat nici zece dolari şi, în sfârşit, izbutiră să-l introducă în maşină. Hugh încuie casa şi luă loc la volan, în timp ce Huerta şi Sunning îl încadrară pe Edd.

Pocnind din toate mădularele, maşina îşi luă vadea.

În urma lui lăsa un fum gros, înecăcios. Maşina hodorogită îşi arunca ocupanţii în toate direcţiile, totuşi rabla îşi vedea de drum. Mergea cu aproape 80 kilometri, apoi 100 de kilometri. Orice bun cunoscător ar fi rămas cu gura căscată văzând astfel de minune.

Străbătură nenumărate localităţi, dar Sunning şi Huerta n-aveau ochi decât pentru adormitul lor tovarăş de drum. Drumul acesta drăcesc dură patru ore şi, în cele din urmă, maşina se opri Înaintea unui indicator care arăta că până la Larede mai sunt trei kilometri de drum.

Ceea ce urmă se petrecu acum cu iuţeala fulgerului. Hugh privi în jurul lui: nu se vedea ţipenie pe şosea. Ceilalţi doi îl apucară pe cel adormit şi cu mare greutate îl instalară pe locul şoferului, după care Hugh, luând o sticlă plină de whisky turnă conţinutul în gura lui Edd, pe şosea şi stropi chiar maşina.

Scena era acum aproape veridică. Un şofer beat, adormit la volanul maşinii sale. Cei trei îşi priviră opera mulţumiţi şi se îndreptară, în graba cea mai mare, spre Larede.

Peste o jumătate de oră, după ce pătrunseră în oraş, cei trei intrară într-o cafenea, pentru ca Huerta să poată trage un telefon.

— Domnule comisar, începu el, la o depărtare de trei kilometri de oraş, pe şosea, se află o maşină. Şoferul pare mort.

Şi fără să mai aştepte vreun răspuns, agăţă receptorul şi se înapoie la masa complicilor săi.

Doi poliţişti motociclişti zburară spre locul indicat. Mort? Nu, şoferul era doar beat. Principalul era însă să mişte maşina din loc, deoarece lăsată acolo în timpul nopţii, putea da naştere la accidente.

Unul din poliţişti luă loc la volan şi demară, în timp ce al doilea îi urma cu motocicleta.

Edd fu condus la comisariatul de poliţie şi băgat într-o celulă. Acolo trebuia să se trezească „îmbătatul” pentru a plăti amenda obicinuită de 50 de pesos.

La percheziţia corporală ce i se făcu, cei doi poliţişti găsiră un portofoliu murdar. Hârtiile găsite în el arătară comisarului că a vorba de renumitul Carlo Oriza.

— Carlo Oriza! urlă comisarul şi începu să danseze tontoroiul. Pe Carlo Oriza l-am prins!

Se repezi în celulă, spre a-l examina mai bine şi descoperi la arătătorul adormitului un inel pe care se afla gravat un „C. O.”.

Aşadar, Carlo Oriza!

— Puneţi-i cătuşele! porunci comisarul. L-am prins pe Oriza... eu, eu!... De abia aştept să se trezească, ca să-l pot saluta cum se cuvine... Ce mai ochi o să facă, el!... A ştiut întotdeauna să ni se strecoare ca un ţipar printre degete! De data asta, am pus laba pe el! Ce-o să mai plângi, tu, Carlo! Dar va fi prea târziu! Comisarul Manilla a pus gheara pe tine! Zece ani de muncă silnică te aşteaptă şi comisarul Manilla va fi mutat însfârşit în Mexico City, unde funcţionarii îşi primesc leafa la timp!

Comisarul era atât de mulţumit, încât tratã pe cei doi poliţişti cu ţigări. Subalternii mulţumiră, foarte măguliţi de această mare cinste.

Edd Griggle, fireşte, habar n-avea de toate astea. El îşi vedea mai departe de somn. Carlo Oriza era o celebritate a orăşelului Laredo. Brigandul, întotdeauna mascat, apărea regulat acolo unde era ceva de şterpelit. Fiecare dorea să-l cunoască, dar nimeni nu-l văzuse până atunci. Se vorbea numai de masca sa, de părul tuns scurt şi de inelul din deget, care arunca sclipiri de-ţi luau ochii.

Ceea ce era însă curios, Oriza, cu tot numele său mexican, vorbea limba engleză. De aceia se spunea că Oriza nu e mexican, ci american sadea.

Cu toate astea, Oriza avea mulţi simpatizanţi în Larede, căci după vechea metodă haiducească. El prăda numai pe cei certaţi cu justiţia. Circula şi zvonul că haiducul ajutase mulţi oameni săraci

Fireşte însă că oamenii care primiseră ajutoare din partea lui Oriza se feriseră să colporteze vestea, de teamă să nu cadă răzbunări acelora care îl urau pe haiduc.

Vestea arestării lui Oriza se lăţii cu iuţeala fulgerului. Comisarul Manilla primi sumedenie de telefoane.

— E adevărat?... Oriza...

— Da... l-am arestat mai adineauri! lămuri comisarul mândru. A fost o luptă pe viaţă şi pe moarte. În cele din urmă, i-am tras o lovitură atât de năpraznică, încât banditul a căzut în nesimţire. Şi acum zace neînsufleţit în celulă...

— E bine păzit?

— Cei mai buni oameni ai mei îi supraveghează.

Vestea arestării îi bucură pe duşmanii lui Oriza, dar aduse tristeţea în sufletul prietenilor săi, care îşi propuseră să-l salveze,

cu orice preţ...

Stropit cu apă rece din belşug, „Oriza” se trezi, încătuşat, în cabinetul comisarului Manilla.

— Te salut din toată inima, Oriza! spuse comisarul în spaniolă. Vrei să-ţi bag o ţigară în gură? N-am curajul să-ţi iau cătuşele jos, deoarece eşti prea primejdios.

Edd se uită, surprins, în jurul lui şi văzu mutrele rânjitoare ale poliţiştilor şi figura prostească a comisarului care pentru un asemenea eveniment fericit, îşi pusese uniforma de sărbătoare. Pe piept, avea etalate sumedenie de decoraţii, de a căror origină şi, naţionalitate nimeni n-avea habar. Manilla pretinde că le are de la o mare personalitate europeană. Răuvoitorii pretindeau însă că decoraţiile erau doar nişte tinichele cu care primăriile îşi numerotează câinii...

Fireşte că Edd nu pricepu nimic din cele spuse de Manilla Ţigareta o primi însă, cu plăcere. Trase deci vârtos, câteva fumuri şi vorbi pe englezeşte:

— Dacă nu ştii englezeşte, atunci păcat că ne mai pierdem vremea. Eu cunosc spaniola tot atâta cât pricepe o vacă geometria...

— A, hai! răspunse Manilla, amintindu-şi că Oriza vorbeşte numai limba engleză. Te salut, iubitul meu Oriza!

Edd clipi din ochi şi privi mirat pe cei doi poliţişti.

— Cu cine vorbeşti, inspectore... sau ceea ce eşti!...

— Eu sunt comisarul Manilla! Nu m-ai văzut niciodată? Nu mă miră, pentru că nici eu nu te-am văzut vreodată...

— Cum aşa?

— Păi nu porţi regulat o mască neagră pe obraz? Acum însă, eşti în puterea noastră. Te-am găsit într-o maşină...

Cu toată bunăvoinţa, Edd nu pricepea totuşi, nimic.

— Mă rog, ştii cine sunt eu?

— Da, da! râse comisarul, din toată inima. Chiar dacă nu ţi-aş fi văzut hârtiile, tot te recunoşteam! Când e cineva atât de renumit, ca d-ta... Ştii că am primit zeci de telefoane prin care eram întrebat dacă te-am arestat într-adevăr?

— Aşa?... Aşa de renumit sunt?... Fire-ar al dracului şi capu-mi arde de parcă ar fi stropit cu gaz!... În definitiv, de ce m-ai arestat?

Mantila se prăpădea de râs. Cei doi poliţişti mai-mai să se tăvălească pe jos de atâta distracţie.

— Spune-mi, domnule comisar, nu cumva oamenii d-tale m-au cules beat de pe jos?

— Chiar aşa, chiţcăi comisarul. Vezi că devii mai înţelegător?

— Am fost grosolan cu ei?

— Deloc... blând ca un mieluşel...

— Atunci, pe toţi dracii, de ce m-ai încătuşat? Şi pe deasupra mai simt ud leoarcă! Păi dacă n-am făcut altceva decât că m-am îmbătat, cred că-mi vel da drumul acum?

— Da, totuşi...

— Totuşi?...

— Nădăjduiesc că peste zece ani...

— Spanac! Ia-mi jos cătuşele, altmintrelea...

— Oriza, fii cuminte, altfel îţi pun cătuşe şi la picioare!

Edd deveni cuminte pe dată şi întrebă:

— Cum ai spus? Oriza? Numele acesta l-am mai auzit eu odată. Ce înseamnă asta?

Manilla râsese îndeajuns. Acum se supără de-a binelea.

— Mă crezi aşa de prost, Oriza?

— Iar „Oriza”! Ce înseamnă asta? Spune-mi mai bine pe nume. Îl şti, doar, din actele mele! Numele meu e Edd Griggle şi sunt american! Şi dacă nu-mi dai imediat drumul, fac praf din tot Zacatos!

— De ce Zacatos? Te afli doar în Laredo! Că-ţi dai acum un alt nume, asta mă lasă rece. O fi adevărat că eşti american, dar pe mine mă interesează numai fărdelegile pe care le-ai comis aici, la noi, în Mexico!

Edd, încercă să-şi adune gândurile zăpăcite. Se întreba cu teamă dacă nu fusese arestat odată cu contrabandiştii.

— Domnule comisar, nu ştiu, dar mi se pare că sunt foarte zăpăcit. Cu toate acestea, oricât m-ai acuza de ceva eu n-aş avea decât un singur răspuns: Deşi aparenţele m-ar prezenta drept complicele unei găinării, în realitate nu sunt decât un agent al poliţiei americane. Prin activitatea mea, servesc şi interesele Mexicului. Mai deunăzi am trimis la închisoare cinci indivizi care făceau contrabandă cu avionul!

Un fior rece trece prin şira spinării vajnicului Manilla. Oriza înnebunise oare?...

— Ţi-ai pierdut minţile Oriza din cauza alcoolului. Ascultă-mă deci pe mine ce am să-ţi spun!

— Bine, bine, vorbeşte!

— Numele d-tale e Carlo Oriza şi eşti spaima localităţii

Laredo…

Şi comisarul povesti arestatului toate fărdelegile brigandului Oriza.

— Te-am găsit beat mort într-o maşină şi te-am adus aici. Că d-ta şti Oriza, asta nici nu mai încape îndoială. Maşina e a d-tale, pe deget porţi inelul cu iniţialele C. O. Ai hârtiile omului cu masca neagră şi părul ţi-e tuns chilug, aşa ca al haiducului. Eşti îmbrăcat la fel cu el, vorbeşti numai limba engleză şi de abia mai adineauri ai spus că eşti american şi nicidecum mexican. Ei, admiţi, da ori ba, că eşti Oriza?

— Domnule comisar, te-am lăsat să vorbeşti, deşi nu mi-ai spus decât prăpăstii. Acum, o să vă spun şi eu câteva cuvinte. Cele ce-ţi voi spune, ţi se va părea fantastic, dar va fi adevărul gol, goluţ. Ascultă deci!

Perez avea la dânsul foarte puţini bani, deoarece cea mai mare parte din averea lui şi-o lăsase în geamantanul părăsit în tren, iar biletul de tren pentru înapoiere se afla în pardesiu. Şi geamantanul ca şi pardesiul, se găseau acum în mâinile poliţiei.

Cu zece dolari în buzunar, nu putea să ajungă până la Chicago. Se hotărî deci să se înapoieze la Zacatos şi să-şi facă rost acolo, de alţi bani. Paşaportul pe un nume fictiv, îl avea mereu în buzunar. Îşi propuse să treacă graniţa în cursul nopţii, deoarece ziua îi era teamă să i se vadă cicatricea, iar prin întuneric nimeni n-ar fi remarcat-o.

Trebuia însă să treacă graniţa printr-un punct ce intra în itinerariul „Omului din Noapte”. Şi acest punct era Beverly.

Soarele scălda preeria cu razele sale arzătoare. Obosit ac drumul făcut pe jos, Perez se întinse pe iarbă. Nu mai putea de sete. Şi, pe deasupra, n-avea în buzunar decât zece dolari.

Nădăjduind într-o minune, scoase portofelul din buzunar, crezând că poate va mai găsi vreo bancnotă. Nici una. În schimb găsi hârtiile lui Edd Griggle.

Se sculă în picioare şi reluă drumul.

Se întunecase demult, atunci când Perez ajunse la o mică localitate din preerie. Intră în singurul restaurant ce se găsea. Comandă o masă copioasă şi bău apă rece. Alcool nu deoarece acesta moleşeşte. Ceva mai odihnit, Perez se gândi să pornească mai departe la drum, prin noapte.

Şi după ce hangiul îi descrise drumul ce-l avea până la

Beverly, Perez plecă, cu o ţigară în colţul gurii.

A doua zi, pe la amiază. Domingo Perez ajunse la o fermă. Mărşăluise toată noaptea şi acum era complet istovit. Doi dulăi se repeziră înaintea lui, primindu-l cu un lătrat năpraznic.

Perez se opri, în timp ce un om apăru din casă. Fermierul îşi chemă câinii, care, părăsindu-l pe străin, se năpustiră spre stăpânul lor.

— Ar fi cu putinţă să rămân peste noapte aici? Fireşte că plătesc.

Fermierul, privi pe străinul bine îmbrăcat şi-şi duse mâna la pălărie.

— De rămas, puteţi rămâne, dar de plătit nu e nevoie. Poftim în casă!

După ce se spălă cum se cuvine. Perez luă loc la o masă pe care e afla lapte, pâine, unt şi carne.

— Mâncaţi tot ce vă doreşte inima, îl pofti fermierul. Numele meu e Mac Sallivan...

— Griggle... răspunse străinul, dar vocea îl era atât de înceată, încât fermierul nu-i auzi bine numele.

Perez bău atâta lapte, încât fermierul izbucni în râs.

— Vă place, nu?

— Foarte mult! Felicitările mele, aveţi o fermă de mâna întâia.

Complimentul acesta plăcu fermierului.

— Am băgat în ea douăzeci de ani de muncă grea şi istovitoare. Astăzi trebuie să muncim din greu...

— Câţi oameni aveţi aici?

— Iarna n-am nevoie decât de vreo patru ajutoare, dar acum nici douăsprezecea nu-mi ajung. Şi eu trebuie să pun mâna la treabă. Mai am şi o fiică... Dar fetei nu-i arde de altceva decât să se gătească frumos şi să se plimbe cu maşina. E plecată pentru vreo câteva zile la o prietenă. Dar d-voastră cu ce vă ocupaţi? Sunteţi orăşean, se vede după port...

— Eu... da... sunt reporter la un ziar din Chicago şi-mi petrec concediul cutreierând vestul sălbatec. Acum mă îndrept spre graniţă, deoarece vreau să fac o mică escapadă, dincolo în Mexico, după care, înapoindu-mă acasă, voi începe să public o serie de reportaje. Fireşte că nu voi uita să spun ce ospitalieri sunt fermieri pe aici.

Mac Sullivan râse şi pe dată apăru o sticlă de whisky pe masă. Ei de, nu prea ai întotdeauna ziarişti la masă!

„Reporterul” stătu de vorbă cu fermierul până se înseră povestindu-i fel de fel de snoave şi şotii. Sticla se golise de mult şi cei doi bărbaţi deveniră acum prieteni la cataramă.

Dar cu toate acestea, Sullivan tot nu cunoştea încă numele musafirului său.

Daisy se înapoie acasă în zorii zilei, foarte descurajată. Cu toate sforţările supraomeneşti ale inspectorului Free, nu putură descoperi nici o urmă a lui Edd Griggle.

Bătrânul îşi primi fata cu multă căldură.

— Dar ce e cu tine, fetiţo? Eşti bolnavă? Arăţi rău…

— Nu-ţi face griji, tăticule… La prietena mea a fost o mică petrecere şi am dansat probabil prea mult. Am şi băut… şi ştii că eu nu prea ştiu să beau.

— Avem un musafir, fetiţo… Un reporter din Chicago… Un băiat cumsecade, dar îi place să doarmă prea mult. E în concediu şi vizitează vestul. Pleacă după amiază, dacă vrei să-l vezi, vino cu mine.

Fata îşi urmă tatăl, deşi n-avea nici o poftă să facă cunoştinţe, dar nu voit să-l supere pe bătrân.

Domingo, care lua tocmai dejunul, văzând fata, se ridică, foarte cuviincios, în picioare.

— Asta e fiica mea! lămuri bătrânul, mândru. Daisy, dumnealui e reporterul din Chicago… Mister… dracu’ să mă ia, dar nu îmi pot aminti de numele d-tale, Mister res…

În aceiaş clipă, se iscă afară un tărăboi teribil. Câinii lătrau de zor. Fermierul ieşi în grabă afară, spre a vedea cauza.

— Deoarece tatăl d-tale n-a avut timp să mă prezinte, să-mi fie îngăduit s-o fac şi singur: numele meu e Edd Griggle…

Lui Daisy i se păru că sute de pumnale îi sfârtecă inima. Se sprijini cu greu de un scaun şi faţa zâmbitoare a mexicanului îi dispăru de dinaintea ochilor.

În cele din urmă, îşi reveni.

— Mă rog, mâncaţi mai departe.. Tata mi-a spus că sunteţi reporter?

— Da. Reporter în Chicago…

— Foarte interesant. Îmi pare bine că i-aţi ţinut tatei de urât. Trăim foarte izolaţi şi e o adevărată sărbătoare pentru noi când ne vizitează cineva… După cum am auzit plecaţi după prânz?

— Da, concediul meu e pe sfârşite… Afară de asta n-aş vrea să abuzez prea mult de bunătatea dvs.… Mă simt foarte umilit că nu mă pot revanşa şi eu. Tatăl dvs. n-a vrut să primească nici o

plată de la mine…

— E deajuns plătit stând de vorbă cu un om atât de cult ca dvs.… Şi când mă gândesc că pe vremuri visam şi eu să mă fac reporteră…

Ca într-un vis, ea reluă:

— Reporter în Chicago… E o meserie foarte interesantă…

Pofta de mâncare îi trecu subit. Fata era atât de frumoasă, încât mexicanul uită şi de mâncare şi de înapoierea lui la Zacatos.

— Eu am avut atâtea aventuri, Miss… Miss… Haha! Trebuie să-*ti* mărturisesc că am uitat numele dvs., tot aşa cum şi tatăl l-a uitat pe al meu.

Daisy râse amuzată şi răspunse:

— E foarte uşor de reţinut: Smith!

— Adevărat, Smith! „S”-ul ăsta îmi stă pe limbă. Vedeţi, Misa Smith, poate m-aşi hotărî să rămân până mâine… dar…

— Foarte frumos din partea dvs. Mister Hickle! Foarte frumos! Sper c-o să-mi povestiţi şi mie câteva din păţaniile dvs.?

Perez râse în sinea lui. Fata îi spunea „Hickle”! De ce nu? Şi Hickle e un nume frumos I

— Cu plăcere, Miss Smith, cu plăcere!

— Atunci mă duc să-l spun şi tatei! strigă Daisy, de partea cealaltă a uşii, de acum.

De la Free, fata aflase că voiajorul cu cicatricea deasupra ochiului drept, e în realitate contrabandistul Domingo Perez. Perez, acela care era amestecat în dispariţia lui Edd!

Văzând că tatăl ei revine de la grajd, fata se repezi în întâmpinarea lui.

— Tăticule, Mister Hickle…

— Cum îl cheamă?

— Hickle, tăticule!

— Însfârşit, aflu şi eu cum îl cheamă! Ce e cu el?

— L-am rugat să rămâie până mâine. Ştii, doar, tăticule ce mult îmi place să stau de vorbă cu oameni culţi. Te supără?

— Deloc. Mister Hickle ştie să povestească lucruri foarte frumoase. Dar fetiţo, aş vrea să ştiu de ce adineauri arătai atât de rău şi acum eşti schimbată cu totul!

— Nu întreba, tăticule. Ce, nu-ţi dai seama câte săptămâni vor trece până vom primi iar vreo vizită? M-am schimbat, pentru că îmi pare bine că avem un musafir.

— Fireşte! Şi mie îmi pare bine de asta. Vezi tu, fetiţo, un

reporter din Chicago mi-ar conveni mai curând ca ginere, decât un coate-goale ea Edd Griggle...

— Încă ceva, tăticule...

— Ce anume?

— Vezi tu, nici eu nu pricep... Mister Hickle ne-a uitat numele... aşa că... tăticule, să nu te superi... dar eu i-am spus că ne cheamă Smith. Ştii, m-am gândit la numele mamei. Aşa că te rog, tăticuţule iubit, nu-i spune lui Mister Hickle că numele nostru e Sullivan! Lasă să rămâie Smith. Mâine, pleacă şi nu-l vom mai vedea niciodată. Aşa dar... ne cheamă Smith, nu-i aşa, tăticule?

Bătrânul îşi privi fata, zâmbind. Ce mai idei năstruşnice avea ea câteodată! Ei dar n-ai ce-i face... Viaţa fetelor e mult mai complicată decât aceia a cailor...

— Bine. Fetiţo, dacă-ţi face plăcere, până mâine ne vom numi Smith!

O oră înainte de miezul nopţii.

În camera de primire, Sullivan şi Perez se amuză, la masă, trăgând, din timp în timp, câte o duşcă. Două sticle goale de whisky arătă că oamenii nu stătuseră, degeaba până atunci.

Daisy, care se îndepărtase de vreo zece minute, reveni:

— Tăticule, patul e făcut. Şi patul dvs. vă aşteaptă, Mister Hickle. Haide, duceţi-vă la culcare.

— Bună seara, făcu Perez, luând, cam nesigur, mâna fetei. A fost o seară minunată. Cele două zile petrecute la ferma dvs. nu le voi uita niciodată.

Braţ la braţ, cei doi bărbaţi, chercheliţi în lege, părăsiră camera, urcând, cu mare greutate treptele ce duceau spre camerele Ier.

Ajuns sus bătrânul îşi aminti că nu dăduse „noapte bună” fiicei sale.

— Fetiţo!

— Da, tăticule!

— Voiam să-ţi spun doar: Noapte bună!

— Noapte bună, tăticule!

Daisy aştepta până ce totul se linişti, apoi, după ce îşi consultă ceasul şi văzu că e 11 jumătate, se îndreptă spre camera sa, luă pardesiul şi mănuşile de piele şi după ce se convinse că ambii bărbaţi sforăiau în lege, o zbughi afară.

Câinii lătrară uşor, dar tăcură de îndată ce-şi recunoscuseră stăpâna. Maşina o scosese afară încă de pe vremea când tatăl ei

şi străinul se cinsteau în casă.

Se aşează la motor şi îi dădu drumul. Fireşte că motorul făcu ceva zgomot demarând... Peste câteva minute, maşina zbura spre Louisville. Daisy se opri în faţa clădirii grănicerilor.

— Unde e inspectorul Free? întrebă fata pe cei doi poliţişti de veghe.

— În inspecţie, Miss Sullivan! răspunse unul din ei, recunoscând-o.

— Unde, pentru numele lui Dumnezeu? Maşina mea e afară, veniţi cu mine. Trebuie să-l găsim negreşit.

— Nu-mi pot părăsi postul...

— TREBUIE! Preiau orice răspundere. Free trebuie să aresteze pe un răufăcător! Mexicanul cu cicatricea deasupra ochiului drept!

— Pe acesta? Atunci viu, Miss Sullivan!

Maşina zbură iar în noapte, dar Free era de negăsit. Tremurând de enervare, Daisy opri... Deodată răsună o voce în noapte;

— Sus mâinele!

În timp ce poliţistul asculta porunca, deşi ştia cui aparţine vocea din noapte, Daisy se repezi spre Free, căci şi ea îi recunoscuse vocea.

— Stai pe loc, sau...

Daisy, de enervare, nu ascultă imediat şi un glonte vâjâi pe la urechile ei.

Fata rămase pe loc, ţipând de spaimă, în timp ce poliţistul interveni:

— O’Neill e aici, domnule inspector!

Free lumină cu lanterna pe noii veniţi.

— Miss Sullivan, strigă el înmărmurit, ce cauţi aici? Şi tu, O’Neill?

Daisy lămuri şi Free, fără vorbă multă sări în maşină, poruncind poliţistului să-i însoţească.

Domingo Perez, zăpăcit încă de alcoolul pe care-l înghiţise, sta la o fereastră, respirând cu nesaţ aerul curat al nopţii.

Deodată, din depărtare, văzu farurile unei maşini ce se apropia. Se cutremură: recunoscuse la lumina farurilor uniforma poliţiei de graniţă. În maşină, se afla şi o femeie.

Maşina se opri şi poliţiştii coborâră. Domingo se îmbrăcă în grabă, coborî scârbe în goană, cu revolverul în mână şi se

ascunse într-un şopron.

Daisy îşi linişti câinii, îl apucă de zgardă şi toţi se îndreptară spre casă. Domingo urmărise atent toată scena.

Ca un zănatec se repezi, în paşi maxi spre maşina părăsită în mijlocul şoselei şi se năpusti spre volan.

Degeaba trimise inspectorul Free câteva gloanţe după fugar. Peste câteva clipe, maşina dispăru în întuneric.

Comisarul Manilla se văzu nevoit să-l lege pe Edd Griggle de mâini şi de picioare, nevoind să creadă că acesta nu este celebrul brigand Carlo Oriza.

Degeaba încercase Edd să-l dovedească, prin toate mijloacele posibile că el nu e decât americanul Griggle, comisarul nu se încredea decât în dovezile care îi arătau că are de-a face cu haiducul Oriza şi basta!

Comisarul râse cu poftă atunci când Edd îi ceru să cheme la telefon pe inspectorul Free şi refuză, foarte net. Poliţia americană n-avea de ce să se amestece în treburile poliţiei mexicane.

În schimb, chemă zece cetăţeni cumsecade din Larede – toţi jupuiţi de Oriza – care, toţi recunoscură în cel arestat pe temutul bandit mascat şi cu părul tăiat scurt.

— Oriza, el e!

— Senores, sunteţi siguri? întrebă comisarul.

Nici nu mai încăpea discuţie. Toţi îl recunoşteau

— Pe ce vă bazaţi?

— Pe îmbrăcăminte!

— Ochii.

— Părul!

— Domnule comisar, făcu un alt martor. Atunci când banditul m-a prădat, am văzut că buzunarele sale se încheiau cu nişte nasturi mari, de alamă. Convingeţi-vă dacă e adevărat!

Comisarul se apropie de cel încătuşat şi văzu că informaţia este exactă.

— E adevărat. Dar bag de seamă că nasturele lipseşte de la buzunarul stâng.

— Adevărat, râse martorul triumfător. Nasturele lipsă se află la mine. Când Oriza, s-a apropiat de mine, cu cuţitul în mână, în lupta care a urmat, i-am smuls nasturele. Oriza nu m-a împuşcat, ci m-a făcut „knock-out” cu pumnii, aşa cum obicinuiesc americani.

Martorul respiră adânc şi continuă:

— Când îmi revenii, Oriza plecase cu toţi bănişorii mei. Nasturele îl păstrai însă, deoarece eram convins că acesta îl va costa capul! Acum îmi pare atât de bine c-aţi pus mâna pe el, încât voi plăti, cu plăcere şi frânghia cu care va fi spânzurat.

Pauză. Edd Griggle nu înţelesese nimic din toată povestea aceia cu nasturele. Comisarul Manilla îi traduse mărturisirea martorului şi-i arătă nasturele trădător.

Edd examină nasturele, foarte atent.

— Omul se poate să aibă dreptate... Dar eu ţi-am mai spus, Domnule comisar, că hainele astea nu sunt ale mele... În ce priveşte tipul care m-a tuns, să pice el numai în mâna mea şi veţi vedea dvs. Este cea mai mare mişelie să-i tai, cuiva, părul.

Şi privindu-l drept în ochi pe Manilla, el adăogă:

— Domnule comisar, dă-mi mai bine drumul, ca să mă duc să-mi văd de treabă.

Comisarul nici nu catadicsi să-i răspundă, ci se adresă martorilor:

— Domnilor, graţie ajutorului dvs. Oriza a fost identificat. Nasturele rămâne la mine, la dosar.

Când cei zece martori părăsiră camera, Edd voi din nou, să vorbească, dar comisarul i-o tăie scurt:

— Ia slăbeşte-mă cu poveştile d-tale. Nu se prinde la mine. Tribunalul va decide. Luaţi pe arestat de aici!

Edd îşi pierde răbdarea şi o mică scărmăneală se încinse între el şi poliţişti. Când se înapoie în celulă, arestatul avea pe frunte un cucui vânăt.

Comisarul porunci să fie legat cu străşnicie şi cinci poliţişti izbutiseră, în cele din urmă, cu chiu cu vai, să se conformeze

La punctul de graniţă Beverly, Domingo arătă hârtiile lui Edd şi putu trece frontiera nestingherit.

Inspectorul Free telegrafie autorităţilor mexicane spre a-l pune în urmărire, dar telegrama ajunse numai pe jumătate la Laredo, deoarece iată *ce* citi comisarul Manilla:

„Domingo Perez, mexican, furând un automobil a trecut graniţa în Mexico. Perez are o cicatrice deasupra ochiului drept, păr negru, tăiat scurt şi-şi spune Edd Griggle. Perez e conducătorul unei bande de contrabandişti”.

Fără să vrea, Manilla tresări:

— … şi-şi spune Edd Griggle.

Comisarul reţinu aceste cuvinte, pe care le repetă arestatului.

— Oriza, activul d-tale se măreşte acum. Automobilul în care te-am găsit, l-ai şterpelit în Statele Unite. Acum mai ştiu că te numeşti Domingo Perez şi eşti conducătorul unei bande de contrabandişti. Mi-ai spus să mă interesez la autorităţile americane despre d-ta. Şi acum americanii d-tale îmi telegrafiază să te arestez.

Şi căutând să facă pe vicleanul, comisarul întrebă:

— Oriza, parcă îmi spuneai adineauri că te numeşti Edd Griggle?

— Da! Acesta este adevăratul meu nume, răspunse flăcăul.

— Şi despre asta ne-au telegrafiat americanii d-tale. Dacă însă ei pretind că eşti mexican şi te numeşti Domingo Perez, asta înseamnă că se înşală, deoarece eu ştiu că te numeşti Caro Oriza, Perez sau Griggle, astea sunt nume sub care îţi ascunzi alte fărdelegi. Voi raporta imediat americanilor tot adevărul în privinţa ta. Dacă se va dovedi că eşti american, după ce-ţi voi ispăşi pedeapsa aici, te vom trimite îndărăt în patrie.

— Atunci am o singură rugăminte. Înaintează raportul Corpului de poliţie de la graniţă. Sau, dacă vreţi să-mi mai faceţi un serviciu, scrieţi toate acestea inspectorului Free!

— Asta e împotriva regulamentului. În primul rând, te-au recunoscut zece oameni că eşti Oriza… celelalte nu mă privesc.

Edd ar mai fi avut poftă să-i spună ceva, dar de uşa biroului comisarului se apropiată patru poliţişti, astfel că tăcu. Poliţiştii îl luaseră în primire şi-l conduseră în celula lui.

Lui Manilla nu-l plăcea că americanii se interesau de prizonierul lui. Avansarea îi era în primejdie.

În celula lui, Edd făcu fel de fel de planuri de evadare şi, în cele din urmă, o idee luminoasă îi străfulgera prin creier. În faţa celulei lui, se afla un paznic.

— Spune-i comisarului că vreau să-i fac o mărturisire.

Numai cuvântul „mărturisire” înţelese paznicul din toate cele spuse de Edd, aşa că, peste câteva minute, acesta se afla în faţa comisarului.

— Domnule comisar, adineauri am visat ceva! Un vis groaznic!

— Un vis? tună comisarul. Gândeam că vrei să faci o mărturisire.

— Tocmai… pentru că am visat! Pot să povestesc? Oh, e groaznic. Visam…

— Dar pe mine nu mă interesează asta!

— Nu? Păcat... Şi când te gândeşti că voiam să mărturisesc că cu sunt Carlo Oriza!...

Edd îşi lăsă ruşinat capul în jos privind parcă podeaua.

— Recunosc absolut totul. Recunosc că am comis aici în Laredo fel de fel de fărdelegi!

— Ei, vezi? Aşa îmi placi? Dar banii furaţi unde i-ai ascuns?

— Domnule comisar, dac-aş mărturisi asta, pedeapsa mea va fi ceva mai uşoară?

— Cred şi eu, Oriza! O să pun eu o vorbă bună pentru tine. Aşadar, dă-i drumul, repede, repede! Îţi garantez cel puţin 4 ani mai puţin.

— Domnule comisar, atunci când m-aţi arestat, eu reveni am de la locul unde mi-am ascuns toată comoara. Din cei vreo 100.000 de pesos furaţi de mine, nu va lipsi prea mult!

— Şi unde e comoara? întrebă comisarul, gândindu-se la răsplata ce-o va primi.

— La graniţă... într-o lădiţă grea de fier... îngropată în pământ...

— La graniţă? Pe pământ mexican?

— Nu, american...

— Blestem! Şi de ce n-ai îngropat-o aici?

— Voiam să mă retrag din afaceri şi să-mi clădesc în America o căsuţă... Dar visul meu...

— La dracu' cu visul tău. Şi ce-i facem acum?

— Plecăm acolo, dezgropăm comoara şi revenim aici!

— Crezi că e aşa de uşor... Oriza, spui adevărul?

— Tot atât de adevărat pe cât mă numesc Oriza! răspunse Edd, ducând mâinele încătuşate la inimă.

— Oriza, dacă crezi c-o să-mi scapi în drum, te înşeli.

— Pe legea mea că tot atât de adevărat pe cât mă numesc Oriza, vă voi arăta locul comoarei.

Comisarul socoti în gând cam ce răsplată poate căpăta pentru înapoierea sumei furate, apoi, alezat la biroul său, raportă celor în drept.

Peste două ore, Manilla primi de la autorităţilor grăniceresti americane, următoarea decizie:

„Poliţia americană îngăduie arestatului Carlo Oriza să păţească pe pământ american, cu condiţia ca autorităţile mexicane să admită inspectorului Free consultarea arestatului

care-şi dă numele de Edd Griggle şi Domingo Perez”.

Comisarul Manilla fu de acord, urmară câteva convorbiri telefonice şi în cele din urmă se ajunge la următoarea înţelegere: A doua zi dimineaţa, comisarul se va înfăţişa la Corpul Grănicerilor, însoţit de Carlo Oriza şi de doi poliţişti. După ce vor dezgropa banii. Free va lua arestatului Oriza un interogatoriu.

— Luaţi-i cătuşele de la picioare, porunci comisarul văzând că arestatul merge foarte greu. Şi cătuşele de la mâini, urmă comisarul binevoitor. Oriza a devenit cuminte, nu vedeţi?

Inima ui Manilla se mai înmuiase… aşteptând răsplata. Oferi chiar o ţigară pe care Edd o primi cu plăcere.

— Mâine dimineaţă la ora cinci plecăm, Oriza!

— Numai să n-am iar vise urâte, la noapte!

— O să dormi liniştit, pentru că ţi-ai descărcat conştiinţa. Afară de asta, ţin să-ţi mai comunic că inspectorul Free vrea să te interogheze asupra unui oarecare Edd Griggle. Cine e acesta?

— Habar n-am cine o fi şi ăsta Cu ani în urmă am avut nişte acte pe numele acesta, dar le-am pierdut.

— În tot cazul, vezi să nu ne pierdem vremea pe acolo cu vorba… vreau să ne înapoiem cât mai de grabă în Mexico!

— N-avea grijă, sfârşesc eu repede! îl asigură Edd.

Într-adevăr, Edd visă noaptea. Dar o visă pe Daisy.

Privirea lui Free scrută întunerecul nopţii. După o zi călduroasă, urma o noapte răcoroasă, furtunoasă chiar.

Îşi luă, apoi mantaua de piele şi se îndreptă spre graniţă. Plouă cu găleata.

Deodată se opri. Urechea sa fină prinsese un zgomot tăcut, îşi scosese revolverul din buzunar şi aşteptă. Nu prea aproape de el se auzeau zgomote de paşi în noroiul cleios.

O rază de lumină scălda subit pomul în dosul căruia se adăpostise. Necunoscutul părea că-şi pierduse ţinta.

Silueta din noapte era îmbrăcată într-o mantilă de ploaie. Sub mantilă, Free zări ceva, dar nu prea desluşit îşi propuse atunci să-l urmărească…

Necunoscutul părea că se simte în largul lui, deoarece nu-şi dădea osteneala să ascundă urmele paşilor săi.

După ce trecu printr-o mică pădurice, o luă repede spre Louisville.

Deodată, inspectorul se aruncă la pământ. Necunoscutul se

oprise şi după ce cercetă, cu lanterna, împrejurimile, scoase de sub mantaua de ploaie o sapă şi începu să sape.

În cele din urmă, necunoscutul îngenunchie şi începu să scormonească pământul cu mâinile. După câteva minute, Free îl văzu scoţând o casetă din pământ, din al cărei conţinut ceva trecu în buzunarele noctambulului... apoi, cu cea mai mare atenţie îngropă caseta iar în pământ.

Odată caseta îngropată din nou, străinul îşi scoase din buzunar o ţigară pe care o aprinse, de parcă ar fi fost omul cu cea mal nepătată conştiinţă din întregul Texas.

Străinul se opri în faţa unei maghernițe de scânduri de la periferia Louisvilleului.

Când inspectorul Frec se apropiă de o crăpătură, îl văzu pa străin stând pe o ladă. Luminat de o lumânare lipită pe o masă. Era ocupat cu întorsul unui ceasornic. Părea că aşteaptă pe cineva.

— Pare să fie mexican, gândi Free, văzând ce faţă bronzată are.

Deodată Free auzi zgomotul unor paşi. Urma un fluierat

Uşa se deschise şi o siluetă pătrunse în casă.

— Hallo, Bill!

— Eu sunt, Carlo! A dracului vreme! Ce se aude prin Zacatos?

— Domingo Perez se află cu oamenii săi la Chicago. Pretinde că pentru un alt avion are nevoie de 40.000 de dolari.

— *All right...* o să-i dau banii aceştia.

— Tu, Carlo? Ai atât de mulţi?

— Da... Dar dacă-i dau banii, fireşte că vreau ceva în schimb. De altfel acest Perez a făcut greşeli peste greşeli. „Omul din Întuneric" i-a arestat pe cel mai buni oameni şi l-a stricat un avion, încă puţin şi zăcea şi el într-o celulă numerotată. Trebuie-să vadă, însfârşit, că treaba e prea grea pentru dânsul şi să mă lase în pace. Avem nevoie de oameni care să ştie să-şi facă treaba singuri. Nici de centrala din Chicago n-avem nevoie. Şi dac-o fi nevoie de capital... Carlo Oriza are mai mult de 40.000 de dolari.

După o clipă de gândire, cel ce se numea Carlo Oriza, continuă:

— Şi de două avioane pot face rost. Bill, tu vei deveni succesorul lui Deck Jeffrys. Cu asta suntem înţeleşi. Eşti băiat deştept şi ştii să te descurci. Ei, Bill, pe cine-l preferi? Pe Perez, sau pe mine? Como Huerta e de partea mea, Hugh şi Sunning

deasemenea. Numai Domingo ne mai stânjeneşte încă. Ei?

Bill – ajutorul şerifului din Beverly – nu părea deloc grăbit să dea răspunsul.

— Carlo, eşti un om aşa cum îmi place şi mie. Dar n-ar fi, totuşi, mai bine dacă te-ai înţelege cu Perez? Nu trebuie să te certi cu el. Nu-i datorezi lui, oare, faptul că eşti acum liber, în timp ce un altul e arestat sub acuzarea de a fi haiducul Carlo Oriza? Gândeşte-te bine, Carlo!

— Pentru treaba asta, n-am plătit o groază de dolari?

— Da, recunosc…

Inspectorul Free nu pierdea o iotă din cele ce vorbeau cei doi oameni.

Planul lui fu întocmit fulgerător. Cei doi bandiţi trebuiau făcuţi inofensivi. Nu departe de casa pe care o spiona acum, se afla depozitul de benzină al lui Jack Sandy, făcu vreo câţiva paşi, dar se răzgândi. Ceva îi spunea că trebuie să se întoarcă.

Puţin timp după înapoierea sa la postul de observaţie. Bill plecă şi aproape imediat ieşi şi Carlo.

Free se luă pe urmele lui. Peste câtva timp, urmăritul şi urmăritorul se aflau pe pământ mexican.

Urmărirea dădu cele mai bune roade. Inspectorul ştia acum unde se aflau toţi contrabandiştii. Înainte însă de a porni la luptă, contrabandiştii aveau să se înapoieze pe pământ american.

Ceea ce-l uimea, mai mult, acum. Era că nu vedea nici urmă de patrulă americană. Unde dispăruseră grănicerii?

Deodată, văzu doi grăniceri ce se sfătuiau sub pomul de unde-l observase el, pentru întâia oară, pe Oriza. În mână aveau propria lui şapcă pe care o pierduse în cursul urmăririi.

— … Dacă eu îţi spun că şapca este a „Omului din Noapte”!

— Fleacuri. „Omul din Noapte” nu lasă asemenea urme.

— *Damned!* Chestia mi se pare foarte curioasă. De obicei la ora asta „Omul din Noapte” se află în Louisville şi consultă rapoartele noastre.

— Nu crezi oare…

— Să ştii că l-au răpit contrabandiştii. Poate că se află acum în ghearele lor.

— Eu cred că trebuie să dăm alarma şi să cotrobăim prin toate colţurile şi cotloanele pădurii…

— Nu vă mai daţi atâta osteneală, băieţi! se auzi o voce şi Free îşi făcu apariţia.

Cei doi grăniceri înlemniră privind mutra veselă a inspectorului.

— Haideţi, băieţi. Ne aşteaptă vânatul.

Peste puţin, Free se afla acolo unde Oriza săpase peste noapte. Ceru o sapă şi unul dintre grăniceri i-o aduse în grabă.

După ce săpară, poliţiştii scoaseră afară o lădiţă de fier, în care se găsea o alta.

— Haideţi acum băieţi. Mai avem şi alte chestii de rezolvat astă noapte.

*

Free deschise lădiţele atunci când se afla în biroul lui. Conţinutul era cel aşteptat: bani mexicani şi americani. Fireşte că găsi şi bijuterii – diamante şi briliante – precum şi o bară de aur masiv, totul într-o valoare de aproximativ 80.000 de dolari!

La ora 9 fără zece, inspectorul se afla în clădirea grănicerilor.

La ora 9 fix, o maşină închisă se opri în faţa clădirii poliţiei grănicereşti. Din ea, coborî comisarul Manilla, în uniforma sa de sărbătoare, cu nenumărate decoraţii pe piept.

— Comisar Manilla din Larede. Am onoare… începu el.

— Numele meu e Free. Îmi pare bine că vă cunosc, Mister Manilla. A dracului vreme, nu?

— Da. Carlo Oriza se află în automobil. Pot să…

— Mă rog… răspunse inspectorul, apropiindu-se de maşină…

Atunci aproape că rămase fără suflare văzând zâmbetul batjocoritor de pe obrazul arestatului… şi Free izbucni într-un hohot nebun de râs.

— Edd! Edd Griggle! Băiete, tu eşti banditul mexican Carlo Oriza? Edd! Edd!

Sărută şi îmbrăţişă pe presupusul bandit. De bucurie că-l vedea fen viaţă, sărmanul inspector aproape că nu mai putea să scoată un sunet, măcar.

Manilla şi însoţitorii săi stăteau cu ochii căscaţi.

— Mister Manilla, deoarece eşti oaspetele meu, tac… deşi şi în scris aş mărturisi că eşti cel mai mare b… dar… vezi că n-o fac! Dar dacă nu iei imediat cătuşele lui Edd Griggle, care e cel mai bun flăcău de pe pământ… zău că nu ştiu ce se va întâmpla!

— Mister Free… acesta e doar Carlo Oriza, celebrul bandit. A mărturisit totul…

— Aşa e, domnule comisar, răspunse Edd, dar numai ca să pot ajunge până aici, altfel inspectorul Free n-ar fi ştiut că eu mă aflu

arestat în Laredo. De ce nu mi-ai îngăduit să-i scriu? Aveai nevoie de un Carlo Oriza şi m-ai găsit pe mine, deşi nu eram adevăratul! Dacă nu mi-ar fi venit în cap ideea cu comoara, cine ştie cât aş fi zăcut la închisoare!

Inspectorul Free tăcea. O tăcere foarte primejdioasă.

— Comisar Manilla, te rog să mă însoţeşti în birou. Şi tu, Edd!

Cei doi însoţitori mexicani rămaseră afară.

— Comisar Manilla, înainte de a vorbi mai departe, cer ca arestatul să fie descătuşat.

— Regret, inspectore, dar nu pot…

Trăsăturile feţei inspectorului se înăspriră.

— Comisar Manilla, îţi poruncesc să părăseşti imediat teritoriu! american, luând cu d-ta şi pe deţinut. Iar tu, Edd, fi fără grijă. Telegrafiez imediat Ministrului de Justiţie, iar comisarul Manilla va locui mâine în celula pe care tu o vei părăsi.

Telegramă Ministrului de Justiţie! Cuvintele astea făcură minuni, deoarece, peste câteva minute, Edd era liber.

— Mulţumesc, Mister Manilla, făcu Free, oferind mai întâi lui Edd, apoi comisarului, câte o ţigară. Şi acum să luăm loc şi să vorbim, căci cred că avem să ne spunem multe. În ce te priveşte pe d-ta, iubite colega, îţi garantez că-l voi primi pe Carlo Oriza al d-tale… fireşte însă ci pe cel veritabil

Ochii comisarului străluciră.

— Mister Free… Hm… Iubite colega… Mi-aţi spus că acest om nu e Carlo Oriza… Unde se află deci adevăratul?…

— Află, dar…

Free povesti în puţine cuvinte aventura din noaptea trecută şi conchise:

— … L-am urmărit până în Zacatos, dar lucrul acest mi-a izbutit cu preţul a nenumărate greutăţi. În Zacatos, a vorbit cu un bărbat, căruia îi spunea Como. Din cele discutate cu acesta, am înţeles că toată banda se va găsi astăzi, la orele 12 a.m. în camera din fund a barului Leonida. Toţi contrabandiştii vor fi prezenţi, chiar şi Carlo Oriza cel adevărat.

Comisarul asculta amănuntele acestea cu gura căscată.

— Dacă îl arestezi pe Oriza şi pe complicii săi, îţi repari cu vârf şi îndesat greşeala de a fi arestat pe ajutorul meu Edd Griggle. De asemenea îţi făgăduiesc că autorităţile americane vor face o adresă frumoasă superiorilor d-tale, lăudându-te… astfel că ai putea căpăta vreo răsplată oarecare. Arestează-l deci pe Oriza, precum şi pe tovarăşii săi. Aceştia, fiind americani, voi îngriji eu

de extrădarea lor.

Manilla, scuturând mâinele inspectorului, era în culmea fericirii, nu alta.

— Mister Griggle, eşti liber, căci nu pot să nu mă încred în cuvintele stimatului meu coleg. Ai fost o victimă nevinovată şi dacă toate s-or întoarce cum trebuie, îţi voi arăta recunoştinţa mea. La ora 12 ai spus, iubite colega? Peste două ore, deci. Zbor la Zacatos. Comisarul de acolo e un bun prieten al meu. Voi lua cu mine cincizeci de oameni şi puţin după ora 12 înconjur barul…

— Mister Manilla, lucrează cu grijă, altfel îţi zboară pasărea din mână. Lovitura s-o dai pe la vreo 12 jumătate, căci se poate ca vreunul din bandă să întârzie. Pe la vreo unu, voi telefona la comisariat şi nădăjduiesc că voi avea plăcerea să aud că şi Domingo Perez a fost arestat.

Inspectorul Free şi Edd rămaseră singuri. Bătrânul îl luă pe Edd de mână:

— Ai avut zile grele, Edd. Le-ai trecut… acum vine şi răsplata. Vino la mine acasă. Acolo o să te speli şi o să te bărbiereşti. Părul o să-ţi crească la loc, n-avea grijă. Haide şi pe drum o să-mi povesteşti ceea ce încă nu ştiu.

Edd îl urmă cu paşi şovăielnici. Gândul lui zbura la Daisy dar vulpea de inspector îi ghici gândul.

— Şti unde ne vom duce pe urmă, Edd?

— La Zacatos…

— Nu, ar fi prea devreme. La Daisy! Vrei?

— Dai… sy… Ce ştii d-ta despre Daisy, inspectore?

— Atâtea lucruri despre care tu habar n-ai!… Fata e acasă şi varsă lacrimi amare… pentru tine!… Pungaşule!… Vrei să te căsătoreşti cu ea?

— Da… dar bătrânul asmute câinii împotriva mea şi nu vrea să mi-o dea…

— Aşa? Atunci mai bine povesteşte-mi aventurile tale. În tot cazul să şti, că, oricum, eşti ginerele lui Sullivan.

Lui Edd nu-i venea să creadă. Dar inspectorul părea foarte serios.

— Inspectore, ard să-mi spui tot ce ştii!

— Ce vrei să-ţi spun? Daisy l-a făcut pe tatăl ei moale… moale a… aş spune ca brânza de putină, dar nu ştiu dacă se potriveşte. Bătrânul te vrea… mi-a spus-o şi mie! Îţi ajunge, ei? Haide. Orice lacrimă ce pică din ochii fetei din cauza ta, e direct o crimă. Măi şi are fata asta nişte ochi, frumoşi ca…

— Brânza de putină!... urlă băiatul, repezindu-se spre maşina poliţiei, ce aşteptă la scară.

Edd se spălă acasă la inspector, care îi mai dărui haine, cizme şi alte mărunţişuri.

Maşina zbură apoi spre Beverly, dar nădăjduim că bugetul Statelor Unite a ştiut să acopere această risipă neobişnuită de benzină.

— La înapoiere l-aş putea lua cu mine şi pe Bill, noul ajutor al şerifului din Beverly, gândi Free, care de-asemenea se afla în maşină.

Nu-i bine să cazi peste uşă şi nici nu trebuie să prezinţi logodnicul unei logodnice care zile şi nopţi întregi a plâns din cauza lipsei acestuia. Femeile sunt nişte fiinţe atât de slabe, încât de cela mai multe ori, când se bucură leşină.

Ca să evite asemenea lucruri, Free opri maşina nu departe de casă. Edd trebuia să aştepte în maşină.

Când Free intră în casă, tatăl şi fiica stăteau la masă. Bătrânul îl salută zgomotos.

— Ce noutăţi se aduce inspectare? Bune.

— Da, Mister Sullivan, răspunse inspectorul privind-o pe Daisy cu coada ochiului.

Fata roşise subit.

— De la Edd? întrebă ea repezindu-se spre poliţist.

— Da, de la Edd, Miss Sullivan. Dar o să-ţi spun dacă o să fi cuminte...

Free simţea bine că fata-l urăşte acum, pentru că nu vorbise mai repede.

Ochii ei erau plini de lacrimi.

— Sunt cuminte, Mister Free... dar vorbeşte mai repede... Unde e Edd?

Bunul inspector ar fi vrut să spună altceva, dar de pe buzele lui ţâşniră cuvintele:

— Afară... în maşină.

— Afară! Daisy rămase cu gura căscată. Credea că inspectorul îşi râde de ea.

— Hai, du-te la el! strigă Free, deschizând, larg uşa.

— Daisy!

— Edd!

Daisy voi să se repeadă spre băiat, dar puterile o părăsiră. Dintr-un salt, Edd fu afară di. N maşină şi fugi spre fata lui dragă, cu cel puţin 100 de kilometri pe oră.

Acum amândoi stăteau îmbrăţişaţi. În ochii lor, sclipea toată fericirea în care se scăldau inimile lor tinere. Şi dacă între timp n-ar fi venit şi câinii să-l salute şi ei, în felul lor, credem că ar fi trecut şi prânzul şi ziua fără ca ei să-şi fi dat seama.

Când cei doi tineri pătrunseră, braţ la braţ, în casă, Sullivan şi inspectorul goliseră de acum o seamă de pahare în sănătatea tinerei perechi.

— Edd, să ai grijă ca fata mea să fie întotdeauna atât de fericită ca acum, făcu bătrânul, punându-i mâna pe umeri. Uită că altădată am spus că eşti sărac. Trebuie să fii foarte bogat, devreme ce ştii s-o faci atât de fericita pe Daisy a noastră. Dolarii, or fi ei buni să-i facă fericirea cuiva, dar nu ajunge numai asta.

Peste o oră, avu o despărţire foarte dureroasă. Daisy nici nu voia, de altfel, să se despartă de Edd al ei.

— Ce mai cauţi în Zacatos? Rămâi aici... îţi voi pregăti camera ta.

Dar Edd nu se lăsă învins.

— Trebuie să plec cu inspectorul Free la Zacatos. Mai am o socoteală cu tipul care m-a tuns. Totul i-aş ierta... numai asta nu. Treaba asta cere răzbunare. Peste puţin timp sunt înapoi la tine, Daisy!

Daisy, în teama ei, îl luă pe inspector la o parte şi se rugă de el:

— Vegheaţi asupra lui, Mister Free!

— N-avea grijă, fetiţo! Ţi-l aduc înapoi viu şi nevătămat. Pregăteşte o masă bună, căci în Laredo o să ni se facă foame.

Asta era o idee, Daisy, zbură spre Edd:

— Eddy, vii îndată înapoi, nu-i aşa? Avem nişte cotlete ceva extra... aşa cum îţi place şi ţie!

— Cotlete? Nu mai spune!... O să mă grăbesc!

— Şi fasole verde, Eddy!

— Fasole verde? Mă, drăcia dracului... o să mă grăbesc şi mai mult!...

Pot Hicke, şeriful din Beverly se afla la masă, împreună cu ajutorul său, atunci când inspectorul Free pătrunse în casă.

— *Hallo,* inspectore? Interes de serviciu? întrebă şeriful.

Free se convinsese mai întâi că brâul cu revolverele lui Bill este agăţat în cui, răspunse liniştit:

— Exact, şerifule...

— Ce anume?

— Trebuie să-ţi cauţi un nou ajutor…

— De ce? Bill e aici de scurtă vreme şi lucrează bine!

— Prea bine, chiar… Bill, te arestez!

Bill, repede ca fulgerul, se repezi spre revolverele sale, prea târziu, însă deoarece Free le avea pe ale lui în mâini.

— Nu face prostii, tinere. În clipa asta, Carlo Oriza, Domingo Perez şi compania se află în aceiaş situaţie. Şerif, pune-i cătuşele. E un contrabandist, succesorul lui Dick Jeffrys. L-aş fi arestat încă astă noapte, atunci când discuta cu Oriza, dar m-am gândit că nici acum n-o să fie prea târziu.

Edd se afla afară în maşină.

— Acesta e Edd Griggle, făcu inspectorul, arătându-l pe Edd lui Bill, care n-avea de unde să-l cunoască.

Cel arestat fu dus la închisoare în Louisville. Acolo, Free lepădă uniforma militară şi peste câteva minute, întovărăşit de Edd trecu graniţa, spre a lua parte la arestarea bandiţilor.

În faţa barului Leonidas, patrulau doi poliţişti care interziceau apropierea străinilor de casă. Mulţimea vorbea de lupta ce avusese loc, de arestările făcute, etc.

— Îmi face impresia ca treaba a izbutit! făcu Free, îndreptându-se apoi, cu Edd spre comisariatul de poliţie.

Comisarul Manilla îi primi cu mare bucurie. În ochii lui ardea flacăra izbânzii.

— Ah, prietenii mei din America! Bun venit în Zacatos! Acum o oră a fost căldură nu glumă în barul Leonidas. S-a dat o luptă în toată regula. Puţin a lipsit să fiu şi eu atins! Veniţi domnilor, să vă prezint prizonierii mei!

Într-o cameră se aflau, bine încătuşaţi, Carlo Oriza, Come Huerta, Hugh, Sunning, păziţi de vreo duzină de poliţişti.

— Unde e Domingo Perez?

Această întrebare ţâşni de pe buzele lui Free şi Edd în acelaş timp. Mantila făcu o mutră de parcă l-ar fi călcat cineva pe bătătură.

— A zburat?… Dă-mi voie să telefonez, ca să se dea alarma la toate punctele de frontieră.

În timp ce Free telefona, Edd se apropia de Huerta:

— Huerta, cine mi-a tăiat părul? Spune-mi adevărul! Altfel îl rog pe comisar să mi te predea mie numai cinci minute!

Huerta nu răspunse nimic, ci îl privi semnificativ pe Sunning.

— Sunning, tu m-ai tuns!

Sunning tăcu o vreme, dar în cele din urmă, răspunse:

— Aşa mi-a poruncit Perez, Am trebuit să-l ascult. Fie-ţi milă! Edd, vezi doar ce vânăt sunt... pe deasupra m-au şi rănit, câinii!

Într-adevăr mâna dreaptă a banditului era umflată şi plină de sânge.

— Bucură-te deci, Sunning, că în starea asta nu poţi boxa cu mine! Cât despre Perez, mă socotesc eu cu el. Părul meu cere răzbunare.

Încolţit de poliţie, Perez alerga din loc în loc. În situaţia lui disperată, nu putu găsi nici maşină, nici motocicletă şi nici cal măcar.

Foarte nervos străbătu cartierul locuit numai de supuşi americani. Voia să treacă graniţa în America, deşi era sigur că mai toate punctele de graniţă îl aştepta, alarmate, cu braţele deschise. Astâmpăr însă nu avea, deoarece în buzunar îl ardeau cei 40.000 de dolari încasaţi. Ce viaţă plăcută ar fi putut duce cu banii aceştia.

Dar acum n-avea vreme de pierdut. Trebuia să-l facă pe dracu patru şi s-o şteargă dincolo.

Edd Griggle, logodnicul Daisy, locuia acum la fermă. În noaptea aceia dispăruse calul Daisy, un animal de preţ. Fata plânsese mult şi el îi promise să-l găsească. În zori, fără vorbă multă, Edd Îşi luă un lassou şi binoclul şi sărind pe spinarea unui armăsar, dispăru curând din vedere. După o jumătate de oră de galop nebunesc, călăreţul smuci frâul calului.

Duse binoclul la ochi, scrută zarea, dar nu văzu nimic. După ce goni iar calul o bucată de vreme, descoperi ceva ciudat atunci când duse din nou binoclul la ochi. În depărtare, se vedea un om singuratec, un om care i se părea foarte cunoscut.

Descălecă, îşi lăsă calul îndărătul unei stânci şi aşteptă.

Omul se apropia din ce în ce mai mult: nu mai încăpea îndoială! Era Domingo Perez!

Edd desfăcu arcanul şi aşteptă înfrigurat. Părul lui striga răzbunare...

Domingo Perez izbutise să treacă graniţa şi acum îşi vedea de drum, obosit şi însetat. Era fericit; complicii lui fuseseră arestaţi, iar banii bandei îi avea el. O viaţă plină de distracţii şi plăceri îl

aştepta.

Deodată, se auz! un vâjâit prin aer şi arcanul lui Edd veni să se încolăcească, ca un şarpe, în jurul gâtului mexicanului.

Câteva minute mai târziu, Edd Griggle şi Perez Domingo în aflau faţă în faţă.

— Domingo Perez! De astăzi înainte nu vei mai avea prilejul să tunzi oameni cumsecade. Altminteri, nu mă mai cheamă Edd Griggle!

Inspectorul Free sta la snoavă cu Mac Sullivan şi Daisy. Deodată, câinii lătrară în aşa chip, încât bătrânul şi fata fură convinşi că numai un intim al casei se apropie de fermă.

— Edd trebuie să fie! făcu Mac Sullivan, privind pe fereastră.

Bătrânul deschise fereastra, scrută depărtarea şi răspunse:

— Da, el e... şi...

— Calul meu? voi Daisy să ştie.

— Cu calul tău, nu... dar totuşi singur nu e... Primim vizite, Daisy... pune pe masă tot ce ai mai frumos şi mai bun, căci acum îţi vei căpăta darul de logodnă! Ia priveşte, inspectore!

Daisy şi Free, se apropiară foarte curioşi de fereastră.

— Perez! urla inspectorul, nebun de bucurie, care simţi nevoia şi bată pe cineva pe umăr.

— Au! făcu Daisy... căci pe dânsa o nimerise.

Tustrei ieşiră în grabă din casă.

— Hallo, Edd! strigă inspectorul, admirativ.

— Eddy! strigă şi fata.

— Mă, da blestemat e flăcăul ăsta, îşi murmură bătrânul Sullivan în barbă.

— Hallo!

Edd aruncă lui Free capătul arcanului şi sări sprinten de pe cal.

— Inspectore, am prins pe nelegiuitul care m-a tuns! Am vrut să prind dobitocul Daisy şi uite ce animal mi-a intrat în ochiul arcanului!

— Bună pradă, totuşi, răspunse inspector-l punând banditului cătuşele. Acum să intrăm în casă, căci vreau să schimb o vorbuliţă cu Perez.

La percheziţia corporală făcută, Free găsi cei 40.000 de dolari, actele lui Edd şi sumedenie de alte acte şi notiţe a căror examinare luă poliţistului mai mult de o oră.

— Edd, îţi aminteşti de Centrala din Chicago? Acum, mulţumită

actelor găsite la Perez, putem pune gheara pe restul bandei. Aici am toate numele şi adresele complicilor. Acum, nu mai e vreme, dar mâine dimineaţă pornesc la drum şi arestez pe stimabili la repezeală, până ai spune peşte.

— Bine, inspectare, dar cu asta n-am sfârşit. Vreau să ştiu ce dar de logodnă ne dai… mie şi lui Daisy.

— Şi cam ce fel de dar al vrea?

— Ia-mă cu d-ta la Chicago, inspectare! Aş vrea sg fiu de faţă atunci când „Centrala” va holba ochii! Straşnic dar ar fi acesta!

— Vrei să mg însoţeşti? De ce nu? *All right,* Edd! Te voi numi ajutorul meu şi îţi voi da o împuternicire în toată regula. Mâine dimineaţă plecăm!

Domingo Perez, care tăcuse până atunci, luă cuvântul:

— Inspectare, înainte de a pleca la Chicago, ai mai putea aresta pe cineva aici, în Beverly. Nu pot înţelege de ce până acum Bill se mai plimbă în libertate. Noul ajutor al şerifului din Beverly e succesorul lui Dick Jeffrys. Arestează-l!

— Mulţumesc, răspunse Free râzând, dar Bill se află arestat de câteva zile. Zace acum la închisoare. Alte informaţii îmi mai poţi da? Spune, Perez, nu vrei să-ţi uşurezi vina?

— Nu… Alte nume nu mai dau. În Zacatos se mai află câţiva agenţi de-al noştri, dar cum au lucrat în umbră, nu le cunosc numele.

La cheful ce avu loc la prânz, Daisy îl pofti şi pe Perez, dar banditul răspunse, întunecat:

— Mulţumesc… n-am poftă..

SFÂRŞIT

O CRIMĂ A LUI

NAPOLEON

de Henri Robert

Viaţa dramatică a tânărului duce de Enghien ar putea fi înfăţişată într-o serie de tablouri, diferind între ele foarte mult ca lumină şi compoziţie, în care ar fi prinse – începând cu leagănul princiar din Chantilly şi sfârşind cu groapa sinistră de la Vincennes – întâmplările felurite şi uimitoare ale acestei scurte existente fără noroc.

Ducele de Enghien sa născut în castelul de la Chantilly, măreaţa locuinţă a prinţilor de Conde, la 2 August 1772.

Mama sa, ducesă de Bourbon, fiica lui Ludovic Filip de Orleans, trăsese cu două luni înainte o spaimă destul de puternică, despre care ne vorbeşte într-o scrisoare încântătoare adresată d-nei Moncalm, unde se zugrăveşte atât de bine gratia spirituala galantă şi uşuratică a moravurilor din acel timp, încât nu pot rezista plăcerii de a vă cita câteva pasaje.

Ea povesteşte că, fiind suferindă, în urma unui pas greşit, socrul său, principele de Conde, trimese să cheme în grabă pe cei doi medici ai săi de la Paris, Sorden şi Millot, care sosiră la Chantilly la miezul nopţii.

Dar nelinişstea şi dispăruse, iar cei doi medici, după ce prevestiseră că fericitul eveniment va avea loc abia pe la sfârşitul lui iulie, se mărginiră s-o sfătuiască să nu părăsească odaia timp de patruzeci şi opt de ore.

Chiar în seara următoare, prinţul de Conde avu galanteria să scoată din această întâmplare neplăcută, prilej pentru o distracţie gingaşă şi graţioasă.

„Fui transportată, scrie ducesa, de sunetele unei muzici care

mi se păru cerească. Deschisei fereastra şi zării o barcă pe jumătate luminată, plină de muzicanţi, care cântau aria: *Deşteaptă-te, adormită mândră!* După prima arie, domnul de Auteuil cântă cele două cuplete pe care ti le trimet. Atenţia aceasta mi se păru că nu putea veni decât de la prinţul de Conde. Fui mişcată. Toate aceste lucruri sunt făcute ca să înduioşeze o inimă care nu este nesimţitoare".

Iată unul din cele doua cuplete improvizate potrivit situaţiei:

Dormi păpuşă drăgălaşe
Gingaş pui ce va să vie!
Nu trezi-o pe mămica!
Viaţa ştiu că te-mbie.
Cu comori de bucurie,
Dar aşteaptă, nu-i nimica,
N-avem încă naş şi naşă
Şi nici scutece, nici faşă,
Dormi cuminte puişor
Nu da zor!...

Vai! Soarta care aştepta în viaţă pe această „Păpuşă drăgălaşă" avea să dezmintă amar optimismul poetului de curte, care-i făgăduia „comori de bucurie"!

Dar cum să fi prevăzut aşa ceva? Cine ar fi putut crede atunci că, şaptesprezece ani mai târziu, puternica şi glorioasa familie de Conde va fi silită să părăsească în grabă locuinţa strămoşească, pentru a se sustrage furiei ucigătoare a răzbunării publice? Cine ar fi crezut că tânărul duce de Enghien n-o să-şi revadă patria decât ca să-şi găsească moartea îngrozitoare sub gloanţele franceze ale plutonului de execuţie?

Primii ani ai vieţii lui fură aşa cum trebuiau să fie, potrivit rangului şi naşterii. El şi-i petrecu la Chantilly sau la Versailles, în cadrul fermecător în care aristocraţia vechiului regim, ameţită de o veşnică sărbătoare, nu simţea nici de cum apropiindu-se catastrofa şi agonia inevitabilă

De la vârsta de cinci ani avu un profesor, „un perceptor", abatele Millot de la Academia franceză, un distins istoric: Două ore dimineaţa, două ore seara, el se consacră cu conştiinciozitate însărcinării, la început aride şi ingrata, de a forma spiritul tânărului prinţ şi de a-i insufla gustul pentru studii.

„Aveam de ce să mă necăjesc”, mărturiseşte abatele fără înconjur. Apoi vorbeşte, nu fără groază „de capul umplut cu grăunte” al elevului său, neînstare să-şi fixeze atenţia asupra unui obiect, plictisindu-se la prima greutate, nevoind sa asculte nimic şi vărsând râuri de lacrimi.

Isteţia savantului profesor, răbdarea lui neobosita, biruiră în cele din urmă planşetele, reaua voinţă şi neastâmpărul firesc al elevului.

Încercând cu el un sistem de învăţământ foarte blajin, foarte variat, utilizând valoarea educativă a fabulelor lui Lafontaine, pe care le dădea elevului să le înveţe şi să le comenteze, pentru a-i exercita totdeodată „memoria, spiritul şi gustul” silindu-se, fără încetare, să-l amuze prin mici dialoguri viu scrise şi în acelaş timp să-l instruiască, învăţându-l în sfârşit latina fără gramatică de la vârsta de şase ani, prin metoda vie a conversaţiei, abatele Millot izbuti în câţiva ani să facă pe tânărul duce să câştige „mai multe cunoştinţe şi mai ales mai multă judecată” decât se întâlneşte de-o obicei chiar la o vârstă mai înaintată.

De tânăr, ducele de Enghien stăpânea temeinic latina şi scria în franţuzeşte într-un stil vioi, spiritual, plin de vervă găsind în mod firesc trăsătura justă, expresia izbitoare şi, la nevoie, plină de sevă.

În Ianuarie 1788, la vârsta când licienii noştri îşi trec bacalaureatul, ducele de Enghien, însoţit de tatăl său, ducele de Bourbon, se duse la Versailles, unde fu primit cavaler al Ordinului Regelui.

În această primă perioadă a vieţii, tânărul duce nu cunoscu decât „plăcerea de a trăi”.

Prin naştere, era destinat să aibă soarta cea mai strălucită, fără să aibă măcar nevoia să-şi dea osteneala de a o merita. Copilăria şi prima tinereţe i se scurseră ca într-un vis fermecător, în decorul minunat de la castelul Chantilly, în mijlocul unui lux nemaiauzit, alintat, linguşit, servit de o mulţime de oameni care se întreceau să-i fie pe plac, să-i împlinească cele mai mici dorinţe: din leagăn auzea murmurându-i-se denumirea de „monseniore” însoţită de plecăciuni şi de un respect pe care vârsta lui nu părea să le prea îndreptăţească.

La şaptesprezece ani, în momentul când se deschidea viaţa înaintea lui mai frumoasă şi mai atrăgătoare decât o visase, în momentul când aveau să i se ofere toate seducţiile unei existente princiare, tabloul se schimbă, focurile apoteozei se

sting, cerul se acopere de nouri întunecoşi şi tragici... Şi deodată, ca un bubuit de tunet, izbucneşte răscoala populară care trebuia să aducă la 14 Iulie 1789 luarea Bastiliei.

Doamna Elliot, această încântătoare scoţiană, care devenise la Paris prietena ducelui de Orleans, după ce fusese multă vreme, în Anglia, ceea ce prinţului de Galles, ne-a lăsat, în Memoriile sale atât de pline de viaţă, povestirea acestor prime zile de răscoală.

La 12 Iulie 1789, într-o Duminică seara, întorcându-se cu ducele de Orleans şi cu câţiva prieteni de la o plimbare pe care e făcuse la ţară la castelul de Raincy, în pădurea Bondy, în clipa când trăsura se oprea la intrarea în Paris, la Poarta Saint-Martin, avu uimirea sa găsească oraşul pe care îl părăsise de dimineaţa calm şi liniştit, plin de tumult şi de zăpăceală.

Află că toată ziua se petrecuseră scene de dezordine şi de violenţă, mari adunări şi îmbulzeli, manifestări zgomotoase în favoarea ministrului Necker, pe care regele tocmai îl concediase. Mulţimea, foarte îndârjită, străbătuse Parisul strigând: „Trăiască Necker! Trăiască ducele de Orleans!"

Trebuise să intervie cavaleria şi avuseseră loc ciocniri sângeroase.

Odată cu seara, fierberea nu se linişti. Teatrele fuseseră închise, dar străzile erau pline de lume, de zgomot şi de agitaţie. Trupe, cu arma la picior, ocupau piaţa Ludovic XV.

A doua zi, la 13 Iulie, tulburările reîncepură mai puternice decât în ajun. Autoritatea fusese copleşită-şi în curând începu să curgă sânge; Foullon şi Flesselles, staroste de negustori, fură asasinaţi. Toată noaptea capul lui Foullon fu plimbat în vârful unei ţepe pe străzile Parisului, de către o bandă de răsculaţi beţi, la lumina sinistră a tortelor.

În sfârşit, la 14 Iulie, Bastilia fu luată. O mulţime furioasă măcelări pe invalizii care-i formau garnizoana. Guvernatorul, domnul de Launay, căzut viu în mâinile răsculaţilor fu asasinat cu nepăsare. D. Berthier, intendentul Parisului, adus cu sila de la casa sa de tară de către o bandă de turbaţi, fu ciopârţit, sfâşiat cu săbiile şi plin de sânge, pe jumătate mort, fu spânzurat de un felinar!

Aflând aceste grave dezordine şi aceste crime nepedepsite, prinţul de Conde, ducele de Burbon şi ducele de Enghien săriră pe cai şi se îndreptară în mare grabă de la Chantilly la Versailles, ca să vorbească cu regele şi să organizeze, în înţelegere cu el,

rezistenta şi înăbuşirea răscoalei.

Când ajunseră la castel. Ludovic XVI, bunul şi slabul Ludovic XVI, capitulase de formă. Cedând ameninţărilor, sperând să evite alte vărsări de sânge, mângâindu-se că va potoli răscoala şi va readuce poporul la sine, promisese să recheme pe Necker şi să se ducă singur la Paris.

În zadar încercară prinţii să-i arate primejdiile atitudinii şi capitulării sale. Prinţul de Conde era indignat şi rănit de hotărârea regală, la care nu se aşteptase de loc. Încercă să facă pe Ludovic XVI să înţeleagă că concesiile sale neîndemânatice consfinţeau triumfal revoluţiei şi supuneau regalitatea puteri nelegale a violenţei.

Ducele de Enghien notează în amintirile sale:

„Regele începea să cedeze, fie sub uneltirile aţâţătoare ale lui Necker, fie târât de bunătatea sa obişnuită. Prin aceasta poporul deveni şi mai întreprinzător. Încurajat de slăbiciunea regelui, hotărî să-l aducă la Paris singur, fără gardă, ca un prizonier, care apare în fata judecătorilor.

Această umilinţă, precum şi refuzul regelui, care nu voi să permită bunicului meu să-l urmeze la Paris, hotărâră pe părinţii mei să iasă din regat şi să caute mijloace de vindecare pentru suferinţele Franţei”.

Astfel după spusa ducelui de Enghien, prinţul de Conde şi familia sa nu luau grava hotărâre de a emigra, decât pentru că disperaseră de a salva situaţia cu concursul lui Ludovic XVI, care refuza „să domnească prin violenţă”. Ei părăsiră Franţa ca să-şi păstreze libertatea de acţiune şi, fără îndoială, ca să-si păstreze libertatea de a trăi.

Prinţul de Conde era socotit ca şef al reacţiunii. Din această cauză, opinia populară era foarte asmuţită în contra lui şi a familiei sale.

Scenele sângeroase din 12, 13 şi 14 Iulie, capitularea regelui în faţa răscoalei victorioase, nepedepsirea asasinilor, făceau pe prinţul de Conde să creadă ca el şi ai săi nu mai erau în siguranţă la Chantilly.

— Trebuie să aruncăm în Oise pe prinţi şi pe prinţese! urlau conducătorii însetaţi, în cârciumile din apropierea castelului.

D-na Elliott, martoră a evenimentelor care se desfăşurau cu o iuţeală fulgerătoare, scrie în memoriile sale:

„Aveau deplină dreptate să plece, căci or fi fost cu siguranţă gâtuiţi – dar pe vremea aceea desigur că nu credeau că-şi părăsesc ţara pentru totdeauna”.

La 17 Iulie 1789, dis de dimineaţă, două trăsuri, cu blazoane ascunse, din prudenţă, sub un strat de văpsea, părăsiră Chantillyul pe ascuns şi se îndreptară spre frontiera belgiană.

Era o căldură înăbuşitoare. Fugarii trebuiseră să se îngrămădească câte şase în trăsuri de patru locuri, pline. Şi de arme şi de bagaje. Caii, supraîncărcaţi, nu înaintau decât încetişor, sub soarele arzător.

La Valenciennes traseră o spaimă cumplită.

Cele două trăsuri, oprite un moment în oraş, până sa întrebe de drum şi să răsufle caii, fură îndată înconjurate de mulţime duşmănoasă şi ameninţătoare. De jur împrejur se ridicau strigăte.

Cine cran aceşti călători necunoscuţi? Unde se duceau? De ce plecau?

Deja, un curios dădea ideii că se putea ca nişte blazoane să fi fost acoperite de vopseaua proaspătă şi că, spre a se încredinţa, trebuiau să râcâie vopseaua de pe tăbliile portierelor.

În sfârşit, cu chiu ai vai, călătorii putură pleca – mai fericiţi decât familia regală la Varennes – şi graniţa fu trecută.

La 19 Iulie ajunseră la Bruxelles, unde rămaseră cincisprezece zile, apoi se duseră la Spa. De aici în Elveţia şi în Italia,

Nu trebuie să credem că seniorii emigraţi găseau o primire călduroasă la suveranii străini. Ducele de Enghien ţinea note de călătorie, unde se găseşte acest curios pasaj asupra stării de spirit a străinilor în epoca aceea. Să nu uităm ca cel cărei scrie este un principe, plin de principiile monarhici dreptului divin.

„Este foarte ciudat felul democratic de a gândi al celor mai mulţi suverani.

În acel moment ei iubeau revoluţia. (Să ne amintim primul entuziasm al Catherinei, Împărăteasa Rusiei). Ei găseau principiile, sublime, ca şi cum dacă aceste principii ar fi fost recunoscute n-ar fi adus de la sine şi ruina lor. Când grozăviile care s-au petrecut în Franţa i-au silit să-şi schimbe felul de a vedea, frica i-a făcut, pe cei mai mulţi, să nu-şi schimbe purtarea”.

Daca primirea făcută de suverani era rece şi rezervată, cea a burghezilor, a ţăranilor şi chiar a nobililor, era de-a dreptul duşmănoasă.

Emigraţii erau aproape totdeauna foarte rău primiţi. Se fereau care mai de care, sa ie dea adăpost. Erau socotiţi supărători şi compromiţători. Le-o dădeau a înţelege, sau chiar le-o spuneau fără înconjur.

Aproape peste tot, în Germania, se vedeau stâlpi purtând această inscripţie: Este interzis vagabonzilor şi cerşetorilor să se stabilească aici.

Emigranţii puşi astfel, ca nişte inşi nedoriţi, între vagabonzi şi cerşetori, n-aveau decât a alege: în care din aceste două categorii le părea mai puţin insultător să fie rânduiţi. De altfel, se întâmpla că, chiar în lipsa stâlpilor indicatori, primirea sa nu fie mai măgulitoare. „Suntem jigniţi atâta cât este cu putinţă”, scrie domnul de Chateaubriand.

Şi ce existenţă de plâns pentru toţi aceşti fugari care au urmat exemplul prinţului de Conde, al ducelui de Bourbon sau al ducelui de Enghien, fără să mai socotim pe fraţii regelui, conţii de Provence şi de Artois! Erau rari cei ce putuseră lua bani s-au bijuterii ca să facă faţă cheltuielilor traiului. La Londra sau la Coblentz, situaţia lor era tot atât de sărăcăcioasă; unii duceau o viaţă de trândăvie şi de lipsuri, alţii, mai curajoşi, cereau de la o muncă cu care nu erau obişnuiţi, mijloace de trai de azi pe mâine.

Ca să putem înţelege ce erau emigranţii francezi din timpul revoluţiei, n-avem decât să privim în jurul nostru; Ruşii refugiaţi la Paris ne oferă spectacolul dureros şi viu al penibilelor suferinţe prin care au trecut şi aceia.

De abia la începutul anului 1791, după îndemnul vicontelui Mirabeau, emigranţii se hotărâră de a se organiza într-o armata contra-revoluţionară, sub ordinele prinţului de Conde.

„Gruparea noastră, scrie un ofiţer, dl. De Saint-Romain, se compune nu numai din gentilomii şi din militarii veniţi din toate provinciile, dar şi din magistraţi, negustori, burghezi şi chiar din cultivatori, care ard toţi de dorinţa de a libera pe rege din lanţuri.

O, Revoluţiei La ce extremităţi reduci tu pe adevăraţii copii ai patriei! Pentru ea, pentru a o mântui pe ca toţi aceşti tovarăşi de arme au întreprins cruciada cruciadelor cea care are drept obiect gloria lui Cristos şi drepturile monarhului”.

Iată darea de spirit a emigranţilor. Ei îşi închipuiau că pleacă în cruciadă! Uitau că cruciadele din timpul lui Ludovic cel sfânt combăteau pe sarazini şi pe necredincioşi, nu pe francezi.

Ca să apreciezi şi să judeci cu dreptate purtarea emigranţilor, nu trebuie să pierzi din vedere, cum cu drept a remarcat un mare istoric, Albert Sorel: „Că regele prezenta Francezilor, însă-şi imaginea vie a Franţei. Iubirea de patrie era una cu devotamentul pentru rege”.

Când se constitui armata lui Conde, în Februarie 1791, încă, nu fusese declarat război duşmanilor Franţei. Patria încă nu fusese proclamată în primejdie. Emigranţii voiau, la început, să nu datoreze nimic ajutorului străinătăţii. „Este o chestie de forţă”, zicea ducele de Enghien, „suntem siliţi să ne unim ca să opunem puterii brutale, puterea dreptăţii”.

Când emigranţii au devenit aliaţii străinului coalizat împotriva Franţei, au înjosit şi compromis cauza. În adevăr, zicea Malouet: „Proscrierea proclamată împotriva noastră justifică toate mijloacele de apărare” – este totuş un sacrilegiu să ridici armele împotriva patriei.

Drapelul alb, cu flori regale de crin, emblemă glorioasă a Sfântului Ludovic şi a lui Henric IV care, de-a lungul a zece secole de istorie fâlfâise pe drumul gloriei şi al onoarei, fu întunecat de o umbră dureroasă când, purtat de mâini franceze, se duse sa se alăture de drapelele duşmane, ca să combată Franţa.

A trebuit să fie pus mai apoi între roşu şi albastru, din faldurile drapelului tricolor, ca să-şi regăsească albiciunea lui nepângărită.

Emigranţii, după cum ştim, găsiseră o primire rea în străinătate. Electoral de Maienţa şi municipalitatea din Worms îi rugară să se ducă aiurea să caute azil, de teama unor atacuri ale graniţei de către revoluţionarii francezi.

La 2 Ianuarie 1792 fură siliţi să se refugieze de malul drept al Rinului la Ettenheim, în domeniul senioral al cardinalului de Rohan, prea faimosul cardinal din *Afacerea colierului* – care dădu dovadă, în această împrejurare, de un curajos spirit de familie.

Dezamăgirile erau abia la început; rău echipaţi, rău înarmaţi, prea puţin numeroşi, rău serviţi de împrejurări, emigraţii îşi dădură curând seama că trebuiau să renunţe la iluziile de a face ei singuri o contrarevoluţie.

Ei sondară Austria, crezând că-i vor obţine sprijinul ca să salveze pe Maria Antoneta şi pe rege. Chiar şi Mercy-Argenteau, care fusese multă vreme ambasadorul Mariei Tereza la

Versailles, răspunse cu cinism; „Puterile n-or să facă nimic de geaba”. Emigranţii se amăgeau cu ideea că o să li se vie în ajutor de dragul dreptăţii şi voiau, înainte de orice, ca întregimea teritoriului francez să fie cu sfinţenie garantată.

— Toţi principii casei de Bourbon ar prefera un exil veşnic, decât o micşorare a ţării lor, zicea cu mândrie prinţul de Conde.

Totuşi, când în Aprilie 1792 guvernul „Convenţiei” din Paris declară război Austriei, armata lui Conde se hotărî să intre în campanie alături de duşmanii Franţei! Era o hotărâre gravă şi cu atât mai nesocotită, cu cât regele o combătuse. El trimisese pe Mallet du Pan la Frankfurt „ca să sfătuiască pe fraţii săi să nu ia parte la războiul străinilor”.

Principii hotărâră să nu asculte de aceste înţelepte sfaturi şi nu-si dădeau seama cât era de penibil ca, în momentul când Franţa întreagă, la sunetele Marsiliezei se ridicase să respingă pe cotropitor, ei să se găsească amestecaţi în rândurile duşmanilor.

De altfel nu avură să se felicite de hotărârea aceasta: renegaţi şi blestemaţi de francezi ca trădători de patrie, erau trataţi ca nişte cantităţi neglijabile de Austriei, care îi punea sub tutelă şi îi lăsau în reactivitate. Toată campania din 1798 trecu, pentru armata principilor, în jurul Liegeului, fără să li se permită să intervină într-adevăr.

În tot acest timp, trebuiau să facă trebuinţelor trupelor, ceea ce era o grea sarcină pentru ducele de Bourbon, ale cărui mijloace se sleiau.

Lipsea pâinea, lipsea ovăzul. Ducele de Enghien scrie plin de tristeţe: „Tata se află în neputinţă de a păstra comanda unui corp pe care nu-l mai putea nici hrăni, nici întreţine”.

Umilitoarea lipsă de bani începu să se facă greu simţită pentru cei mai mulţi emigranţi, reduşi, în curând, să implore ajutoare de la străini.

În zadar Caterina II le întinde o mână milostivă: soarta lor rămâne dureroasă şi inscripţia care pune pe emigraţi între vagabonzi şi cerşetori devine o tristă realitate.

Moralul lor este crud atins de durerea exilului. Sunt urmăriţi de părerea de rău după un trecut plin de farmec, de dorul după Franţa depărtată, de grozăvia orei prezente, de influenţa deprimantă a inactivităţii silite şi de nesiguranţa chinuitoare a zilei de mâine.

În adevăr, înţelegem emoţia sfâşietoare simţită de ducele de Enghien când margraful de Baden îi arată în depărtare, turnurile

catedralei din Strasbourg... Ceea ce zăreşte în zarea albastră este ceva din chipul iubit al patriei... Ca un nenorocit naufragiat, se stăpâneşte să nu strige: „Pământ!” în faţa acestei viziuni dureroase, „dar mi-era teamă să nu fiu nepoliticos, notează ducele de Enghien şi un suspin îmi înăbuşi acest sentiment în fundul inimii”.

Este cu neputinţă, aici, să urmez în amănunt campania armatei lui Conde, în timpul celor nouă ani cât a stat sub arme.

În această nenorocită epopee, de la 1792 la 1801, tânărul duce de Enghien fu neîncetat în primele rânduri, cucerind admiraţia şi simpatia chiar a duşmanilor, prin voia lui bună, prin simplitatea, prin veselia sa atât de franceză, în mijlocul încercărilor şi al primejdiilor, precum şi prin avântul şi prin bravura lui cavalerească şi prin precocele lui sânge-rece.

La 2 Decembrie 1792, la Bersheim, şarjează în fruntea a două escadroane şi se întoarse, seara, plin de sânge, prăfuit, dar măreţ, în vestmintele sfâşiate de sabie. Văzându-l, bătrânul prinţ de Conde recunoaşte sângele rasei lor eroice. „Iată nişte fapte care cer să fie împodobite cu crucea Sfântului Ludovic, exclama el; o să i-o cerem regelui”. Şi prinţul bătrân, atât de puţin expansiv de obicei, strânge la piept şi îmbrăţişează lung pe nepotul său.

La 2 Octombrie 1796, la Biberach, vitejia şi îndemânarea ducelui de Enghien şi a unicei sale trupe scapă armata austriacă de un dezastru. „Fără această mână de emigraţi, zicea generalul Moreau, cu tot atâta ciudă cât şi admiraţie, armata austriacă ar fi fost a mea”.

Ducele de Enghien devenise popular chiar printre trupele franceze, care îi supranumiseră „Ducele Hai-cu-inimă”.

Generalul guvernului revoluţionar Abbattuce îi făcu într-o zi complimente. Acest general ceruse să albă o întrevedere pe un pod al Isarului, care separa trupele vrăjmaşe, pentru ca să discute condiţiile unui armistiţiu.

Contele de Puymaigre ne-a lăsat acest frumos tablou al întrevederii:

„Vedem înaintând, din două părţi opuse, doi oameni călări. Sunt fără escortă... Unul are douăzeci şi şase de ani; după eşarfe albastră, după panaşe tricoloră, recunoaştem pe generalul de brigadă republican Abbattuce. Celălalt, mai tânăr cu doi ani, ale pană albă la pălărie şi eşarfă împodobită cu crini pe braţul stâng.

Este un Conde, este ducele de Enghien. Amândoi bravi strălucitori, generoşi, rivali în glorie. Se stimează pentru că au luptat adesea unul contra altuia…

— Monseniore, îi zice Abbattuce; n-ai fi avut nevoie să te naşti prinţ; de-ai fi fost fiu de cărbunar, ai fi avut acelaş grad în armata franceză.

Ducele de Enghien ar fi putut răspunde prin această frază pe care îi plăcea s-o repete: „Valoarea francezilor regalişti nu este egalată decât de valoarea francezilor republicani”.

În 1796, scrie despre soldaţii francezi: „Nu mai sunt oamenii din 93, sunt zeii”

Vai! De ce atâţia oameni bravi, făcuţi să se înţeleagă atât de bine, se ciocneau în lupte fratricide, pe care străinul le exploata fără ruşine!

Ducele de Bourbon îşi dădea seama de târguielile, de reaua credinţă, de lăcomia rău deghizată a aliaţilor şi era adânc iritat.

„Văd mereu acelaş plan din partea puterilor, scria el la 31 Decembrie 1796; să ne ţină sub tutelă şi să nu ne lase să lucrăm. Austria ţine la planul ei de dezmembrare, Anglia la acela de a pune mâna pe insulele noastre; iată ce-i interesează mai mult”.

Şi mai notează: „Englezii ne pun fără încetare noi beţe în roată şi nu întreprind nimic, sub pretexte puţin întemeiate”

Anglia promisese corăbii, ca să debarce un corp de emigraţi în Vandeea. După lungi amânări, planul de debarcare care, pentru a izbuti, trebuia ţinut în taină, fu aprobat.

Mijloacele puse la îndemână pentru execuţia acestui plan erau neîndestulătoare şi rău calculate… Se cunoaşte tragicul deznodământ al expediţiei de la Quiberon şi părăsirea mişelească a emigraţilor de către flota engleză, pe care Sheridon o judecă cu acest cuvânt atât de sever: „Onoarea engleză s-a scurs atunci prin toţi porii”.

Nenorociţii de emigraţi fură victimele unui calcul al Angliei, Interesată mai ales să înjosească Franţa, rival ei în ceea ce priveşte imperiul mărilor, dornica mai curând să întreţie dezordinea decât sa restabilească regalitatea.

Nu este oare conform politicei tradiţionale a englezilor să profite totdeauna de certuri, la nevoie să le facă să nască şi să le cultive, ca să domnească în mai mare siguranţă?

Armata lui Conde trecuse prin cele mai grele încercări, le suportase cu bravură şi tânărul ei şef, ducele de Enghien, nu-şi pierduse nici avântul, nici încrederea.

Nici moartea prin decapitare a lui Ludovic XVI nu le putuse înfrânge curajul. În bisericuţa din Villingen, întruniţi pentru un serviciu solemn în jurul unui închipuit mormânt, emigraţii, în lacrimi, ascultară pe bătrânul principe de Conde scoţând cu entuziasm acel strigat tradiţional al monarhiei ereditare: „Regele este mori! Trăiască regele!” Cu toţii, într-o inimă şi-un glas, făcură întreitul şi solemnul jurământ de a răzbuna pe Ludovic XVI de a scăpa pe micul Ludovic XVII din lanţuri şi de fi înapoia Franţa regelui ei.

Doi ani mai târziu, la 8 Iunie 1795, Ludovic XVII murea şi el în închisoarea din Templu şi mica trupă a emigraţilor se adună în pădurea unde era cantonată în acel moment, ca să audă pe prinţul de Conde proclamând pe contele de Provence rege, sub numele de Ludovic XVIII.

O singură dată, aceşti emigraţi, pe care nimic nu-i descuraja şi care voiau sa continue a lupta şi a spera în ciuda oricărei speranţe; văzură pe tânărul lor şef abătut, deprimat, abandonându-se celui mai negru pesimism: ducele de Enghien scrise tatălui său o scrisoare descurajată, al carei refren era: „Toate merg rău, foarte rău, pretutindeni”.

O stare de spirit atât de nefirească la el, îşi găsi în curând explicaţia: ducele de Enghien, a cărui tinereţe nu era încă destul de oţelită, avusese de îndurat prea multe osteneli şi lipsuri. Era bolnav, foarte bolnav chiar.

Doctorii care îl examinară nu ascunseră bunicului său via lor nelinişte… Ducele avea nevoie de îngrijiri îndelungate şi atente, care nu se puteau da într-un *cantonament* improvizat. Prinţul de Conde nu şovăi; ceru cardinalului de Rolum să binevoiască să dea adăpost nepotului său până se va însănătoşi. Ducele de Enghien, însoţit de un medic, porni îndată spre Ettenheim. Ajunse, sleit, ros de friguri, cu figura pământie, cu ochii adânciţi în orbite, aproape muribund.

Îi trebuia o soră de caritate, o infirmieră. Princesa Charlotte de Rohan, nepoata cardinalului, se instala la căpătâiul lui.

Era o fată încântătoare, de douăzeci şi şase de ani, blondă, fină, distinsă, cu un surâs fermecător, puţin melancolic, cu ochii mari, frumoşi, de culoarea cicoarii, plini de blândeţe şi de visare

Fiică a Monseniorului Charles-Jules-Armand de Rohan, prinţ de Rochefort, mareşal al Franţei, frate cu cardinalul, ea era, prin bunica sa, verişoara ducelui de Enghien.

Îl cunoştea din copilărie, dar de doi ani nu-l mai văzuse.

Charlotte de Rohan se zăpăci, recunoscând sub trasările slăbite ale acestui bolnav amorţit sau tremurând de friguri, pe tânărul frumos şi plin de viaţă, de foc şi de avânt combativ, pe care îl lăsase cu doi ani înainte, atât de încrezători amândoi în succes, încât îşi dăduseră întâlnirea... la Versailles! Cu devotamentul unei mame, deşi avea de abia vârsta unei surori mai mari, se instală la căpătâiul bolnavului zi şi noapte, săptămâni de-a rândul, fără să se simtă niciodată obosită sau descurajata; ea luptă împotriva boalei şi izbuti să-l smulgă pe duce de la moarte.

Fata care se făcea ajutătoarea vieţii, infirmiera, capătă asupra inimii şi a sufletului celui pe care l-a îngrijit şi l-a salvat o putere deosebită. Cum se putea să fie altfel? Timp de mai multe săptămâni, bolnavul sau rănitul, prea slab ca să lucreze singur, depinde atât de mult de devotamentul celei ce i sa închinat.

Nu recapătă el speranţa, nu găseşte el energia de a lupta şi nu citeşte el fericita noutate a vindecării – în ochii infirmierii?

Când aceşti ochi sunt ca cei ai prinţesei de Rohan, plini de tinereţe, de farmec şi de duioasă afecţiune, cum s-ar putea ca recunoştinţa să nu se schimbe într-un sentiment mai blând şi mai duios?

Primăvara renăştea, ducele de Enghien putu în fine să iasă, sprijinit de braţul frumoasei sale verişoare... şi începu lecţia de dragoste în parcul Ettenheim!

Era începutul cast, începutul de neuitat, al acestui roman de dragoste şi de pribegie pe care numai moartea ducelui de Enghien avea să-l întrerupă, dar amintirii căruia inima prinţesei îi va rămânea tot atât de credincioasă, până în ultima zi.

Prinţul de Conde, înştiinţat curând, voi să depărteze pe nepotul său de o verişoară prea mult iubită şi-i făcu cunoscut să plece în Rusia, la ţarul Paul I.

Ducele promisese Charlottei de Rohan să n-o părăsească; dar în timpuri ca acelea nu se discutau ordinele unui bunic, când făcea apel la sentimentul de datorie către nume, neam şi cauza regală.

„O! Dumneata care eşti totul pentru bătrâneţile mele, îi scrise prinţul, dumneata în care sângele Conde nu s-a dezminţit în ce priveşte vitejia, ai să te abaţi oare acuma când e vorba de principii şi sentimente?”

Ducele de Enghien îi răspunse: „Mă supun, dar cu amară durere”.

Prinţesa Charlotte nu înţelese, sau nu voi să înţeleagă sentimentul datoriei care silea pe duce s-o părăsească. Ea crezu într-o ruptură şi scrisorile îi arată decepţia şi durerea care o cuprinse.

Iată una din aceste scrisori; este atât de frumoasă în cât nu mă pot împotrivi plăcerii de a o cita în întregime.

„Îţi cer iertare de a nu te fi înţeles mai curând. Ţi-aş fi evitat o corespondentă care te costă, fără îndoială. Trebuie să fie penibil să exprimi ceea ce nu mai simţi. Îţi mulţumesc pentru sentimentul care te-a făcut să prelungeşti o eroare căreia îi datorez câteva clipe de fericire, fericire care nu putea dura; nu te ţin de rău că ai făcut-o să înceteze.

Să te schimbi, este o nenorocire, să înşeli, ar fi o greşeală; francheţe dumitale, oricât de sfâşietoare este, îţi dă cel puţin dreptul la stima mea. Era şi necesară. Toate sfaturile care mi s-au dat, toate adevărurile crude care s-a crezut că e nevoie să mi se spuie, nu făcuseră nici cea mai uşoară impresie asupra inimii mele. Numai dumneata puteai să mă luminezi asupra dumitale însuţi. Astăzi sunt luminată şi scrisoarea aceasta este ultima pe care o mai primeşti de la mine. Ţin mult să le păstrez pe ale dumitale. Ţin la singurul bun care-mi rămâne. Totuşi, dacă şi acest sacrificiu este necesar, dacă le vrei, o să am şi acest curaj.

Cât despre cele ce-ţi rămân de la mine, ele nu mai interesează inima dumitale, dar îţi mai pot măguli amorul propriu. Cu titlul acesta n-ai să vrei să le păstrezi. De altfel, nu-ţi cer nimic în această privinţă, ai să faci ceea ce ai să vezi că trebuie să faci.

Să nu mă uiţi de tot. Să crezi că, în toate locurile, în toate timpurile, inima mea o să fie totdeauna aceiaşi. Sunt unele impresii cere nu se şterg, sunt unele amintiri pe care îţi place să le păstrezi.

Adio! Fii fericit, dumneata... care mai poţi fi fericit. Numai fericirea dumitale mai poate să mă mângâie pentru tot ce am pierdut. Adio! Adio! Cât de rău îmi face acest cuvânt! Se poate oare să fie ultimul?”

Scrisoarea asta nu este ea o capodoperă de sensibilitate, de rezervă şi de pasiune stăpânită!

Sentimentele ducelui de Enghien nu se schimbaseră, după cum ne dovedeşte pasagiul acesta dintr-o scrisoare către tatăl său:

„Este cu neputinţă să aibă cineva o purtare mai nobilă, mai amabilă, mai duioasă, mai perfectă în totdeauna şi sub toate

raporturile, decât a avut pentru mine în toate împrejurările cineva pe care îl ghiceşti bien, de care ţi-am vorbit adesea.

Prin îngrijiri cu adevărat mişcătoare, acest cineva mi-a încăluşat inima, O iubesc, nu ca pe o iubită, ci ca pe o prietenă şi după cinci ani, când orice iluzie a dispărut, orice beţie a simţurilor e pusa la o parte, cred ca sunt absolut sigur ca până la moartea unuia sau a altuia o să fim totdeauna uniţi unul de altul numai prin legăturile încrederii şi ale prieteniei. Nici unul nici celălalt n-am vrea să contractăm altele, cu toate câte s-au crezut şi se vor crede, până la căsătoria mea”…

În 1810 armata lui Conde fu dizolvată, după ce bătrânul principe, foarte mişcat, dădu binecuvântarea sa tuturor tovarăşilor de arme; ducele de Enghien se reîntoarse la Ettenheim, lângă ceea pe care o iubea.

Închiria, lângă biserică, o casă cu două etaje, confortabilă dar simplă, cu o grădină mare, unde îi plăcea să-şi îngrijească florile.

Vânatul în Pădurea Neagră din apropiere, florile, grădinăritul, o corespondenţă destul de activă şi intimitatea încântătoare cu verişoara sa, acestea sunt ocupaţiile ducelui, în cadrul armonios şi liniştit unde aveau să se scurgă ultimii ani ai scurtei sale existenţe.

Cu toată afecţiunea prinţesei, care face, zice el, „fericirea vieţii mele interioare”, lipsa de ocupaţie îl apasă. Se plânge de situaţia ce o are. „Orice e mai bine decât să fii prinţ emigrat. Această stare este cea mai nenorocită din câte cunosc; în fiecare zi, noi umilinţe. — Numele fatal pe care îl purtăm… ne condamnă la o nulitate ruşinoasă”.

Singura sa mângâiere este iubirea pentru principesa Charlotte, pe care prinţul de Conde ar vrea să-l facă să o părăsească ca să încheie o căsătorie mai avantajoasă, aceasta chiar în momentul când fata este întristată şi dezorientată prin două dolii succesive: moartea unchiului său, cardinalul de Rohan, ucis în nouă zile de o congestie pulmonară şi cea a vechei şi credincioasei sale amice, d-na de Marsan, doborât de aceiaşi boală.

Ducele de Enghien, ca să-şi mângâie prietena, vrea să-i dea o dovadă a neclintitei sale afecţiuni şi încheie cu verişoara sa o căsătorie secretă, binecuvântată de abatele Weinhorn, căsătorie ai cărei singuri martori au fost baronul de Grunstein şi marchizul de Thumery.

Primul consul, Napoleon Bonaparte, urmărit de ambiţia tainică a rangului de împărat, căuta în tot chipul să îndepărteze definitiv

de la tron familia regală şi se lăuda că va obţine renunţarea lui Ludovic XVIII, plătindu-i o rentă de două milioane, pe care i-o propuse, după îndemnul lui Talleyrand, prin mijlocirea preşedintelui Meyer.

Dar însemna că cunoştea rău pe contele de Provence, care răspunse printr-un refuz categoric, în care se puteau citi aceste fraze trufaşe:

„Eu nu confund pe domnul Bonaparte cu cei ce l-au precedat. Îi apreciez valoarea şi talentele militare, îi sunt recunoscător pentru mai multe acte de administraţie, căci binele care se face poporului meu îmi va fi totdeauna scump. Dar se înşală dacă crede că o să mă ademenească să stau la tocmeală asupra drepturilor mele. Departe de aşa ceva; prin demersul ce-l face în acest moment, le-ar stabili chiar el – dacă ar mai fi nevoie.

Toţi prinţii de sânge îşi dădură cu zgomot aprobare formală la acest mândru răspuns, adus la cunoştinţă publică. Presa engleză reproduse de asemenea şi scrisoarea călduroasă, scrisă de la Ettenheim de ducele de Enghien lui Ludovic XVIII.

Bonaparte spuma de ciudă.

Ducele îşi dădu seama de efectul produs. „Poţi fi sigur că Bonaparte n-o să uite şi n-o să ierte niciodată ceea ce numeşte el neruşinarea „noastră nebună”, scrie el bunicului său.

Începând din ziua aceea – 23 Martie 1903 – poliţia primului consul va avea ochiul mereu ţintit asupra Ettenheimului şi agenţii ei vor trimite asupra intrărilor şi ieşirilor şi a pretinselor „conspiraţii” ale ducelui de Enghien, rapoarte peste rapoarte – toate egal de complete, de detailate şi de mincinoase.

În Franţa şi chiar şi în Anglia, se răspândi zvonul că tânărul prinţ trece adesea graniţa şi că se duce pe ascuns la Strasburg şi chiar la Paris.

Prinţul de Conde se nelinişteşte şi scrie, de la Londra, nepotului său: „Aici se spune, dragă băiete, că ai făcut o călătorie la Paris, alţii spun că la Strasburg. Trebuie să recunoşti că îţi rişti viaţa şi libertatea cam zadarnic”. Prinţul mai adaugă şi aceste rânduri profetice; de care îndrăzneţul nepot nu avea să ţie nicidecum seama:

„Eşti foarte aproape de ei. Ia seama şi nu neglija nici o măsură de prevedere, ca să fii înştiinţat la timp şi să te poţi retrage în siguranţă, în caz când i-ar trece Consulului prin cap să te răpească”.

Iată răspunsul ducelui de Enghien:

„De bună seamă, mă cunosc foarte puţin cei care au putut spune, sau au încercat să facă să se creadă, că am pus piciorul pe pământul republican, altfel decât cu rangul şi la locul în care întâmplarea a făcut să mă nasc. Sunt prea mândru ca să-mi plec capul în chip josnic, iar primul consul ar izbuti poate să mă distrugă, dar n-o să mă facă să mă umilesc”…

La recomandaţia de prudenţă a bunicului său, el răspunse cu o nepăsare cutezătoare:

„E lesne să trimeţi un glonte de puşca. De aceea asta mă preocupă puţin. Cât despre o răpire, ies rar din oraş fără să fim doi sau trei, fiecare cu o puşcă cu două gloanţe.

Aşa fiind, vezi că ocaziile de a pune ieftin mâna pe mine sunt rare; iar dacă vreo persoană suspectă ar trece Rinul, de pe malul din faţă, cred că aş fi prevenit”.

Imprudentul! Nici nu bănuieşte că, chiar de pe atunci este spionat; scrisorile-i sunt surprinse şi citite, poliţia caută să stabilească participarea lui la numeroasele comploturi pe care iacobinii sau regaliştii le urzesc, rând pe rând, împotriva vieţii lui Bonaparte.

Atentatul din strada Saint-Nicaise şi cel de la Operă, maşina infernală care fusese atât de aproape să atingă pe Napoleon, proiectul de a răpi pe primul consul de la Saint-Cloud sau de la Malmaison, marea conspiraţie a lui Moreau, Pichegru şi Lajolais, îi dădeau lui Bonaparte motivul, sau pretextul legitimei apărări.

Voia să dea un exemplu, ca să arunce groaza în duşmani şi să-şi apere viaţa ameninţată. În loc să pedepsească un vinovat, avea să sacrifice un inocent.

Contele de Artois, sufletul tuturor acestor comploturi, nu putea fi prins. Bonaparte hotărî atunci să pună mâna pe ducele de Enghien.

Primul consul nu se putea să nu ştie în momentul execuţiei, că lovea un inocent, în pofida tuturor legilor şi a oricărei justiţii, în dispreţul umanităţii.

În adevăr, Real, şeful poliţiei consulare, pusese mâna, cu puţin înainte, pe o scrisoare a ducelui de Enghien către marchizul de Vaubore, care îl înştiinţase să se păzească de un atentat; această scrisoare zicea: „Cunosc măsurile care au fost luate ca să se spioneze în mod deosebit persoana mea… Dar îţi mulţumesc că niciodată teama de a întâlni un derbedeu plătit să mă omoare, nu mă va îndemna să fac nici măcar un pas mai

mult sau mai puţin. Nu sunt supărat – dacă au crezut nimerit să-mi deschidă scrisorile – de faptul că au văzut din ele felul meu de a privi lucrurile şi de a gândi, precum şi dezaprobarea continuă pe care am dat-o totdeauna măsurilor furişe, nedemne de cauza pe care o servim, măsuri care au făcut atâta rău”…

Într-o scrisoare către contele de Marans, scria: „Nu cunosc nici un cuvânt din toate istoriile voastre. Toate astea sunt o grămadă de prostii care nu-mi spun nimic bun şi în care n-o să mă amestec niciodată, căci le dispreţuiesc, nu merg drept înainte pe calea mea şi dacă trebuie să mă expun pentru stăpânul meu, am făcut-o şi o s-o mai fac cu dragă inimă, fără să mă ascund”.

Din nenorocire, el era singurul dintre prinţii de sânge la îndemâna lui Bonaparte. În zadar încercase Savary, săptămâni întregi, să atragă pe contele Artois într-o cursă, pe stâncile de la Biville. Cursa fusese simţită. Bonaparte devenea nerăbdător. Trebuia un exemplu răsunător, cu care să semneze groaza între duşmani, trebuia sângele unui Bourbon ca să înece comploturile regaliste… Dacă ducele de Enghien era singura pradă cu putinţă, trebuia să plătească pentru toţi ceilalţi!

Din ordinul primului consul, la 1 Martie 1804, Real scrie prefectului de Strasburg: „Ducele tot mai este la Ettenheim?”

Mareşalul de jandarmi, Lamothe, fu trimes să facă o anchetă la faţa locului. Fu bine dăscălit; bietul om nu prea avea simţ politic şi spiritul său strâmt era foarte dispus să creadă basmele cele mai absurde.

La 9 Martie Lamothe trimete un raport ciudat. Ducele are lângă el la Ettenheim pe generalul Dumouriez şi pe un nume Smith, de curând sosit din Anglia. Întreţine o corespondenţă foarte activă cu numeroşi ofiţeri emigraţi, care sunt adunaţi la Ofemburg şi la Freiburg. O revoluţie trebuie să izbucnească cât de curând în Franţa.

Câte cuvinte, atâtea erori!

Lamothe, înşelat de accentul alsacian, înţelesese Dumouriez când i se spusese Thumery – bătrânul marchiz de Thumery, unul din martori la căsătoria ducelui. Englezul Smith cunoscut de poliţie pentru că mai conspirase împotriva primului consul, era, în realitate, un locotenent alsacian din armata lui Conde, Schmidt. Restul raportului era la fel…

Efectul acestui extraordinar document fu fulgerător asupra spiritului lui Bonaparte, Dumouriez! Prietenul lui Pichegru! Englezul Smith, erau la Ettenheim, lângă ducele de Enghien! Iată

dovada că ducele era sufletul unui nou complot, ale cărui cheltuieli erau suportate de aurul englezesc.

— Dar bine, domnilor, exclamă primul consul, izbind cu putere în birou, în faţa lui Talleyrand şi a lui Real, sunt câine eu, ca să aveţi atât de puţină grijă de siguranţa mea!... La ce foloseşte poliţia?... Cum de n-a cunoscut şi n-a semnalat ea prezenţa lui Dumouriez la Ettenheim?... Iată cum sunt servit! Trebuie să dăm fără întârziere o lovitură hotărâtoare!

Imediat, Bonaparte, adună un consiliu unde figurează Cambaceres, Lebrun, Regnier, Fouche şi Taileyrand. Vicleanul şi veninosul Fouche, care e neîntrecut când e vorba să-şi linguşească stăpânul, este pentru violenţă şi pentru crimă.

Cambaceres face câteva obiecţii timide: „Bonaparte, care fusese destul de fericit să rămână străin de crimele Revoluţiei, trebuia, zicea el, să se ferească de a cădea în astfel de crime”! Se pretinde că îşi atrase această biciuitoare aluzie la votul lui de pe vremuri moartea cu amânare – dat cu ocazia condamnării lui Ludovic XVI: „Ai devenit foarte zgârcit cu sângele Bourbonilor!”

Astea se petreceau la 10 Martie 1804.

Repede, expediţia fu organizată în toate amănuntele. Generalul Ordener avea să ceară garnizoanei din Schlestadt trei sute de dragoni. Apoi avea să se întâlnească cu generalul Fririon la podul plutitor de la Rhinau, la opt ore seara, ca să treacă Rinul cu ajutorul a cincisprezece pontonieri. Un căpitan, un locotenent şi vreo treizeci de jandarmi trebuiau să se unească cu dragonii şi să meargă împreună la Ettenheim. Trupe de susţinere şi de artilerie aveau să stea pe Rin, gata să intervie în caz de nevoie.

În noaptea de la 12 spre 13 Martie, generalul Ordener soseşte la Strasburg şi are o conferinţă cu colonelul de jandarmi Charlot. La 14 Martie, doi agenţi de poliţie sunt trimeşi în recunoaştere la Ettenheim. Cum dădeau târcoale în jurul locuinţei prinţului, mişcările lor fură observate de cei doi valeţi, care alergară să dea de ştire stăpânului lor. Acesta, din nenorocire, nu luă în seamă informaţiile. Totuşi, locotenentul Schmidt merse drept spre cei doi necunoscuţi suspecţi şi-i întrebă. Aceştia făcură stânga împrejur şi se depărtară, dar în direcţia opusă graniţei, ceea ce risipi bănuielile locotenentului Schmidt şi-l făcu sa renunţe la urmărire.

Agenţii se întoarseră la Strasburg şi dădură socoteală de însărcinare generalului Ordener, care hotărî să lucreze în noaptea următoare.

La 14 Martie, generalul Fririon primi ordinul să treacă Rinul şi să răpească pe ducele de Enghien; la Ettenheim, în ziua aceea generalul luă masa la un fost emigrat, domnul de Stumpf. Ordinul îi fu adus de ordonanţă, în timpul prânzului. Citindu-l, se făcu palid, se ridică de la masă şi făcu semn gazdei să-l urmeze în odaia vecina. Acolo, fără a spune un cuvânt, întinse domnului de Stumpf ordinul pe care-l primise şi-i spuse:

„Nici o vorbă despre toate astea, nu-i aşa? Nu ţi-am spus nimic, n-ai văzut nimic. Dar dacă îţi este cu putinţă să previi la timp pe cel interesat, fă-o, ai să-mi faci un serviciu, evitându-mi o corvoadă penibilă". Imediat, domnul de Stumpf scrise d-lui de Roesch, care se găsea la Rhinau şi-i trimise biletul printr-un om sigur.

Baronul de Roesch, fost emigrat, rămas regalist înflăcărat, trecu Rinul şi se duse la Ettenheim în goana calului. Ducele de Enghien era plecat la vânătoare pentru toată ziua şi nu avea să se întoarcă decât târziu seara. Baronul de Roesch scrise o scrisoare ca să-i explice scopul vizitei şi, pentru mai multă precauţie, vorbi cu prinţesa Charlotte şi o ruga să intervină pe lângă duce ca să părăsească Ettenheimul încă în seara aceea. Plecând, baronul întâlni un ţăran de care era sigur şi-l ceru să ducă prinţului alt bilet de înştiinţare.

Ducele de Enghien, întors târziu de la vânătoare, obosit şi flămând, nu voi să asculte nimic. Ceru să mănânce şi să doarmă înainte de orişice.

Nici biletul primit în pădure, nici scrisoarea găsită la întoarcere, nici rugăminţile prinţesei şi ale celor din jurul lui nu izbutiră să-i învingă incorigibilul său optimism.

Ducele susţinu că trupele franceze n-or să violeze neutralitatea teritoriului Badenului anume ca să-l răpească pe dânsul; că de altfel, chiar dacă ar vrea s-o facă, n-or să poată căci locuitorii din Ettenheim l-ar apăra; că, pe deasupra, expediţia n-o să aibă timpul să se organizeze în noaptea aceea, iar a doua zi de dimineaţă va pleca negreşit. Îngădui numai să se încarce puştile şi lăsă pe baronul de Grunstem şi pe locotenentul Schmidt să se culce într-o cameră alături de e lui. La cinci dimineaţa fură deşteptaţi de un zăngănit confuz de săbii şi de un zgomot înăbuşit de copite. (Avuseseră prevederea să învelească picioarele cailor).

Ducele, pe jumătate dezbrăcat, se repezi la puşcă şi deschise geamul. Zări nişte jandarmi sărind zidul:

— Cine porunceşte aici? exclamă el.

— N-avem să-ţi dăm socoteală! răspunse colonelul Charlot.

Prinţul îl ochi şi tocmai era să tragă, când baronul de Grunstem. Îi zise: „Zadarnic ne-am împotrivi. Sunt prea numeroşi”. Ducele aplecă puşca. Cu o minunată prezenţă de spirit avu grijă să ardă scrisoarea compromiţătoare a baronului de Roesch. Deja jandarmii în vremea aceea, spărgeau uşa şi năvăleau în cameră, cu pistolul în mână.

— Care-i ducele? întrebă colonelul Charlot.

— Trebuie să-l cunoşti, răspunse prinţul.

— Duceţi pe toţi domnii ăştia afară din oraş, porunci ofiţerul, jandarmilor.

În timp ce trupa străbătea Ettenheimul, câţiva locuitori deschiseră ferestrele şi protestară.

— E cu învoiala suveranului vostru, răspunse cu îndrăzneală colonelul Charlot.

Apoi ceru unui Badez să-i arate pe duce, căci tot nu-i putuse identifica. Acela refuză cu energie. Cum jandarmii stârniră şi-l ameninţară, prinţul interveni şi spuse cu nobleţe.

— Eu sunt ducele de Enghien.

La 15 Martie la patru ore după amiază, prinţul fu închis în catedrala din Strasburg, Principesa Charlotte alergă într-acolo şi se multiplică în demersuri ca să-şi scape bărbatul. Dar la 18 Martie o trăsură de voiaj, escortată de jandarmi, duse pe duce la Paris. El călătoria sub numele de Plessis şi fu prezentat drept un conspirator primejdios. În două zile, cu douăzeci de popasuri, trăsura sosi la Paris, la trei după prânz.

Ducele de Enghien era încredinţat că va fi pus în prezenta primului consul şi că îi va putea lesne risipi bănuielile nedrepte, împotriva aşteptării sale însă, trăsura, după o scurtă oprire în faţa ministerului afacerilor străine, de unde văzu ieşind pe Talleyrand, care-l evită, reluă drumul spre Vincennes, unde sosi la cinci şi jumătate seara, în ziua de 20 Martie.

Toate ordinele erau date pentru ca deznodământul să aibă loc repede. Comandantul castelului din Vincennes, Harel, primise de la Real ordinul să asigure secretul cel mai desăvârşit asupra identităţii prizonierului. Ordinul aicea: „Un individ al cărui nume nu trebuie să fie cunoscut, va fi condus la castelul al cărui comandă îţi este încredinţată. Intenţia guvernului este ca tot ce va fi relativ la dânsul să fie ţinut secret şi să nu se facă nici o întrebare, nici asupra a ceea ce este, nici asupra motivelor

detenţii. Dumneata însuţi trebuie să nu ştii cine este... Primul consul contează, cetăţene comandant, pe discreţia dumitale şi pe exactitatea cu care vei executa aceste diferite dispoziţii”.

Generalul Murat, guvernatorul Parisului, primi, la şapte ore seara, ordinul să desemneze pe membrii comisiei militare însărcinată să judece pe prizonier.

Bonaparte îi dădea, cu mâna sa, instrucţiuni precise şi formale indicându-i chiar pe cei mai mulţi din ofiţerii care trebuiau să judece

„Să numeşti pe generalul Hulin ca prezident al Comisiei, poţi numi ca acuzator pe aghiotantul-major al jandarmeriei de elită”.

Urmă acest pasaj teribil:

„Fă pe membrii Comisiei să înţeleagă că trebuie să termine încă în noaptea asta – şi dă ordin că dacă sentinţa – că nu mă pot îndoi – îl va condamna la moarte, pedeapsa să fie executată la moment şi condamnatul să fie îngropat într-o curte din fort. Dau ordin lui Savary să se ducă la dumneata. El va veghea asupra tuturor amănuntelor”.

Membri comisii sosiră la nouă seara. Ca să nu piardă. timpul, comandantul Harel, după ordinul primit încă de la 18 Martie, puse să se sape o groapă lângă pavilionul Reginei.

Prinţul dormea, zdrobit de oboseală. La ceasurile şapte luase o masă frugală, pe care o împărţise cu căţeluşul său, Mohiloff, care nu-l mai părăsise de la Ettenheim. Căpitanul raportor Dautancourt întră în odaia prizonierului îl deşteptă brusc şi începu interogatoriul.

Prinţul, luptând împotriva somnului, îşi spuse numele, pronumele şi rangul, istorisi în ce împrejurări luase parte la campaniile armatelor lui Conde, ce existenţă ducea la Ettenheim. Protestă că nu cunoaşte pe Dumouriez, nu l-a văzut niciodată şi n-are nici o stimă pentru dânsul. Declară că n-a fost niciodată în raport cu Pichegru şi recunoscu că primeşte, ca ofiţer general al armatei lui Conde, o pensiune neînsemnată din Anglia. În sfârşit, adresându-se majorului Dautancourt, îi spuse că dorea să vorbească cu primul consul. Înainte de a semna interogatorul, scrise:

„Înainte de a semna acest proces-verbal, cer cu insistenţă să obţin o audienţă particulară la Primul Consul. Numele, rangul, felul meu de a gândi şi grozăvia situaţiei mele mă fac să sper că n-o să-mi refuze cererea”.

Dautancourt fu mişcat de această rugăminte, dar Savary era

acolo „ca să vegheze la toate”. Bonaparte nu plecase la Malmaison de mai multe zile, ca să fie sigur că n-o să fie importunat!

Dautancourt se întoarse la membrii Comisii, le citi interogatoriul şi le aduse la cunoştinţă singura, unica piesă a dosarului: decizia guvernului care punea în sarcina prinţului participarea la comploturile urzite în contra siguranţei interioare şi exterioare a Republicii.

Hârtiile confiscate la Ettenheim nu fuseseră predate Comisii. Judecătorii n-au avut nici scrisori, nici piese, nici mărturii, numai un simulacru de interogator la care se procedase noaptea, fără garanţii legale!... A fost un simulacru de justiţie, o adevărată parodie. Un asasinat ar fi fost mai cinstit

Nu importă! Comisia trebuia să judece fără să crâcnească, Savary era acolo, groapa era gata...

Generalul Hulin ia prezidenţia. Este introdus prinţul, care până să fie chemat înăuntru, adormise iar. „Colegii mei şi cu mine – a spus mai târziu Hulin ca să încerce să se dezvinovăţească – erau complet străini de cunoştinţa legilor. Toţi ne câştigasem gradele pe câmpurile de luptă; nici unul nu avea nici cea mai mică idee în materie de judecată şi, ca culme a nenorocirii, raportorul şi grefierul n-aveau nici ei mai multă experienţă decât noi”.

Judecătorii nu judecau: erau în serviciu comandat.

Ce s-ar putea adăuga mai semnificativ decât această constatare de necrezut! Hotărârea a fost redactată în alb; nu indica nici articolele, nici textele de lege aplicabile, dar conţinea acest cuvânt: moartea. Se înţelege strigătul lui Dautancourt, cuprins de remuşcări:

„Dacă ar depinde de mine să pot lua parte la o sută de bătălii şi la nici o judecată!”

La cererea prinţului, generalul Hulin consimţi să împărtăşească primului consul, dorinţa ducelui de Enghien de a avea o întrevedere cu dânsul, în momentul acesta, se apropie Savary.

— Ce faci? zise el.

— Scriu primului consul ca să-mi exprim dorinţa Consiliului cea a condamnatului.

— Rolul dumitale s-a terminat! exclamă repede Savary, smulgându-i pana. Restul mă priveşte pe mine.

Jandarmii primiseră de la Savary, încă de la orele 11, ordinul să-şi încarce armele „ca să execute un conspirator primejdios,

care voia să cufunde din nou Franţa în grozăviile ultimelor zile ale lui Robespierre”.

Jandarmii îşi luară poziţia lângă pavilionul Reginei, în faţa gropii deschise, pregătită de mai înainte. Era noapte neagră, o ploaie măruntă şi rece cădea fără încetare.

Întors în camera sa după ce se înfăţişase Consiliului, prinţul care nu cunoştea sentinţa, stătea de vorbă cu jandarmul de pază. Deodată intra Harel cu o lanternă în mână şi pofti pe prinţ să-l urmeze.

— Unde mă duci?

Nici un răspuns.

— La carceră? stărui el.

— La carceră, nu, din nenorocire, zise un om.

— Domnule, reluă atunci Harel, binevoieşte de mă urmează şi adună-ţi tot curajul.

Prinţul înţelese şi porni fără să şovăie. După o clipă, ajunse în faţa plutonului de execuţie, unde i se citi sentinţa. Ducele de Enghien, adresându-se locotenentului Noirot, îi spuse:

— Fă-mi un serviciu! Vrei să faci să ajungă această ştire principesei de Rohan-Rochefort?

Şi-i dădu într-un bilet îndoit, scris la iuţeală cu creionul, o şuviţa de păr şi un inel de aur: verigheta căsătoriei lor secrete.

Apoi mai întrebă:

— Nu-mi daţi un preot?

— Vrea să moară capucin? ripostă o voce batjocoritoare.

Ducele înţelese că această ultimă mângâiere îi era refuzată… Îngenunche o clipă, făcu semnul crucii, apoi se ridică şi zise cu simplitate:

— Ce îngrozitor este să mori astfel de mâna francezilor!

O legendă spune că i s-a agăţat un felinar pe piept, ca să poată ochi inima. Aghiotantul făcu un semn. Prinţul căzu fulgerat.

„Este mai mult de cât o crimă, este o greşeală” zise Talleyrand, care era meşter în arta formulelor definitive.

Efectul produs în Europa chiar în Franţa, fu dezastruos. Bonaparte îşi dădu seama şi, chiar de a doua zi, începu să facă pe ipocritul:

— „Cum, zise el, nu trebuiau să-l execute înainte ca Real să-i fi luat un nou interogatoriu. Dădusem lui Real lista noilor întrebări care trebuia să i se puie”.

Domnul Welschinger, în studiile atât de precise şi de documentate pe care le-a consacrat dramei de la Vincennes, a

dovedit, fără doar şi poate, întreaga responsabilitate a primului consul. Bonaparte a fost marele regizor al acestei oribile tragedii. În timpul dramei, a jucat chiar comedie oaspeţilor de la Malmaison.

Doamna de Remusat povesteşte în Memoriile ei că Josefina, de la răpirea din Ettenheim, ceruse în mai multe rânduri, graţierea ducelui de Enghien, pe care îl cunoscuse odinioară la Versailles, pe vremea când era încă vicontesă de Beauharnais. În zadar se arunca la picioarele bărbatului său, implorându-i mila. Bonaparte răspunse: „Femeile nu pricep nimic din politică!” şi se duse să se închidă în camera lui.

În timpul serii, doamna de Remusat, care făcea o partidă de şah cu Bonaparte, îl auzi murmurând în mai multe rânduri, ca şi cum ar fi fost în prada unei obsesii:

Să fim prieteni, Cinna!…

Apoi aceste versuri din Alzire:

Când braţul tău vine să mă ucidă,

Al meu îmi ordonă să te deplâng şi sa te iert!…

Ba îl privi. Versurile acestea erau oare semnul iertării pe care o aşteptau de la bunătatea lui? Primul consul, văzând această privire neliniştită fixată asupra sa, avu un slab surâs… Asasinarea ducelui de Enghien era hotărâtă.

Nenorocita prinţesă de Rohan-Rochefort, care de la răpire trăia într-o frământare cumplită şi înmulţea demersurile în favoarea celui pe care îl iubea, fu zdrobită de sinistra veste.

— Dacă nu m-ar fi iubit, exclamă ea, ar fi venit aici şi azi mai trăia!… Este cu putinţă ca eu, care-l iubeam atâta, să-i fi tulburat viaţa şi poate, vai! Să-i grăbesc sfârşitul! Cât îmi apasă sufletul gândul acesta.

Şi avu un strigat sfâşietor:

— Durerea nu ucide, de vreme ce eu mai trăiesc!

Cel mai spiritual şi cel mai parizian dintre prietenii noştri din Italia, contele Primoli, a binevoit, cu o graţie pentru care îi mulţumesc, să-mi comunice o scrisoare a strămoşului său, regele Iosif Bonaparte, către regina Hortensa. Ca frate bun, regele ia apărarea lui Napoleon, lată câteva extrase din această scrisoare inedită:

Londra, 20 Ianuarie 1834

„Dragă surioară,

... Am de la El – (de la împăratul) – scrisori anterioară înălţării sale, unde se dezvăluie adevăratul său caracter; şi-o dat mai multă osteneală ca să pară aspru şi sever decât îşi dau cei mai mulţi oameni ca să pară buni. I-am spus asta într-o zi în faţa mamei dumitale, care m-a aprobat printr-un surâs; Napoleon a admis şi el, când a rămas singur cu noi.

— Ce vrei! ne-a spus el, aşa sunt făcuţi oamenii: iau drept slăbiciune ceea ce este bunătate. Lumea îmi dă ascultare pentru că nu mă crede bun...

Nu ştiu dacă ştii că voia să scape pe ducele de Enghien, s-a grăbit executarea sentinţei fără ştirea lui şi fără rea voinţă".

Regele Iosif mai scrie reginei Hortense că executarea ducelui de Enghien este rezultatul unei neînţelegeri. Apoi adaugă: „De altfel, Napoleon mi-a spus în ajun că o să graţieze pe prinţ, dacă va fi condamnat şi că ar consimţi chiar să-l întrebuinţeze în armată, de vreme ce prinţul dorea aceasta şi-i făcuse chiar o cerere".

Făcând tot omagiul cuvenit sentimentului de frăţie atât de respectabil, care a inspirat această afirmaţie şi fără să ne mai oprim la neverosimilitatea ei, ajunge să ne raportăm la împăratul însuşi, pentru a dovedi că regele Iosif se înşela.

Napoleon, la 15 Aprilie 1821, scria în testament: „Am pus să-l aresteze şi să-l judece pe ducele de Enghien pentru că lucrul era necesar interesului, siguranţei şi onoarei poporului francez, când contele de Artois, întreţinea după propria sa mărturisire şaizeci de asasini la Paris. Într-o împrejurare asemănătoare aş lucra la fel"... Încercare supremă de justificare şi ultimă înfruntare, în faţa morţii, care se apropia de el cu paşi repezii împăratul detronat, solitar, pe stâncile aride din insula sa pustie, bătută de valurile mării, nu odată, în nopţile fără somn şi în zilele fără bucurie, va fi revăzut nobila figură a nevinovatului condamnat de la Vincennes...

Fără îndoială auzea, prin zgomotul valurilor, înălţându-se până la dânsul severa judecată a Istoriei, al cărei ecou s-a făcut poetul Lamartine în aceste admirabile versuri (pe care le redăm traduse în proză):

Gloria şterge totul... Totul, afară de crimă!
Degetul ei îi arăta corpul unei victime:
E-un tânăr, un erou, scăldat în sângele-i fără prihană...

Valul care-l aducea – trecea, trecea într-una…
Şi valul tot trecând, răzbunătorul vel,
Îl hohotea numele lui Conde!

Şi par-că pentru-a şterge această pată lividă,
Îl vedeai trecându-şi mâna-i grăbită peste frunte,
Dar pata cea de sânge îi renăştea sub degete,
Şi ca o pecete pusă de o mână supremă,
Pata neştearsă îi încorona crima –
Ca o diademă!

SFÂRŞIT

CUPRINS

COPOIUL de Will Kroeger.....3

O CRIMĂ A LUI NAPOLEON de Henri Robert.....75

CUPRINS.....101

Colecția FAR-WEST

AVENTURI
DRAGOSTE
EROISM

Tot ce s'a scris mai frumos din romanele de aventuri din literatura mondială.

Au apărut:

1. DIAVOLUL SÂNGEROS
de *E. R. Burroughs* (epuizat)
2. VALEA DISPERĂRII
de *Zane Grey* (epuizat)
3. FAR-WEST
de *B. I. Curwood* (epuizat)
4. CALIFORNIA
de *Bret Harte* (epuizat)
5. EROUL VESTULUI
de *W. C. Tuttle* epuizat
6. CARAVANA
de *Peter Rauenberg* (epuizat)
7. SENORITA
de *Max Brand* (epuizat)
8. RIVALII
de *Bret Harte*

Vor apare:

9. AUR IN NEW-FRISKO
de *Robert Arden*
10. VAGAUNA BLESTEMAȚILOR
de *Antony Maly*